

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 72 / IV legislatura / Quart període

Dimecres, 1 de desembre de 1993

Ple del Parlament

Presidència del Molt Honorable Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessió plenària núm. 41

Primera reunió

SUMARI

La sessió s'obre a les deu del matí i vuit minuts.

Dia mundial de la sida: declaració institucional (Punt primer de l'ordre del dia.)

El president llegeix la declaració institucional referent al Dia mundial de la sida aprovada per la Junta de Portaveus (p. 3530).

Debat i votació de les esmenes a la totalitat del Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 1994 (Reg. 13883) (Punt segon de l'ordre del dia.)

Presentació del Projecte: conseller d'Economia i Finances (p. 3531).

Esmenes a la totalitat

El Sr. Reguant (M) intervé per una qüestió d'ordre (p. 3538).

Esmena del G. P. Popular (a la totalitat, de retorn del Projecte al Govern)

Torn a favor: Sr. Curto i Casadó (P) (p. 3538).

Intervenció del Govern: conseller d'Economia i Finances (p. 3543).

SUMARI (2)

- Rèplica: *Sr. Curto i Casadó (P)* (p. 3545).
Contrarèplica: *conseller d'Economia i Finances* (p. 3546).
Segona rèplica: *Sr. Curto i Casadó (P)* (p. 3547).
- Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya** (a la totalitat, de retorn del Projecte al Govern)
Torn a favor: *Sr. Saura (IC)* (p. 3547).
Intervenció del Govern: *conseller d'Economia i Finances* (p. 3552).
Rèplica: *Sr. Saura (IC)* (p. 3554).
Contrarèplica: *conseller d'Economia i Finances* (p. 3555).
Segona rèplica: *Sr. Saura (IC)* (p. 3556).
- Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya** (a la totalitat, de retorn del Projecte al Govern)
Torn a favor: *Sr. Puigcercós (ERC)* (p. 3556).
Intervenció del Govern: *conseller d'Economia i Finances* (p. 3562).
Rèplica: *Sr. Puigcercós (ERC)* (p. 3563).
Contrarèplica: *conseller d'Economia i Finances* (p. 3564).
Segona rèplica: *Sr. Puigcercós (ERC)* (p. 3564).
- La sessió se suspèn a un quart de tres de la tarda i cinc minuts i es reprèn a tres quarts de cinc de la tarda.*
- Esmena del G. Socialista** (a la totalitat, de retorn del Projecte al Govern)
Torn a favor: *Sr. Carnicer (S)* (p. 3565).
Intervenció del Govern: *conseller d'Economia i Finances* (p. 3570).
Rèplica: *Sr. Carnicer (S)* (p. 3573).
Contrarèplica: *conseller d'Economia i Finances* (p. 3574).
Segona rèplica: *Sr. Carnicer (S)* (p. 3574).
Torn en contra conjunt: *Sr. Escudé (CiU)* (p. 3574).
Votació conjunta: *rebutjades per 38 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció* (p. 3575).
- Elecció d'una terna de juristes de reconegut prestigi que correspon de proposar al Parlament per a proveir una plaça de magistrat de la Sala del Civil i del Penal del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya** (Punt tercer de l'ordre del dia.)
La secretària primera llegeix l'article 330.3 de la Llei orgànica del poder judicial i la candidatura proposada per a la terna (p. 3575).
Votació: *són elegits el Sr. Antoni Bruguera i Manté, per 65 vots; el Sr. Antoni Castella i Riera, per 65 vots, i el Sr. Joan Egea i Fernández, per 65 vots* (p. 3575).
- Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les universitats (Reg. 14206)** (Punt quart de l'ordre del dia.)
Presentació: *Sr. Bargalló (ERC)* (p. 3576).
- Esmenes del G. P. de Convergència i Unió** (núms. 1 i 2, de modificació)
Torn a favor: *Sra. Vidal (CiU)* (p. 3577).
Posició dels grups no esmenants: *Sr. Pujol i Folcrà (P)* (p. 3578), *Sr. Riera i Gassiot (IC)* (p. 3579) i *Sr. Cadevall (S)* (p. 3580).
Posició del grup presentant: *Sr. Bargalló (ERC)* (p. 3581).
Votació del punt 1: *aprobat per 77 vots a favor, cap en contra i 17 abstencions* (p. 3581).
Votació del punt 2: *aprobat per unanimitat* (p. 3581).
Votació dels punts 3 i 4: *rebutjats per 34 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció* (p. 3581).
- Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el traspàs de competències de la Generalitat de Catalunya a les corporacions locals (Reg. 14212)** (Punt cinquè de l'ordre del dia.)
Presentació: *Sr. Farrés (IC)* (p. 3582).
- Esmena del G. P. de Convergència i Unió** (núm. 1, de modificació)
Torn a favor: *Sr. Sanclimens (CiU)* (p. 3583).
Posició dels grups no esmenants: *Sr. Ros (P)* (p. 3583), *Sr. Morera (ERC)* (p. 3583) i *Sr. Abelló i Alfonso (S)* (p. 3584).
Posició del grup presentant: *Sr. Farrés (IC)* (p. 3584).
Votació (amb l'esmena incorporada): *aprobadada per unanimitat* (p. 3585).
- Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de formació professional (Reg. 14216)** (Punt sisè de l'ordre del dia.)
Presentació: *Sr. Cadevall (S)* (p. 3585).

SUMARI (3)

Posició dels grups: *Sr. Pujol i Folcrà (P) (p. 3586), Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 3587), Sr. Bargalló (ERC) (p. 3587) i Sra. Vidal (CiU) (p. 3587).*

Votació del punt 1: *rebutjat per 25 vots a favor, 63 en contra i cap abstenció (p. 3589).*

Votació dels punts 2 a 5: *rebutjats per 28 vots a favor, 57 en contra i cap abstenció (p. 3589).*

La sessió se suspèn a tres quarts de vuit del vespre i deu minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 41.1

La sessió s'obre a les deu del matí i vuit minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i els lletrats Sr. Muro, Sr. Sol i Sr. Pau.

Al banc del Govern seuen la consellera de Governació i els consellers d'Economia i Finances, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, de Treball, de Benestar Social i de Medi Ambient.

Ordre del dia

1. *Dia Mundial de la sida: declaració institucional.*
2. *Debat i votació de les esmenes a la totalitat del Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 1994 (Reg. 13883).*
3. *Elecció d'una terna de juristes de reconegut prestigi que correspon de proposar al Parlament per a proveir una plaça de Magistrat de la Sala del Civil i del Penal al Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (art. 330.3 de la L.O. 6/1985, de l'1 de juliol, del Poder Judicial).*
4. *Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les universitats (Reg. 14206).*
5. *Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el traspàs de competències de la Generalitat de Catalunya a les corporacions locals (Reg. 14212).*
6. *Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de formació professional (Reg. 14216).*
7. *Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les prestacions socials (Reg. 14220).*
8. *Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els consells comarcals (Reg. 14214).*
9. *Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la pesca a Catalunya (Reg. 14211).*
10. *Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'atur juvenil (Reg. 14235).*
11. *Preguntes amb resposta oral.*

El Sr. PRESIDENT: Comença la sessió.

D'acord amb l'article 133.3 del Reglament ha estat dreçada la llista ordenada de les preguntes que s'han presentat per respondre oralment en el Ple, i també els noms dels qui les han formulades. Aquesta llista serà distribuïda en el curs de la sessió a les il·lustres senyores diputades i els il·lustres senyors diputats, per la qual cosa la Presidència prega se l'eximeixi de la seva lectura. Gràcies.

Al mateix temps, d'acord amb l'article 133.3 del Reglament, s'anuncia que les preguntes seran substanciades demà a les deu hores.

Senyores i senyors diputats, com tots saben, aquest Parlament, en la seva primera legislatura, va acordar commemorar cada any la proclamació per part de les Nacions Unides de la Declaració Universal dels Drets Humans. El proper dia 10 de desembre es compliran els quaranta-cinc

de l'esmentada proclamació. Malgrat el temps transcorregut des d'aleshores i els innegables avenços que s'han produït, el món no té encara la pau que hauria de ser fruit de la vigència efectiva dels drets humans.

Aquest Parlament, en commemorar l'efemèride, vol reafirmar l'esperança que no tardi el moment que aquella Declaració Universal pugui ser gaudida com una realitat per tots els éssers humans.

**Dia mundial de la sida:
declaració institucional**

El primer punt de l'ordre del dia és Dia mundial de la sida: declaració institucional. La Junta de Portaveus unànimement va acordar que es donés lectura a la següent declaració:

«Ara fa dotze anys es van descriure els primers casos de l'anomenada síndrome d'immunodeficiència adquirida, sida, malaltia que poden arribar a desenvolupar les persones portadores del virus de la immunodeficiència humana, VIH. Des de llavors, i segons l'Organització Mundial de la Salut, arreu del món uns 13 milions d'homes i dones i nens han estat infectats pel VIH, dels quals s'estima que uns 2 milions i mig ja han desenvolupat la malaltia.

»Catalunya, igual que la resta dels països del sud d'Europa, es troba sota el fort impacte d'aquesta epidèmia, i es calcula que hi ha una xifra de 22.000 persones infectades actualment; però el temps no s'atura i la malaltia tampoc. Així, l'any 2000 es preveu que hi haurà un total que oscil·larà entre 30 i 40 milions de persones a tot el món que podrien estar infectades pel VIH. Davant d'aquestes xifres és obvi que cal actuar urgentment.

»L'Organització Mundial de la Salut, per planificar les activitats del Dia mundial de la sida 1993, s'ha inspirat un cop més en la tasca que desenvolupa la gent dedicada a alentir la propagació del VIH, a donar suport i a tenir cura de les persones afectades. D'altra banda, vol transmetre aquest caire d'urgència a tothom amb el lema d'enguany: «És hora d'actuar».

»Ha quedat clar en el decurs dels anys que la infecció afecta individus pertanyents a tots els estaments de la societat; per tant, tots els individus que la conformem hem de prendre mesures per tal d'aturar-la. Se sap també que les mesures que parteixen del si de la comunitat tindran una efectivitat molt més elevada que les que vinguin imposades des de l'exterior, ja que sortiran com el resultat d'una vivència directa de les seves necessitats.

»És hora d'actuar, i actuar vol dir, primer, reflexionar sobre el tema, parlar-ne obertament en tots els àmbits i d'aquesta manera col·laborar a crear entre tots un clima favorable perquè es produeixi una resposta social constructiva davant de tots els aspectes que comporta aquesta epidèmia, tant la prevenció de la infecció com la convivència amb les persones afectades, per així consolidar una acció efectiva davant d'aquest problema que ens afecta a tots.»

Moltes gràcies.

**Esmenes a la totalitat del Projecte
de llei de pressupostos de la Generalitat
de Catalunya per al 1994**

El segon punt de l'ordre del dia és el debat i votació de les esmenes a la totalitat del Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 1994.

S'informa als membres de la cambra que les esmentades esmenes han estat publicades en els butlletins números 160 i 165.

Algun membre del Consell Executiu vol presentar la iniciativa de la Llei? Té la paraula l'honorable conseller senyor Macià Alavedra.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES (Macià Alavedra): Senyor president, senyores i senyors diputats, els pressupostos de la Generalitat de Catalunya per a l'any 94 tenen un marc de referència diferent dels dels darrers anys. Si ara fa un any parlàvem d'alentiment de l'activitat econòmica, enguany podem dir que ens trobem en una fase de recessió econòmica tant a nivell comunitari, com a nivell espanyol, com a nivell català.

El panorama econòmic internacional, en lloc de mostrar indicis de reactivació, ha continuat deteriorant-se al llarg del 1993. Malgrat això, cal dir que la situació no és la mateixa en tots els països. Mentre que als Estats Units i al Regne Unit es comença a produir una reactivació lenta però sostinguda, l'Europa comunitària i el Japó han patit un retrocés del seu producte durant aquest any.

En el cas de la Unió Europea la situació és especialment greu per la seva repercussió en l'augment de l'atur. Les darreres previsions de la Comissió Europea assenyalen el 1994 com l'any d'inici de la recuperació de l'activitat. En el proper any es produirà un creixement del PIB que serà, però, encara insuficient per generar nous llocs de treball i s'haurà d'esperar fins al 95 per començar a crear ocupació neta.

Com vostès ja saben, en aquestes perspectives econòmiques de la Comissió també es fa referència a l'economia espanyola. Les lleus esperances de recuperació que s'endevenen per a alguns països de la Unió Europea no tenen la mateixa intensitat per a Espanya. En els indicadors macroeconòmics l'Estat espanyol se situa per sota de la mitjana prevista per al conjunt de països comunitaris, la qual cosa, si es compleix, representaria un allunyament en la senda de convergència real amb la Unió Europea.

Les perspectives de creixement del PIB i de l'ocupació per al 1994 de la Comissió tenen un to més pessimista que les estimacions que ha realitzat el Govern central, sobretot pel que fa a l'augment de l'atur i al dèficit públic. El Govern de l'Estat és més optimista i, a l'hora de fer les seves previsions per al 94, pren com a marc de referència la recuperació de l'economia internacional i contempla els efectes positius de la seva política econòmica per tal de reactivar l'economia.

Penso que és necessari en aquest punt fer esment dels objectius de la política econòmica per al 1994. El seu disseny i l'aplicació de mesures concretes ha de tenir molt en compte

la posició cíclica en què ens trobem, com també l'existència de desequilibris estructurals propis de l'economia espanyola que limiten les nostres possibilitats de recuperació. Com tots vostès saben, la política monetària està condicionada per les exigències que imposa el mecanisme de canvis del sistema monetari europeu. Cal tenir present, però, que l'ampliació de les bandes de fluctuació de les monedes fins al 15% fa que hi hagi un marge més ampli d'actuació respecte d'exercicis anteriors.

Quant a la política fiscal, els pressupostos generals de l'Estat per al 94 representen, si més no, un esforç realista d'austeritat. Donat que el dèficit públic és un dels principals problemes als quals s'enfronta l'economia espanyola, els pressupostos per a l'any vinent contempen una lleugera reducció d'aquest dèficit, però sense perdre de vista la conjuntura recessiva del moment.

La situació actual requereix un veritable pacte de rendes i de mesures estructurals. El diagnòstic avui és clar: les empreses redueixen costos per la via de la destrucció de llocs de treball. Això és el resultat de la combinació de dos elements: d'una banda, les empreses espanyoles i catalanes estan sotmeses a uns increments salarials que són superiors als europeus i, d'altra banda, la normativa espanyola sobre el mercat de treball és de les més rígides de la Comunitat Econòmica. La superació d'aquests dos factors limitatius, els increments salarials superiors a la mitjana comunitària i la rigidesa del mercat laboral ens han de permetre augmentar la nostra competitivitat.

Des del Govern de la Generalitat entenem que una situació econòmica com l'actual requereix, per damunt de qualsevol altra consideració, la recuperació de la confiança dels agents econòmics i socials. Un primer pas, per a nosaltres, és contribuir a la governabilitat del país i buscar la unió de forces i no pas l'enfrontament sistemàtic. És per això que volem fer la nostra aportació a la millora de la situació des de les nostres possibilitats reals, tot reforçant la política econòmica. La Generalitat és una peça dins el conjunt de les administracions públiques, i com a tal ha de seguir les línies de moderació de la política fiscal amb l'objectiu de reduir el dèficit públic. D'aquesta manera, els pressupostos que enguany presentem són uns pressupostos de contenció, amb un increment nominal de la despesa lleugerament superior al creixement nominal de PIB previst per a Catalunya el 1994.

Ja fa temps que venim dient que dins d'una actuació selectiva dels poders públics s'havia de primar allò relacionat amb l'economia productiva, per això no pot sorprendre que en els pressupostos que enguany presentem s'hagi fet un esforç per potenciar aquells departaments directament relacionats amb l'economia productiva, com són els d'Indústria, Política Territorial i Treball.

D'altra banda, la nostra contribució a la política fiscal del país pel cantó dels ingressos es veruà ampliada amb l'acord d'integració de les comunitats autònomes a l'Agència Estatal d'Administració Tributària, que permetrà a la Generalitat col·laborar en les tasques de disseny de política general de

gestió de l'IRPF i en les directrius i en la pròpia gestió de l'impost per mitjà de la participació en l'elaboració dels plans d'inspecció.

Un cop fet un repàs dels objectius globals de la política econòmica i abans de passar a les previsions econòmiques per a l'any vinent, voldria fer un breu balanç del que ha estat l'any 93 a Catalunya, des d'un punt de vista econòmic.

Evidentment, el diagnòstic no pot diferir molt del que es fa a l'hora de parlar de la crisi internacional i espanyola. A Catalunya, doncs, s'està produint un deteriorament de l'activitat econòmica al llarg de tot l'any, que pot conduir a una reducció del PIB català en l'1% en acabar 1993. Aquesta xifra està lleugerament per sota del que es preveu per a Espanya, -0,8%. Aquest és un fet característic quan decau el cicle econòmic i que també es manifesta, però, en sentit contrari en moments de recuperació econòmica.

La indústria, que tot i la creixent presència dels serveis continua tenint un pes considerable en la nostra estructura productiva, és un dels sectors que s'ha vist més afectat per la crisi. La debilitat de la demanda interna, tant a Catalunya com a la resta d'Espanya, està afectant aquest sector, sobretot pel que fa a determinats subsectors, com pot ser el d'automoció, on la caiguda de les vendes de vehicles és molt pronunciada.

La crisi del sector industrial té el seu major reflex en el mercat laboral, on la pèrdua de llocs de treball acumulada fa que el volum d'ocupats a la indústria se situï a un nivell equivalent a l'existent a l'any 1986. El sector exterior és en aquests moments l'element més positiu en l'anàlisi de la indústria catalana, ja que es constitueix com el principal factor impulsor de la producció industrial, gràcies al fet que la devaluació de la moneda ha permès recuperar el nivell de competència exterior, greument deteriorat en els darrers anys.

En els nou primers mesos de l'any, les exportacions catalanes totals mostren un creixement del 19,1%, mentre que les importacions disminueixen un 3,1%. Cal assenyalar que s'ha produït un lleuger canvi en el destí geogràfic de les exportacions; donada la debilitat de les economies dels països comunitaris, s'ha observat un fort augment de les exportacions a la resta del món, sobretot als Estats Units i als països de Llatino-amèrica.

Pel que fa al sector de la construcció, s'observa una continuïtat en els resultats negatius que es vénen produint des de mitjans de l'any passat. Novament l'evolució de l'ocupació posa de relleu l'actual debilitat de l'activitat en un sector on el nivell d'ocupació és molt sensible a la producció. Altres indicadors, com el consum de ciment, molt relacionat amb el ritme d'activitat, permeten ser moderadament optimistes, ja que, tot i tenir una evolució negativa, els resultats dels darrers mesos mostren una millora relativa. Cal fer esment aquí de la intervenció de l'Administració de la Generalitat, a través del Pla de l'habitatge, que ha permès un cert manteniment de l'activitat. La construcció residencial se sustenta en el creixement de la construcció d'habitatges de primera residència, bona part dels quals és atribuïble a pro-

mocions d'habitatge protegit, dirigides a un segment mitjà/baix de la demanda.

Pel que fa a les expectatives de futur, cal constatar la petició de l'Associació de Promotors d'Habitatges de Catalunya, d'ampliar aquest Pla, la qual cosa prova l'èxit de la seva aplicació, i té resposta en el pressupost que avui presento.

Un altre aspecte que té un caire positiu és la millora de les expectatives en el subsector de l'obra civil generada per la positiva evolució de la licitació oficial. Malgrat aquests elements positius, no s'entreveu encara l'horitzó de la recuperació definitiva.

L'activitat en el sector terciari també ha anat decaient com a conseqüència de la debilitat generalitzada de l'economia. És possible que els subsectors més afectats siguin aquells relacionats amb els serveis adreçats a la venda, donat que la renda disponible agregada de les famílies està patint una certa erosió.

Com a aspectes més positius cal parlar de la millora relativa en el sector turístic, afavorida també per la nova paritat de la pesseta. En efecte, tot i la difícil conjuntura internacional, en especial en els països de l'Europa comunitària, enguany els resultats del turisme són millors que l'any passat. En el període de gener a juliol s'ha produït un increment d'un 3,1% en el nombre de visitants estrangers entrats a Catalunya, i els resultats del mes d'agost mostren també un creixement del 3,4 en relació amb el mateix mes de l'any anterior.

Quant al sector agrari, després dels resultats extraordinàriament alts obtinguts l'any passat, enguany presenta unes xifres més moderades, que segons les primeres estimacions del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca representaran per al conjunt de l'any una reducció de la producció final agrària del 4%.

D'aquest breu repàs a la situació sectorial de l'economia catalana es dedueix que el deteriorament de l'activitat i la manca d'expectatives favorables han afectat sobretot el mercat de treball, de manera que el procés d'ajust per mitjà de l'ocupació iniciat el 1992 continua creixent durant aquest any.

Com ja sabran vostès, malgrat aquesta evolució negativa de l'ocupació, els salaris continuen en una inèrcia elevada, per bé que hi ha una tendència decreixent, en especial en els convenis fixats fa poc temps. Fins ara això ha comportat la destrucció de llocs de treball, i així continuarà sent si no es planteja seriosament el tema de la moderació salarial.

Un cop examinada a grans trets l'evolució de les principals magnituds econòmiques durant el 93, vull fer una breu reflexió sobre les perspectives del 94. En primer lloc, dir que qualsevol lloc d'escenari de previsió de l'economia catalana no es pot desvincular, òbivament, de les perspectives de creixement de l'economia espanyola i comunitària. A més, el marc de referència del qual es parteix no és gens estable i està envoltat d'un clima general d'incertesa. Amb tot, les perspectives econòmiques per al conjunt de la comunitat econòmica assenyalen un creixement del PIB de l'1,3% per

a l'any 94. En part, aquestes previsions tenen com a hipòtesi bàsica una baixada dels tipus d'interès a curt termini, que han de permetre l'impuls de la inversió privada, i una lleugera reactivació de l'activitat.

Pel que fa a l'economia espanyola, la Comissió preveu un creixement de l'1,1%, mentre que el Govern espanyol, com he dit abans, és més optimista i estima un augment del PIB de l'1,3. El mateix governador del Banc d'Espanya va assenyalar fa molt pocs dies que és factible que l'economia espanyola iniciï la seva recuperació durant el 1994.

Les previsions del Govern de la Generalitat per a l'economia catalana al llarg de 1994 són d'un creixement del PIB de l'1,1%, lleugerament per sota de l'increment previst a tot l'Estat; però aquesta millora de la conjuntura econòmica no serà suficient encara per generar nous llocs de treball nets; es preveu que hi hagi una taxa negativa de creixement de l'ocupació de l'ordre, almenys, del 0,7%, la qual cosa representaria una pèrdua neta de 14.000 llocs de treball en el conjunt de l'any, valor que és notablement inferior a l'experimentat en els anys 92 i 93.

S'ha de dir, però, que les darreres dades de l'EPA agreugen les nostres previsions i, en tot cas, s'està produint un inesperat increment de la població activa que és impropï d'una situació de crisi com l'actual. Si això es consolida en un futur proper, ens obligarà a revisar les previsions per a 1994. També voldria afegir que la taxa d'atur donada per l'EPA al tercer trimestre, 20,1%, contrasta fortament amb la donada per l'Inem per al mes d'octubre: 13,6%.

D'altra banda, les successives devaluacions de la pesseta han tornat a situar els productes espanyols i catalans en una situació raonablement competitiva en els mercats exteriors; això fa que es provoqui un increment de les exportacions catalanes de l'ordre del 13,8%, mentre que les importacions creixeran, però a un ritme menor.

Som conscients que aquestes previsions es poden confirmar o bé alterar en funció de com evolucionin alguns condicionaments que no sempre són de caire econòmic; l'evolució que tingui el projecte europeu i també el clima de coordinació de la política econòmica que es produeixi entre les institucions de govern de cada país i les institucions de la Comunitat Econòmica Europea poden incidir en les expectatives i en la confiança dels agents econòmics i socials.

Vull subratllar, per tant, la importància del disseny de l'actuació dels poders públics per contribuir a assentar les bases per a una recuperació estable a mig termini i per donar l'impuls necessari de l'activitat a curt termini. Amb aquesta finalitat s'ha volgut participar en el disseny dels pressupostos generals de l'Estat per tal de contribuir a la represa de l'activitat econòmica. No és un tema que correspongui examinar aquí, però sí que l'he volgut recordar, ja que cal ser conscients que les principals competències i mesures d'actuació econòmica corresponen a l'Administració central. La Generalitat també, amb aquest pressupost que presento, vol contribuir a generar una confiança més gran, mitjançant –com tot seguit exposaré– una actuació decidida en aquells sectors que poden influir més en la represa eco-

nòmica i en la contenció possible de la despesa pública per tal de limitar el creixement del dèficit públic.

No vull acabar la primera part d'aquesta intervenció –dedicada a l'anàlisi de la situació econòmica– sense parlar d'un element que crec que és crucial per superar la crisi econòmica. Em refereixo a les expectatives empresarials existents a Catalunya.

Molt recentment s'han publicat dos treballs: un del Departament d'Indústria de la Generalitat i un altre del Banc d'Espanya, que arriben a conclusions similars. L'empresari català creu en la superació de la recessió o, en altres paraules, les empreses catalanes mantenen una favorable actitud cap a la inversió productiva. En el primer d'aquests treballs el Departament d'Indústria i Energia acaba de publicar els resultats de l'enquesta d'opinió empresarial corresponent als tres primers trimestres del 1993. Aquesta enquesta –que es realitza amb una metodologia homogènia amb la resta de l'Estat i amb la Unió Europea– mostra una recuperació significativa de l'indicador de confiança de la indústria al llarg del tercer trimestre d'enguany. I aquest canvi de tendència té una intensitat igual a Catalunya que a Espanya i als països comunitaris.

Fóra prematur aventurar conclusions excessivament optimistes sobre la base d'aquests resultats, però això ens indica que, si les coses es fan bé i es canvia la política econòmica en el sentit de donar suport a l'economia productiva, els seus efectes positius es poden estendre, perquè els agents econòmics mostren uns primers indicis de confiança en la recuperació.

D'altra banda, la central de balanços del Banc d'Espanya acaba de publicar els resultats econòmico-financers –d'una àmplia mostra d'empreses de l'Estat– de l'exercici del 1992. Un primer avenç de les xifres corresponents a una mostra de 1.327 empreses amb seu social a Catalunya permet extreure'n, amb caràcter provisional, els següents resultats més destacables: per un costat, un empitjorament dels excedents empresarials –tal com s'esperava, i passa a nivell de tot l'Estat–, però, per un altre –i això permet un cert optimisme de cara al futur–, l'important ritme inversor de les empreses catalanes, que van augmentar el valor de l'actiu immobilitzat d'un 10%, creixement de gairebé el doble de l'observat a nivell de tot l'Estat. També s'ha donat una millora en la gestió de l'actiu circulat, derivada de l'aplicació de tècniques d'adaptació als canvis de la demanda.

Hi ha indicis, per tant, que semblen marcar una inflexió en el comportament de l'economia, i, en tot cas, totes les veus autoritzades assenyalen la conveniència de l'atenció coordinada del sector públic per contribuir a potenciar les expectatives positives de relleu econòmic.

Els pressupostos de la Generalitat per al 94 s'han elaborat, doncs, en el marc d'aquestes perspectives de l'economia a les quals m'acabo de referir, i que podria resumir en dues paraules aparentment contradictòries: incertesa i confiança. Incertesa perquè existeixen encara condicionants de caràcter polític i econòmic –a l'entorn general i al més pròxim al nostre a nivell europeu– que fan que els moments més difí-

cils de l'economia no es veuen encara allunyats de forma definitiva. Confiança perquè les darreres previsions d'organismes internacionals –com també de la Comunitat Econòmica– confirmen una inflexió del decreixement de l'economia que permetria pensar en l'any 94 com l'any clau per iniciar la recuperació de la crisi actual.

Així doncs, l'objectiu bàsic dels pressupostos per al 94 és el desenvolupament de polítiques que ajudin a remuntar la situació econòmica i a potenciar la inflexió del creixement econòmic al qual m'acabo de referir, com també –vull subratllar-ho de bon començament– a mantenir la qualitat dels serveis públics essencials que són competència de la Generalitat.

Dit d'una altra manera, conjugar el desenvolupament i el foment de l'economia productiva i la creació d'infraestructures bàsiques amb la millora del medi ambient, la promoció de l'habitatge i la qualitat dels serveis fonamentals com són l'educació i la sanitat. Tot això amb els recursos disponibles –i això és l'altra cara de la moneda–, que obliguen a una austeritat en la despesa pública, que implica més que mai prioritzar i racionalitzar els programes de despesa i reduir o ajornar en el temps aquelles actuacions més allunyades de la millora a curt termini de la competitivitat.

Quant a les previsions de recursos, el marc pressupostari per al 94 té com a primer punt la reducció dels ingressos tributaris respecte als inicials del 93 a causa de l'impacte negatiu del nivell d'activitat econòmica. Això es deu, bàsicament, a les previsions de l'impost sobre transmissions patrimonials i actes jurídics documentats, que representen gairebé la meitat de la recaptació dels tributs cedits, i se'n preveu una recaptació inferior a un 13,9% a la del 1993. Aquesta disminució –que també es dona en la taxa estatal de joc i en els tributs propis– no pot ser compensada per l'impost sobre el patrimoni, que és l'únic que experimenta una variació positiva respecte a l'any anterior, atès l'estancament de l'impost de successions i donacions i de les taxes.

El segon punt a destacar és la insuficiència de l'estalvi per operacions corrents, per poder atendre el volum d'inversió que, encara de forma selectiva, tal com acabo de dir, és necessari afrontar l'any 94. Aquesta insuficiència prové pel costat dels ingressos de la reducció de la recaptació tributària i de l'augment i contingut de les transferències corrents i de capital, que depenen bàsicament de les variacions que experimenten els pressupostos de despesa de l'Estat, limitades també en el context d'austeritat pressupostària. Com després es veurà, aquesta dependència queda trencada quant a la participació en el 15% de la quota líquida de l'IRPF. Pel costat de les despeses, aquesta insuficiència és conseqüència del pes extremament fort de les despeses corrents en els serveis que gestiona la Generalitat –tals com Ensenyament, Sanitat i Assistència Social–, que fan molt difícil contribuir a un major estalvi corrent, ja que la reducció de la despesa no és possible en molts casos.

El tercer punt a destacar –conseqüència dels dos anteriors– és la necessitat de mantenir per al 1994 un endeutament total superior al del 1993, per afrontar l'activitat

inversora –endeutament que es troba, com es veurà més endavant, en el marc dels escenaris de consolidació pressupostària de les administracions públiques.

La previsió d'ingressos de la Generalitat per al 94 s'estima en 1 bilió 530.000 milions de pessetes, que significa un increment del 5,6% respecte al 1993. Es tracta d'un pressupost restrictiu, però ajustat a la situació econòmica, si es tenen en compte, d'altra banda, les previsions macroeconòmiques a Catalunya, que situen el creixement de l'economia en termes de valor afegit brut a preus de mercat en l'1,1% respecte a l'any anterior, i un increment de l'índex del preu al consum, del 4,2% durant l'any 94.

Sense voler entrar en una anàlisi comparativa amb els pressupostos generals de l'Estat, ja que la composició tant dels ingressos com de les despeses és diferent respecte a la dels de la Generalitat de Catalunya, sí que vull recordar, però, que amb unes previsions econòmiques generals de l'Estat, no molt diferents a les de Catalunya, el creixement pressupostari és de l'ordre del 13% a l'Estat, respecte al pressupost inicial del 93. Aquestes diferències de creixement del pressupost de l'Estat i de la Generalitat subsisteixen, si bé de forma sensiblement més ajustada, si comparem entre ells els pressupostos consolidats, és a dir, afegint els pressupostos de les entitats autònomes, el creixement dels pressupostos consolidats de la Generalitat passa a ser del 6,6%, fruit del major creixement dels recursos propis de les entitats autònomes, mentre que el dels pressupostos consolidats de l'Estat se situa en el 9,5%. (*Remor de veus.*)

Considero, en definitiva, que els pressupostos de la Generalitat s'ajusten a les previsions econòmiques del 94 i, per tant, contribueixen, en la part que ens correspon, a la política de contenció pressupostària, ja que, sense superar els límits fixats per a l'endeutament, permeten afrontar en la mesura del possible les obligacions derivades de les competències de la Generalitat.

Aquesta previsió d'ingressos corresponents al 94 s'ha basat en els criteris següents: situació econòmica prevista per al 1994, que no fa possible que la recaptació tributària sigui superior a la prevista per al 1993, si bé es considera que podria millorar respecte a la realitat efectiva d'enguany; ajust de les previsions per participació en ingressos de l'Estat, als pressupostos generals de l'Estat per al 1994, com també de les previsions de l'acord del Consell de Política Fiscal i Financera del 7 d'octubre, que incorpora la participació del 15% de l'IRPF i redefineix la participació en els ingressos de l'Estat; s'han fixat les transferències de fons per finançar els serveis traspassats pel sistema de la Seguretat Social, de forma coherent amb els pressupostos de l'Insalud i de l'Inserció per al 1994; s'ha considerat el volum d'endeutament en el marc dels escenaris de consolidació pressupostària.

Un cop exposades les grans línies del pressupost d'ingressos i el seu ajustament a les previsions econòmiques, voldria entrar ara en una breu anàlisi dels principals conceptes pressupostaris per tal de poder veure amb més detall les previsions realitzades i les modificacions incloses en aquest pressupost.

Per a una millor claredat expositiva els agruparé en quatre blocs: els ingressos tributaris, la participació en els ingressos de l'Estat i en el 15% de la quota líquida territorial de l'IRPF; les transferències de la Seguretat Social i els ingressos producte de l'endeutament. La recaptació global prevista per ingressos tributaris és de 224.507 milions de pessetes; és a dir, 21.257 milions de pessetes menys que els inicialment previstos per al 1993, la qual cosa significa una reducció percentual del 8,6%.

Aquesta disminució es dona en cadascun dels dos apartats que configuren els ingressos tributaris; els tributs cedits i els tributs propis i taxes. Els tributs cedits –que amb 197.000 milions de pessetes són el grup més important– tenen un reducció del 8,9% respecte a les previsions inicials del 1993, conseqüència de l'alentiment de l'activitat econòmica. Quant als tributs propis, també experimenten una disminució de la recaptació respecte a l'any anterior, d'un 8%. La reducció en les previsions sobre el recàrrec de màquines recreatives és menor que la reducció del bingo, que se situa en un 14%.

El segon gran bloc dels ingressos pressupostaris està format per les transferències corrents i de capital, per un import de 676.000 milions de pessetes, que es divideixen en les corresponents a la participació en els ingressos generals de l'Estat, 202.000, i la participació territorial en el 15% de l'IRPF, que representa 164.674 milions de pessetes. D'aquesta manera, l'anterior participació en els ingressos de l'Estat, prenent com a base l'any 1993, es distribueix en dos trams: una nova participació –conceptualment semblant a l'anterior– i que es defineix com la diferència entre la participació que resultaria sense la modificació del sistema i el 15% de la quota líquida de l'IRPF del 1993, i amb les mateixes normes de creixement; n'hem parlat sovint en aquesta cambra: despesa estatal equivalent, ITAE o PIB, i una altra equivalent al 15% de les quotes líquides per l'IRPF per a l'any 1994. En definitiva, una part dels ingressos passa a dependre de l'evolució de la quota líquida de l'IRPF a Catalunya en el futur, i el potencial de majors ingressos prové de la diferent evolució entre aquesta evolució real i les normes d'evolució normatives. Aquesta diferència ha resultat positiva en anys anteriors per a Catalunya, i les previsions per al futur també van en la mateixa direcció. De la resta de transferències de l'Estat, només recordaré els seus imports a efecte de completar el conjunt d'ingressos.

Com a subvencions més importants citaré la participació dels ens locals de Catalunya en els ingressos de l'Estat, avaluats en 181.197 milions de pessetes; les subvencions condicionades de diferents ministeris per un import de 73.560 milions de pessetes; la liquidació del percentatge de participació en els ingressos de l'Estat –despesa estatal equivalent– per 25.000 milions de pessetes; la quantitat per a finançament de la policia autonòmica, 8.500 milions de pessetes, i les transferències dels fons estructurals europeus, 19.000 milions de pessetes.

El tercer bloc són les transferències de la Tresoreria General de la Seguretat Social per un import de 500.129 mi-

lions de pessetes, i també pels serveis assistencials amb 16.404 milions de pessetes. Aquests imports són els mecanismes propis de finançament mitjançant la participació en l'Insalud i en l'Insero.

El darrer gran bloc d'ingressos és el format pels corresponents al producte de l'endeutament. Les operacions d'endeutament a llarg termini sumen 107.000 milions de pessetes. Aquest import es distribueix entre 61.000 milions de pessetes per necessitats de finançament per a operacions no financeres, 12.000 de despeses d'actius financers i 33.000 per a amortitzacions.

Sí que voldria dir que el programa de consolidació pressupostària o de convergència ens permetria un endeutament per operacions no financeres de 69.000 milions de pessetes i que ens mantenim en 61.000; per tant, 8.000 milions de pessetes del que ens permetria el sender cap a la convergència europea que totes les administracions ens hem fixat.

Passaré a examinar els pressupostos de despeses. Els pressupostos per a 1994 s'inserten en una situació de crisi econòmica i, per tant, cal conjugar prioritats. Les he dit abans: desenvolupament i foment de l'economia productiva, creació d'infraestructures bàsiques, millora del medi ambient, promoció de l'habitatge, formació, prestació de serveis públics essencials, i tot això combinat amb els recursos disponibles en un context d'austeritat de la despesa pública.

Els pressupostos del 94 augmenten la capacitat de despesa directament relacionada amb els objectius assenyalats i, bàsicament, els relatius a inversions en obres públiques –estructures bàsiques, infraestructures bàsiques– i actuacions dirigides a la millora de la competitivitat del sector industrial i la formació ocupacional.

Les altres polítiques de despesa pateixen una contenció en aquest pressupost perquè cal situar el volum total en una marcada restricció pressupostària coherent amb l'actual situació de crisi. L'objectiu d'incidir directament en la millora de la situació econòmica en el menor termini possible situa els augments reals de despesa en els departaments amb programes directament relacionats amb aquest objectiu.

Els departaments d'Indústria i Energia, Política Territorial i Obres Públiques i Treball són els que presenten un major creixement en les despeses, fet que posa de manifest l'especial atenció del Govern de la Generalitat en la potenciació del sector industrial, les infraestructures bàsiques i l'habitatge, i els programes destinats a l'ocupació. D'altra banda, els departaments que presten serveis públics –ho he dit–, Sanitat i Educació, que conjuntament representen la meitat del pressupost, presenten uns augments superiors –relatius superiors– al del pressupost total de la Generalitat. La resta de departaments tenen restricció pressupostària.

Voldria exposar les despeses que es preveuen realitzar l'any que ve. En primer lloc, em referiré a la seva classificació econòmica, separant els grans grups de despesa, com són les de funcionament, les transferències corrents i les despeses de capital. En segon lloc, voldria fer referència a les grans àrees d'actuació per a l'any vinent.

Des de la perspectiva de la classificació econòmica de les despeses de la Generalitat, les prioritats assenyalades produeixen diferències acusades en les variacions dels diferents capítols pressupostaris. L'import total de les despeses de funcionament que es preveu per al 94 és de 299.953 milions de pessetes, xifra que representa un augment del 5,1% en relació amb les previsions del 93. Dins del grup de despeses de funcionament cal separar la remuneracions de personal i la compra de béns corrents i serveis. Pel que fa a les despeses de personal, representen el 16,3% del pressupost i augmenten un 5,2% respecte de l'any anterior.

Voldria fer algunes precisions respecte a aquest creixement. L'augment de les despeses de personal ha estat concentrat en tres departaments –Ensenyament, Justícia i Governació– degut a unes actuacions molt concretes que ara exposaré, però, en conjunt, la resta de departaments tenen una reducció d'aquestes despeses.

En relació amb les despeses del Departament d'Ensenyament, que representen prop del 70% de totes les despeses del personal de la Generalitat, tenen un creixement del 6,7 respecte al 93 com a conseqüència dels acords retributius que afecten el personal docent no universitari –acords retributius amb els sindicats– i per l'augment de plantilla d'aquest col·lectiu –concretament, es preveu un augment de 450 persones l'any 94.

Pel que fa als altres departaments amb creixements elevats –Justícia amb un 7,1% i Governació amb un 5,4–, existeixen també uns motius específics. L'augment en el Departament de Justícia ve motivat pel creixement de personal a la presó de Brians i del personal de suport a la normalització lingüística de l'Administració de justícia. Pel que fa al Departament de Governació, l'augment es deriva bàsicament de noves promocions de mossos d'esquadra. La resta de departaments i seccions pressupostàries redueixen en conjunt la seva despesa de personal un 0,6% en relació amb l'any 1993.

Aquesta reducció és encara més significativa –aquest és un fet que vull subratllar– si tenim en compte que en la despesa prevista per al 1994 s'inclou, òbviament, l'augment de retribucions del 93, l'1,89%, que no estava incorporat en el crèdit inicial de l'exercici 93 perquè, com vostès recordaran, es va acordar per llei de l'Estat el mes de gener d'aquest mateix any 93.

El segon tipus de despeses de funcionament és la compra de béns corrents i serveis, que l'any 94 representa 51.137 milions de pessetes i un creixement del 5,1%. No obstant això, aquest increment es distribueix també de manera molt desigual entre els diferents departaments de la Generalitat.

El Departament de Justícia augmenta aquestes despeses un 25,7% com a conseqüència de les despeses per atendre les presons –programa de presons– i el programa de normalització lingüística. El Departament de Benestar Social, un 24,8% per afrontar les necessitats de les residències d'infants i de vells; i el Departament d'Ensenyament, un 9,8% per al correcte funcionament dels centres escolars. El conjunt d'aquests tres departaments augmenta la despesa d'aquest capítol uns 4.284 milions.

Pel que fa a la resta de departaments i seccions pressupostàries, redueixen les seves despeses en compra de béns i serveis conjuntament en 1.825 milions, un 7,3% menys que l'any 1993. En relació amb les despeses en transferències corrents vull destacar en primer lloc la seva importància relativa, ja que en el pressupost previst per a l'any vinent representen gairebé el 60%.

Aquesta rellevància, aquesta importància ve explicada bàsicament pel pes del finançament dels serveis sanitaris i socials transferits de la Seguretat Social, que en el pressupost de la Generalitat figuren com a transferències al Servei Català de la Salut i a l'Institut Català d'Assistència i Serveis Socials, respectivament. Aquestes transferències absorbeixen el 54,9% del total de transferències corrents de la Generalitat.

D'altra banda, les transferències destinades als ens locals, procedents de la seva participació en els ingressos de l'Estat, representen un 19,9% del total de transferències.

Per tal d'explicar amb claredat quines són les transferències corrents que es preveu realitzar l'any vinent, separaré del total els dos grups esmentats, atès que es tracta de despeses condicionades.

Si s'exclouen aquests dos blocs que acabo de citar, cal destacar pel seu volum les del Departament d'Ensenyament, per mitjà de la Direcció General de Centres Docents, que fa unes transferències corrents de 65.899 milions de pessetes; transferències destinades als centres concertats i altres transferències a corporacions locals i a centres docents. El conjunt de transferències d'aquest Departament augmenta un 6,2%. Vull fer referència també a les transferències destinades a les universitats catalanes. Aquestes representen 54.000 milions de pessetes, 2.600 milions de pessetes més que l'any anterior.

En relació amb el Departament de Presidència, cal destacar també el creixement de les transferències corrents adreçades a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, que augmenta 4.667 milions de pessetes. Aquest increment de transferències a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió és el resultat d'un contracte-programa que preveu el sanejament financer de l'ens públic i una política pressupostària d'ajustament en els propers anys.

Les transferències corrents del Departament de Treball creixen un 19,1%, quasi tretze punts per sobre del total de transferències corrents, i es concentren bàsicament en la Direcció General d'Ocupació, fet que posa de manifest que el Govern de la Generalitat considera prioritària la potenciació de la formació i, en definitiva, de tots els programes d'ocupació que ajudin a combatre l'atur.

Previsions de despeses de capital: aquestes despeses són de 217.000 milions de pessetes i representen un augment del 3,1% en relació amb l'any 93. Les inversions reals de la Generalitat creixen un 3,4%, percentatge que permet gairebé el seu manteniment en termes reals.

Quant al destí de les inversions, cal destacar pel seu volum les del Departament de Política Territorial i Obres Públiques, una de les prioritats del nostre Departament –del

nostre pressupost, vull dir-, que creixen un 13,2%. La política inversora de la Generalitat s'orienta cap a la reducció dels dèficits infraestructurals de Catalunya, i concretament cap a les millores en la xarxa de carreteres i les seves connexions. Les inversions en matèria de transport –i ho he dit diverses vegades-, la promoció i la rehabilitació de l'habitatge.

Per a tenir una visió completa, no obstant, de l'activitat inversora de la Generalitat de Catalunya cal tenir present també les inversions dels organismes dependents dels departaments i les empreses públiques. Si comptabilitzem tota la inversió prevista per a l'any vinent l'import passa a ser de 245.190 milions de pessetes.

Vull també fer esment d'un tema sempre de debat en el debat pressupostari, que és la distribució territorial del conjunt de les inversions de la Generalitat, que en la mateixa línia dels anys anteriors té com a objectiu reduir els desequilibris territorials de Catalunya. Les comarques amb una renda per càpita inferior a la mitjana tenen en conjunt unes previsions per càpita, per a l'any 94, un 34% superior a la mitjana de Catalunya, mentre que les que tenen una renda per càpita superior són un 23% inferiors a la mitjana. D'aquesta manera es vol contribuir a l'objectiu de pal·liar les diferències territorials i contribuir així a un creixement més harmònic de tot el territori català.

Les transferències de capital per al 94 assoleixen la xifra de 111.000 milions de pessetes, un 2,8% més que l'any anterior. Els augments més significatius se situen en Política Territorial i Obres Públiques, Indústria i la secció de diversos departaments, per la transferència de capital a l'Institut Català de Finances.

S'ha de destacar les subvencions destinades a l'adquisició d'habitatges i les destinades a actuacions de rehabilitació en edificis i espais urbans, a les quals s'ha atorgat una gran importància en el pressupost de l'any vinent.

Voldria recordar que el total per interessos i amortitzacions representa 87.000 milions de pessetes i la càrrega financera que ens permet anar fins a un 25% dels ingressos se situa en un 6,4%, per tant, molt allunyats encara del límit legal.

Després d'haver exposat quines són les despeses previstes per al proper any, faré una breu referència a la distribució de les despeses consolidades en funció de les prioritats, per tal d'oferir una visió completa de la política de despesa per al proper any.

En primer lloc, potenciació dels sectors productius: 46.000 milions de pessetes, i l'increment és del 15,7%; per tant, amb un increment del pressupost consolidat del 6,6, l'ajut als sectors productius representa un increment del 15,7. Aquest programa es destina bàsicament a aportacions de capital i transferències als departaments d'Indústria, Agricultura i Comerç, així com a dotar de disponibilitats l'Institut Català de Finances i l'Institut Català de Crèdit Agrari.

El pressupost del Departament d'Indústria i Energia preveu per a l'any vinent un augment de recursos adreçats a les

seves empreses públiques: Cidem, Laboratori General d'Assaigs, Copca, Idiada, Institut Català de l'Energia, i això respon a la decidida política de la Generalitat de fomentar els sectors productius de l'economia i, concretament, els relacionats amb la nostra indústria.

Cal millorar la investigació i el desenvolupament –R+D– i potenciar els centres de transferència tecnològica, i aquests pressupostos són un exemple del nostre interès en aquesta àrea. Per assolir un nivell òptim de competitivitat econòmica industrial és imprescindible potenciar la innovació tecnològica; cada cop més el coneixement i la tecnologia s'han convertit –i això és conegut per tots– en la base del progrés de l'economia.

L'augment en un 44,2% del pressupost de l'Institut Català de Finances es correspon també amb aquesta voluntat expressa. La inversió en infraestructures bàsiques té un increment del 13,9%, i es refereix bàsicament a carreteres, recursos hidràulics, ports i costes; per tant, la prioritat, economia productiva, un increment superior al 15%; infraestructures bàsiques, un increment del 13,9%. El conjunt del medi ambient –sanejament d'aigües i millora del medi ambient– tindrà, sumant el Departament més la Junta de Sanejament i la Junta de Residus, un increment del 15,5% respecte a l'any 93. La promoció de l'habitatge, una de les altres grans prioritats, representa un increment del 20,2%; i el foment de l'ocupació, lligat al Departament de Treball, té un increment de l'11%, i tot això amb el manteniment per sobre de la mitjana de creixement del pressupost dels serveis bàsics d'ensenyament i de sanitat.

Per tant, voldria subratllar aquestes prioritats, que són l'ajut a l'economia productiva, amb un increment de més del 15%; les infraestructures bàsiques, amb un increment del 13,9%; la política de medi ambient, amb un increment del 15,5%; la promoció de l'habitatge, amb un increment del 20%, i el foment de l'ocupació, amb un increment de l'11%.

Aquestes, senyores i senyors diputats, són les grans línies del pressupost per al 1994; amb ell, com deia al principi, es vol contribuir, en la mesura del possible, al redreçament de l'economia des d'una doble vessant: contenció del dèficit públic i impuls a la nostra economia productiva. Hem intentat establir en aquest pressupost unes línies de prioritat, mitjançant la contenció en la despesa corrent, i mantenir els serveis públics bàsics. Situació econòmica difícil, un equilibri pressupostari també difícil de mantenir, però que considerem que amb aquests pressupostos s'obté el punt d'equilibri més adequat a l'actual situació econòmica.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Comencem ara el debat de les esmenes a la totalitat en aquest Projecte de llei. Els grups parlamentaris, per defensar les esmenes a la totalitat, disposaran de trenta minuts. L'ordre d'intervenció dels grups serà el de presentació al Registre, que és el següent: Iniciativa per Catalunya, Grup Popular, Esquerra Republicana de Catalunya, Mixt i Socialista.

La primera esmena a la totalitat, per tant, correspon al Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya. Per defensar l'esmena té la paraula l'il·lustre diputat senyor Saura. *(Pausa.)*

Prego als senyors portaveus que s'atansin a la Mesa. *(Pausa.)*

D'acord amb els portaveus, l'ordre d'intervencions serà de menor a major; per consegüent, correspon al Grup Parlamentari Mixt, al senyor Reguant, intervenir en primer lloc.

El Sr. REGUANT: Senyor president, senyores i senyors diputats, quan ara ja fa uns quants dies vaig fer la primera anàlisi del Projecte de la Llei de pressupostos d'enguany, em vaig adonar, tot d'una, doncs, que realment són restrictius, pràcticament són un calc dels del 93, és a dir, que la insuficiència de l'autonomia financera es consolida. Em vaig adonar que difícilment podria jo compartir les priorititzacions dels seus articles i capítols, i em va semblar també, en definitiva, que accentuava –es tradueix– la dissociació social, és a dir, que avança la societat bipolar per la pressió que es fa damunt els sectors més necessitats, perquè no es té en compte que la necessària competitivitat ha de caminar de la mà de la solidaritat i de la cohesió social.

La crisi, pensa aquest diputat, ha de ser compartida per una moderació dels salaris –ara se'n diu rendes, d'això– i de la redistribució dels beneficis, i crec que això ha d'anar per aquí, perquè si només recau sobre una de les parts, la crisi s'incrementarà, no en sortirem.

Immediatament em vaig adonar que el temps que ordinàriament m'atorga la cambra per mitjà de la Mesa era molt insuficient perquè jo pogués fer una modesta anàlisi en extensió i profunditat, i aleshores vaig pensar que em podia acollir a l'article 94 del Reglament, que preveu que amb quatre diputats més jo puc disposar de trenta minuts, també, i aleshores vaig sol·licitar de la bonhomia i la cortesia parlamentària de quatre companys que es trobaven a la cambra, si em podien recolzar en aquest desig meu, i ho varen fer amb tota amabilitat, naturalment. Per tant, i a partir d'aquest moment, jo em disposava a fer la meua modesta aportació sobre aquest debat de pressupostos, però tot d'una em vaig trobar, sobtat, que l'efecte que havia produït la meua iniciativa era absolutament contrari al que jo desitjava, i em vaig adonar que per part d'un grup de la cambra es prenia una actitud que crec que és impròpia d'aquest hemicicle. Per tant, pel respecte que tinc pel Parlament de Catalunya per allò que ha representat en la seva història, i també per l'esperança que hi té el poble de Catalunya, en aquesta institució, jo, abans d'oposar-me a qualsevulla llei, m'oposo a qualsevol signe que no sigui ben rebut i que sigui no acceptable per qualsevulla membre d'aquesta cambra. Per tant, amb aquesta base, jo renuncio a fer ús de la paraula.

Gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Reguant. El Grup Parlamentari Popular; el senyor Curto té la paraula.

El Sr. CURTO I CASADÓ: Senyor president, senyores i senyors diputats, ja han vist que és normal que en cada exercici econòmic la presentació en esta cambra, però sobretot

la presentació anticipada als mitjans de comunicació dels pressupostos generals de la Generalitat per part del Consell Executiu en la persona de l'honorable conseller d'Economia i Finances és una funció, constitueix una funció tradicional –si m'ho permeten– de retòrica preparada i d'abundant informació, i enguany no ha sigut una excepció.

En la dimensió informativa s'aporten unes xifres que seran modificades en lo transcurs de l'any pressupostari, i que res tenen a veure amb aquelles xifres que avui se presenten, o amb aquelles xifres que inicialment aprova este Parlament.

En la dimensió retòrica, la més important, s'insisteix sistemàticament en lo caràcter rigorós dels pressupostos i en la seva austeritat, se proclama lo seu efecte beneficiós per a l'economia catalana, se significa la potenciació de la part social de la despesa, se pregona la desaparició d'una nova pressió fiscal, i, per damunt de tot, sobretot, s'enfatisza en la reducció general i en lo caràcter restrictiu del pressupost. Són, en tot cas, les anàlisis posteriors, executades amb més deteniment, aquelles que també tots los anys solen aportar una visió globalitzada, absolutament diferent, i que acaba per constatar, esta anàlisi posterior, que els pressupostos generals de la Generalitat responen més a pràctiques viciades de la inèrcia interna que no pas a la voluntat d'intervenció econòmica de caràcter anticíclic, que comporten reiterats augments de la pressió fiscal, que no guarden cap necessitat, cap relació amb les necessitats de l'economia catalana, i que els quadres comparatius que s'exposen no són los més realistes que es puguin elaborar en lo moment corresponent.

Ara bé, quan enguany a l'últim debat sobre l'orientació política general del Consell Executiu, i també en declaracions a la premsa, lo president de la Generalitat va proclamar obertament que en los últims anys tots havíem gastat per damunt de les nostres possibilitats i que tots hem volgut aparentar més del que som en una expressió que des de la nostra opinió venia a significar autocrítica, responsabilitat i propòsit de renovada orientació, immediatament vam resoldre, des del Grup Popular, que la seua insistent apel·lació a la lucidesa personal i la seua demanda a les actituds públiques d'exigència moral, de seguida vam resoldre –deia– que eren paraules que les havíem de considerar, les del president de la Generalitat, en justa correspondència amb la profunditat de la seva reflexió, observant –des de la nostra posició al Parlament– criteris de responsabilitat, criteris d'obligatorietat política.

Ningú podia dubtar que les paraules del molt honorable senyor Pujol semblaven paraules consistents, sobretot perquè també dies abans de la seva exaltació de la lucidesa i de l'exigència moral, lo mateix conseller d'Economia i Finances ja va avançar en declaracions públiques que l'austeritat generalitzada de la despesa pública de la Generalitat per al 1994 no només seria una austeritat amb criteris de contenció o amb criteris de congelació, sinó que «aplicaríem mesures de reducció» –va dir– «com a compliment dels compromisos del Pla de convergència de l'economia espanyola, que es concretarien» –estes mesures– «en un creixement zero del capítol de personal, en una reducció del 20% de les des-

peses corrents, en una disminució del 15% a organismes i empreses de la Generalitat, en una altra reducció del 25% en inversions reals i, sobretot –avui s'ha repetit–, «en la incorporació d'elements de reactivació» –va dir– «dirigits a Indústria, a Agricultura i a Comerç i Turisme».

Per consegüent, la decisió anticipada del Consell Executiu sobre política pressupostària per al 1994, la decisió era impecable, senyor conseller, plantejada damunt del paper. Vam creure que la coincidència d'opinió pública entre el president de la Generalitat i el conseller d'Economia i Finances, esta coincidència, no era una simple casualitat, sinó que un i l'altre, en escenaris diferents, estaven transferint en aquell moment a la societat catalana solidaritat, criteri personal i responsabilitat política, com correspon a governs que, en moments de crisi i en moments de dificultats, primer semblen principis, després prediquen amb l'exemple i, a l'últim, recullen els resultats.

I una vegada presentats los pressupostos en qüestió, es tracta, senyores i senyors diputats, de constatar, de demostrar que només en vint dies lo president de la Generalitat i lo conseller d'Economia i Finances, ni promeses, ni principis, ni exemple, ni resultats. De tot lo que van dir, tot lo contrari. Per això los pressupostos de la Generalitat, com immediatament demostrarem, tenen lo seu fonament des de la nostra opinió en la temeritat, en la informalitat, en lo *cuento chino*, i en la retòrica com a genuïna invenció imaginativa de la més poca imaginació.

Lo creixement zero del capítol de personal anunciat s'ha traduït en un augment del 5,7% i 13.600 milions de pessetes. La reducció del 20% en les despeses corrents s'ha convertit en un increment del 6,3% i 75.000 milions de pessetes. La disminució del 15% a organismes i empreses de la Generalitat ha resultat una major aportació del 7%. La reducció del 25% a inversions ha suposat un increment del 3%; i els famosos *elements de reactivació* equivalen a la misèria, en termes absoluts, en termes relatius i en termes comparatius, de 1.400 milions de pessetes a Indústria, mentre que Agricultura, Comerç i Turisme, per primera vegada en los últims quatre anys –Agricultura i Comerç i Turisme– perden pes específic, perden importància en relació amb el pressupost global del Consell Executiu.

I tantes vegades com es vulgui discutir públicament demostrarem amb el pressupost del Govern, demostrarem amb lo pressupost davant, que el Govern de Catalunya ha abandonat a la seva sort els comerciants, els industrials, els pagesos i els pescadors, i simplement –tots– estos precedents denunciats ja són com per a exigir, ja són com per a posar una mica en ordre les idees del Govern.

I és així com exigim posar ordre en les idees del Govern, i és així com la referència del senyor Pujol a la lucidesa s'ha transformat en «torpesa» i en confusió; com la demanda del senyor Pujol d'actituds, d'exigència moral, ja no significa ni integritat ni rectitud, i com la sintonia entre el president i el conseller d'Economia no era més que un *arrebato* de mútua passió on les paraules no es concilien amb los fets i les conductes no s'harmonitzen amb les conviccions.

Ja des del debat de Maastricht, l'octubre del 1992 –no em faci riure, senyor conseller– (*rialles*), ja des del debat de Maastricht, l'octubre del 1992, preteníem –si se'n recorda, senyor conseller–, tots los grups de l'oposició que algunes de les nostres iniciatives, algunes de les nostres aportacions expressades en debats anteriors, com a mínim tinguessin la consideració, ja no dic de ser estudiades ni de ser assumides –fet que podria provocar una alteració en l'arrogància i la vanitat–, sinó la pretensió modesta de ser simplement escoltades, les nostres propostes, amb l'objectiu d'intentar reunir energies i capacitats individuals, i amb la finalitat de comprometre'ns i de corresponsabilitzar-nos políticament a intentar neutralitzar l'actual situació de crisi econòmica i de crisi social, evitant –si convenia, per la nostra part– l'esmena a la totalitat que avui estem substanciant, que sempre comporta discrepància, disconformitat i confrontació.

I era esta la intenció de tots los grups perquè, més enllà de la dimensió quantitativa –que sempre és discutible–, es tractava llavors de la recuperació del control general de l'Administració, i es tracta avui de la credibilitat d'unes previsions per a 1994, de dimensions també qualitatives, des de la nostra opinió amb tres principis que resulten essencials: en primer lloc, la necessària acceptació dels diferents plantejaments de tots los grups; en segon terme, la indispensable concordança de totes les proposicions, i, per últim, lo que es denomina la «voluntària perfecció del consentiment». En l'últim debat de política general, este portaveu ho va oferir desinteressadament al Govern, «sempre que» –dèiem–, «sempre que» –recordo que vaig dir– «entre l'acordat o entre lo que es manifesta i entre l'executat no aparegui la tradicional diferència de la pura declaració formal, sense cap vinculació i sense cap compromís amb la més ajustada realitat».

I, lamentablement, en estos pressupostos ha passat això: lo Govern de Catalunya, sense cap compromís de rigor i sense cap vinculació amb l'estricta realitat dels moments difícils que estem vivint, ha donat l'esquena al diàleg positiu amb l'oposició i, el que és pitjor, ha traslladat a la societat catalana, quan no la culpa, quan no la responsabilitat de les seves actuacions més contradictòries en matèria de política econòmica..., però sobretot en matèria de política pressupostària.

I nosaltres, aquí, senyor conseller, almenys nosaltres, no venim a lamentar-nos ni venim a discutir les previsions del producte interior brut, que són les que seran; ni venim a discutir la previsió de la taxa anual d'inflació, que la determina la decisió d'un govern; ni venim a discutir lo ritme de deteriorament de la nostra economia –que tots el coneixem–; ni tan sols volem discutir les xifres de les suspensions de pagament de les empreses, o l'imparable creixement de la taxa d'atur en relació amb la població activa de Catalunya. Tot això ja ho sabem, i en tot cas, los mitjans de comunicació nos informen amb rigorosa puntualitat. Aquí, senyor conseller, lo que venim a discutir és si en una situació dramàtica de crisi econòmica –amb conseqüències socials posteriors de gran envergadura–, lo que venim a discutir és si els pres-

supostos de la Generalitat constitueixen o no constitueixen un element regulador dels nostres desequilibris; si estos pressupostos són correctes o són incorrectes en la seva concepció i, en tot cas, si estos pressupostos són útils o són inútils en relació amb la incidència directa que, sens dubte, tenen sobre l'economia catalana.

Doncs, bé, uns pressupostos que, partint de l'envergadura de la crisi, creixen per damunt del producte interior brut monetari, a més de suposar una violència contra la societat, per definició, no serveixen per a neutralitzar ni un sol dels nostres desequilibris. Uns pressupostos com estos, que amb lo 6,6% d'increment creixen per damunt de les previsions de la taxa anual d'inflació, inevitablement generen pressions a l'alça sobre els preus i, per consegüent, són incorrectes en la seva concepció. I uns pressupostos com estos, que acudeixen al 15% de major endeutament, és a dir, 107.000 milions de pessetes, incideixen negativament en l'economia, amb efectes estrictament econòmics, entre altres raons perquè les necessitats de finançament del sector públic provoquen desviacions a l'alça dels tipus d'interès.

I amb estos raonaments –a més, universals, tècnicament inqüestionables– nosaltres ens preguntem: com és possible que el president de la Generalitat al seu dia estimuli desairadament el sector bancari a rebaixar los tipus d'interès, quan la política del senyor Pujol –la seva política de despesa expansiva i de major endeutament– és la que provoca, precisament, lo manteniment alt del cost del diner, amb perjudicis directes a la iniciativa privada?

Mirin si va errat de comptes, lo senyor Pujol, en este tipus de manifestacions, que no hi ha cap estudi de la Generalitat de Catalunya que s'hagi preocupat d'analitzar per què, en los nou primers mesos del 1993, tant per a la inversió productiva com per a l'adquisició de béns d'utilitat duradora, los nou primers mesos del 93, la demanda del crèdit ha crescut només un 0,2%. Lo perquè, en opinió d'imparcials analistes, és perquè, si en estos moments, la demanda a casa nostra fos expansiva, tingués una reactivació i per consegüent la utilització del crèdit fos major, la tendència a la baixa dels tipus d'interès reaccionaria immediatament a l'alta, i amb l'augment del cost qualsevol relançament econòmic resultaria poc més que qüestionable.

I és lògica aquesta anàlisi, perquè el recurs al finançament per la via dels coeficients bancaris que tant reclamen, o el recurs al finançament per la via de l'accés privilegiat al crèdit, suposaria una imposició que tècnicament es denomina «implícita», però a la vegada esta imposició redueix la retribució a l'estalvi, eleva lo cost de la inversió i deteriora lo marge empresarial dels beneficis bancaris al conjunt de les entitats financeres.

Per això, quan los pressupostos de la Generalitat, en los últims tres anys, suporten un increment expansiu del 36,27%, no té cap consistència, donada la situació de crisi que estem passant, condicionar l'opinió col·lectiva dels ciutadans a través dels mitjans de comunicació, pel que d'insult pot suposar a la seva intel·ligència; no té cap consistència emparar-se –el conseller d'Economia– només en l'últim

creixement del 6,6%, perquè en la gènesi del seu error l'increment en qüestió del 6,6% no té cap objectiu ni cap prioritat. Este 6,6% ni respon a una política pressupostària anticíclica, ni respon a una política pressupostària a favor del cicle: respon, en tot cas, a una política pressupostària al marge del cicle; és a dir, créixer per créixer, gastar per gastar, i retòrica per parlar.

I quan al principi del meu discurs afirmo que seria raonable que el Govern posés una mica en ordre les seves idees, ho faig des de la consideració reiterada al principi de justícia, al principi d'igualtat i al principi de participació que tots los que estem aquí hem d'exercitar.

Nosaltres preguntem –i deixem a l'aire esta pregunta– què passaria a Catalunya si, en la tràgica situació de crisi que estem suportant, tots los agents que intervenen en l'economia catalana prenguessin la decisió d'augmentar les seves aportacions de liquiditat la quantia del 6,6%. S'ha preguntat lo president de la Generalitat què passaria a Catalunya si els agents socials acordessin un conveni incrementant los salaris dels treballadors lo 6,6%; si les economies domèstiques i les empreses incrementen les seves despeses per compte de renda un 6,6%, i si la resta d'administracions públiques de Catalunya augmenten los pressupostos un 6,6%? La resposta és que, si tots cometéssim la mateixa imprudència que el Govern de la Generalitat, Catalunya, en lloc de suportar una previsió de la taxa anual d'inflació del 4,2%, Catalunya suportaria una inflació del 6,6% amb la consegüent fallida econòmica de les famílies, de les empreses i de les institucions públiques i privades.

Quan les despeses corrents del Departament de Presidència creixen un 11%, no creuen que es tracta d'una injustícia negar que el creixement dels salaris dels treballadors hauria de ser compatible amb lo creixement de la inflació? La brutalitat expansiva del Departament de Presidència –que constitueix la *corte* del senyor Pujol– em sembla una ofensa i una irresponsabilitat especialment injustificable.

I mentrestant, canya als treballadors, *palo* i persecució fiscal als petits empresaris, i bastó a uns i als altres en les seves legítimes aspiracions. I no ens equivoquem en formular les manifestacions anteriors, perquè l'estructura de la despesa de la Generalitat trenca la tendència de pressupostos anteriors en guanyar molt de pes la despesa corrent improductiva en detriment de la despesa de capital o de la despesa d'inversió. És a dir, créixer per créixer, gastar per gastar i retòrica per parlar equivalen a un pressupost insolidari que genera més inflació, la taxa de previsió del qual, per a Catalunya –com ha dit el senyor conseller– del 4,2%, amb un diferencial de 0,7 punts respecte de la inflació general, se tradueix en la pèrdua de competitivitat de les nostres empreses; és a dir, de les empreses catalanes en relació, sobretot, amb les empreses de Balears, Aragó, València, Madrid, Castella-Lleó, Cantàbria i Múrcia, de les quals nos separen diferencials d'un punt. I tinguem tots en compte una cosa: si un quart de punt o mig punt ja són trascendents a l'hora d'acudir al crèdit bancari en decisions d'inversió empresarial productiva, ja podem imaginar, si amb un quart de

punt o amb mig punt passa això, ja podem imaginar lo que suposa lo diferencial d'un punt d'inflació a l'hora d'adoptar les mateixes decisions empresarials, és a dir, decisions d'inversió.

I si el problema d'un pressupost com este, que genera inflació, és greu per la seva naturalesa, encara resulta més greu en un mercat de competència cada vegada més perfecte com aquell mercat que ha dissenyat la Unió Europea, al qual també feia referència el senyor conseller. I si bé és cert, i situats en este context, que els esforços devaluadors del passat exercici econòmic han situat la pesseta un 24% més barata del que estava davant el dòlar només fa un any, també és veritat que la resta de països no s'han adormit, i en el mateix període de temps lo marc alemany s'ha depreciat un 9%, lo franc belga un 15%, lo florí un 8% i la lliura esterlina un 10%. I això significa que el nostre diferencial d'inflació de l'1 a Alemanya, del 2 a Bèlgica, del 3,1 a Holanda i del 3,3 al Regne Unit ha provocat que la competitivitat dels nostres productes, guanyada per mediació del traumàtic recurs a la devaluació, se trobi esta competitivitat, avui, reduïda en una part considerablement important al llarg només d'un exercici econòmic.

Però és que a més lo créixer per créixer i el gastar per gastar, aplicats a un augment de la despesa pública en major quantia que el producte interior brut, sempre implica –agraï o no agradi–, sempre implica una major pressió fiscal. Si este augment es finança amb impostos és una despesa present a càrrec del contribuent; si l'augment se finança amb lo recurs a l'endeutament, llavors és un impost futur també a càrrec del contribuent. I això és lo que, a la millor inevitablement, generen estos pressupostos: major pressió fiscal a càrrec del contribuent. I per raons d'equitat, però també per raons de realisme econòmic, no estaria de menys que alguna vegada poguéssim assumir la solidaritat amb lo contribuent amb fets i no amb paraules més o menys preparades, perquè, com hem vist, estes paraules, quan no se les emporta el vent, són retòrica perniciosa que debilita la mateixa credibilitat d'un govern.

I parlant de retòrica perniciosa, senyor conseller, se'n recorda que al debat de Maastricht de 1992 vostè va assegurar que en quatre anys reduiria al 50% lo dèficit de la Generalitat? Està escrit al *Diari de sessions*. Anem ja pel segon any consecutiu i, de moment, mai havíem corregut tant per arribar a cap lloc: 107.000 milions de pessetes d'endeutament per al 94, 15% de creixement, 54.000 milions per a interessos o càrregues financeres o, si ho prefereix, 150 milions de pessetes cada dia per a interessos, a part amortitzacions. I esta, senyor conseller, a la millor per la inèrcia, és una constatació més dels reiterats incompliments d'un govern que avui han posat de manifest.

L'endeutament acumulat previst el 31 de desembre de 1994 equival a 449.500 milions de pessetes amb un increment del 15%, segons dades que facilita lo mateix Departament d'Economia i Finances; és a dir, endeutament acumulat: 449.500 milions de pessetes. Doncs, bé, si nosaltres prenem en consideració lo pressupost consolidat, és a

dir lo que suposa lo recurs al finançament extern de la Generalitat, se vulgui o no es vulgui, l'endeutament viu al final de l'exercici de 1994 suposarà no 449.000 milions de pessetes, suposarà 535.000 milions de pessetes, amb un increment no del 15, sinó del 19% respecte de l'endeutament viu pressupostat al tancament de l'exercici de 1993.

I este fet pot arribar a ser preocupant, este major endeutament; pot arribar a ser preocupant perquè si al pressupost del 93, encara en vigor, la taxa d'estalvi –l'estalvi que genera la Generalitat, la taxa d'estalvi per compte corrent– suposa un 11,39%, el 1994 la taxa d'estalvi només suposarà un 7,65%, malgrat que s'han incrementat els ingressos per compte corrent en un 4,7%. És a dir, en este pressupost, com més es recapta menys s'estalvia; i això pot significar que, si tenim en compte la previsible caiguda de la recaptació impositiva, és més que probable, és que podem assegurar que en liquidar lo pressupost de 1994 la taxa d'estalvi prevista del 7,65% arriba escassament a la meitat, arriba només al 50%.

Però és que a més, com que estos pressupostos no han resistit una anàlisi, volem posar al descobert que si el pressupost del 94 hagués mantingut la mateixa taxa d'estalvi que el pressupost del 93, en estos moments estariem parlant d'una reducció de les despeses per compte corrent, estariem parlant d'una reducció de 51.324 milions de pessetes i, per consegüent, estariem parlant d'una menor necessitat a l'endeutament –necessitat de recurs a l'endeutament– que avui se fixaria en 55.700 milions de pessetes davant els 107.000 milions de pessetes amb la corresponent minoració de la càrrega financera. I en estes condicions l'estalvi de la Generalitat per a 1994 en termes de pressupost per compte de renda equival únicament, este estalvi, a quatre de cada cent pessetes ingressades.

I este és, senyor conseller, doncs, un pèssim exemple per a les famílies i per a les empreses, i al mateix temps lo recurs a l'endeutament ha caigut en una espiral de la qual difícilment vostès en podran sortir, que difícilment vostès podran controlar.

Per això l'argumentació retòrica que estos pressupostos tracten de conciliar lo desenvolupament i foment de l'economia productiva amb les necessàries restriccions conseqüència de la crisi econòmica és una argumentació absolutament inconsistent. Només cal examinar l'informe econòmic i financer per a veure que este informe econòmic i financer de la Generalitat és un fidel reflex del mateix informe elaborat pel Govern central, consegüent amb els pressupostos de l'Estat de 1994 fins a l'extrem, fins a l'atreuiment, a la pàgina 29, de donar suport irresistible a la comparació de xifres pressupostades amb quantitats liquidades.

I és així, i està vist que la intimitat de les relacions viciades comporta dependència i comporta, a vegades, defectes de reflexió. «Menys mal» que les macromagnituds publicades per altres canals d'expressió són suficients per a valorar en la seva justa mesura la gravetat de la situació amb què nos haurem d'enfrontar. En los últims anys –i contràriament a l'opinió del conseller d'Economia, i contràriament a l'opi-

nió del president de la Generalitat: també els diaris de sessions són testimoni d'això—, en los últims anys assistim a un creixement rècord del dèficit públic estatal i al mateix temps assistim a un augment sense precedents del nombre de parats i a la caiguda de la inversió.

Estos desequilibris no s'han neutralitzat perquè, com lo sector públic es finança amb impostos o es finança amb deute, en tots dos casos sempre són recursos que es detreuen del sector privat, que disposa este sector privat —no ho oblidéssim— de mitjans per a la inversió i disposa aquest sector privat d'elements per al finançament del consum permanent. Lo sector públic no genera demanda, està adormit, està «atontat»; lo sector públic se limita a substituir la demanda reduint los incentius a les activitats productives; lo sector públic no assumeix cap risc —cobren igual— i el sector públic no genera estalvi present.

L'excepció només apareix quan lo finançament procedeix de fons externs, quan lo finançament s'aplica a inversions que milloren l'eficiència de la nostra economia i quan estos fons ajuden a produir recursos per atendre los costos de finançament. Lamentablement, este no és lo cas del sector públic, ni a Espanya ni a Catalunya, perquè el finançament extern és reduït, perquè el volum del dèficit és més elevat que els recursos que es destinen a inversió en infraestructures i, per si fos poc, perquè les devaluacions de la peseta han encarat significativament lo cost del diner, lo cost d'estos recursos externs.

Per consegüent, la situació econòmica de Catalunya està íntimament lligada a la situació de l'economia espanyola, van les dues juntes, ja sigui en la generació d'un dèficit engruït, ja sigui en lo creixement imparable del deute públic, ja sigui en la dramàtica situació de l'ocupació, ja sigui, en definitiva, en tots los desequilibris més rellevants. I una de dues: o es retorna una part significativa dels recursos al sector privat invertint lo procés equivocat seguit fins al moment present, o bé quedarà consolidat lo transcurs de decadència econòmica amb conseqüències fulminants per a empreses, per a famílies i per a treballadors. I no tinguin cap dubte, no tinguin cap dubte el Govern de la Generalitat, perquè, malgrat els exercicis de propaganda triomfalista proclamats en lo seu dia des de la rutinària comoditat d'un despatx, la falta de credibilitat que afecta este tipus de polítiques ha generat un sentiment col·lectiu de desconfiança inversora.

Per això en la forma i en lo fons estos pressupostos són incorrectes tècnicament, són desequilibradors globalment, són insolidaris socialment i territorialment i són inútils políticament per a afrontar la crisi d'ocupació, la crisi de la inversió i la mutació crònica de la producció. I amb estes constatacions la responsabilitat del president de la Generalitat i la responsabilitat del Govern de la Generalitat en l'origen i en la consolidació de la crisi econòmica a Catalunya ha sigut de doble implicació. Ha sigut per acció, en perllongar en lo temps la combinació incoherent d'uns pressupostos sistemàticament expansius amb un discurs d'autosatisfacció i amb un discurs d'optimisme calculat; i ha sigut per omissió en creure i fer creure allò que Catalunya va bé i que

el creixent distanciament entre els poders públics i la mateixa societat és un problema estrany, imputable només a signes externs de variada procedència.

Vol dir, honorable senyor conseller, que no hi ha algun altre factor que descuidadament vostè ha omès en lo seu discurs de presentació d'estos pressupostos? Vol dir, honorable senyor conseller, que el seu discurs no està condicionat pel fet que en lloc de ser el Govern qui controla l'Administració és la inèrcia de l'Administració la qui controla el Govern? No creu, honorable conseller, que una part significativa del seu discurs s'havia de concretar en l'anàlisi, en la descripció documentada i en una posició política respecte de la desviació negativa dels pressupostos de 1993, equivalent esta desviació al 15% i a 225.000 milions de pessetes?

Si el ministre d'Economia senyor Solbes va tindre serioses dificultats per a justificar davant del Congrés de Diputats que les previsions de liquidació del pressupost de l'Estat per a 1993 implicaven una desviació negativa de l'11%, com és possible que el 15% de desviació a Catalunya passi per alt, sense la més mínima referència al seu discurs, primer, l'envergadura de la mateixa xifra —que nos desviarem, al 93, 225.000 milions de pessetes— i, en segon terme, per respecte al Parlament, que va debatre i aprovar aquell pressupost? I que jo sàpiga, honorable senyor Alavedra, la seva Conselleria de la rambla de Catalunya ni és més potent ni és més adinerada que el Ministeri d'Economia espanyol.

I amb este tipus d'accions i actuacions —ja acabo, senyor president— sobre política econòmica i sobre política pressupostària, nosaltres entenem —i la percepció del poble també és esta— que s'està ferint greument la mateixa entranya de la societat en lo seu conjunt. Les llistes de damnificats per la crisi creixen acceleradament —ho sabem—; la taxa d'atur és dramàtica i, a la vegada, últimament s'estan endurant les condicions per accedir a les prestacions per atur, los empresaris veuen desaparèixer la seva activitat, los treballadors i els pensionistes estan patint la pèrdua de la seva capacitat adquisitiva i els joves tenen dubtes sobre les seves expectatives de poder treballar.

Inevitablement, s'està consolidant una divisió molt preocupant en la nostra societat; creix una divisió entre els actius, és a dir aquells que tenen un lloc de treball, i els passius, és a dir los que conviuen cada vegada més en pitjor harmonia econòmica.

I amb estes consideracions globals i generals lo Grup Parlamentari Popular desestima els pressupostos de la Generalitat per a 1994, perquè no només no s'ajusten, sinó que estan al marge de l'economia catalana, perquè són contraris als acords de Maastricht en allò relatiu al volum de dèficit i al volum de deute, perquè per defecte del creixement expansiu també són contraris al control dels preus i a la baixa dels tipus d'interès i perquè, sense cap orientació, la seva característica bàsica és la inèrcia respecte del comportament del sector públic en matèria de la despesa.

Este és lo sentit, senyor president, de l'esmena a la totalitat que el Grup Parlamentari Popular sotmet a la consideració de la cambra.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Curto. Té la paraula el conseller senyor Macià Alavedra.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, és obvi que al senyor Curto no li agraden aquests pressupostos; això és normal però jo li agraeixo, de totes maneres, totes les seves reflexions sobre aquests temes, moltes de les quals, evidentment, comparteixo.

És evident que aquests pressupostos s'inscriuen dins d'una situació de recessió. Això té la seva importància perquè potser és una cosa en la qual no he insistit. Nosaltres, en el pressupost de l'any 94, preveiem una baixada dels ingressos tributaris, això és la primera vegada que succeeix —la primera vegada. I això succeeix a l'Estat espanyol i succeeix en tots els pressupostos europeus, i partint d'una realitat, que és que l'any 93 els nostres ingressos tributaris han disminuït un 15% respecte a les previsions, és a dir, respecte al pressupost inicial del 93. Que ens vam equivocar amb les previsions? Sí. Que s'ha equivocat l'Estat espanyol? Sí. Que s'han equivocat l'Estat francès, l'alemany, el britànic, l'italià —senyor Vidal-Quadras—, sí. Tothom. I això lliga amb el que vostè deia del que jo vaig dir sobre Maastricht. Tots els objectius de Maastricht, a tot Europa, han saltat: el dèficit públic s'ha multiplicat d'una manera extraordinària, perquè si vostè té en un pressupost una baixada dels ingressos i un increment de la despesa social, la despesa social, evidentment, molt més elevada a l'Estat que en el pressupost de la Generalitat de Catalunya..., que té un altre problema, el pressupost de la Generalitat de Catalunya, que és el pes molt gran de serveis com l'educació i la sanitat, que condiciona el nostre pressupost, però això fa que realment aquests objectius de Maastricht —i fa poc ho deia el secretari d'Estat d'Economia, el senyor Alfred Pastor, i ho diu tothom a Europa—, evidentment, els objectius de Maastricht s'han de revisar i es revisaran, i nosaltres, el sender per anar cap al compliment dels objectius de Maastricht, les diverses administracions públiques espanyoles —Administració central i administracions autonòmiques— ja l'hem modificat. I en el tema de l'endeutament jo he dit en el meu discurs que ens permetia un endeutament per a operacions no financeres de 69.000 milions de pessetes, i que ens hem mantingut en 61.000; és a dir, 8.000 per sota; és a dir, que estem en el sender de convergència, almenys el que pactem nosaltres, amb l'Administració central.

Contenció de la despesa i prioritats que vagin cap al suport a l'economia productiva. Em sembla que en això estem d'acord, tothom està d'acord que els pressupostos han d'anar en aquesta línia; en el que no estem d'acord ni vostè ni jo és en les xifres i en la manera d'aplicar això.

Jo crec que he explicat —i no ho vull repetir— que en el capítol 1 i en el capítol 2 si fem les excepcions d'Ensenyament, de Justícia i de Benestar Social, que tenen unes determinades característiques de traspassos o d'acords sindicals que condicionen les retribucions, o de posada en marxa del curs escolar, o d'omplir de contingut determinades inversions que s'han fet en el passat, la resta de departaments, en

capítol 1 i capítol 2, s'ha de reconèixer que fan un esforç molt considerable i molt superior al dels anys anteriors. Aquest és un fet, senyor Curto, i vostè no l'ha destacat. Fan un esforç molt superior al dels anys anteriors.

I en l'economia productiva, en els objectius que nosaltres creiem que s'han de portar a terme, hi ha unes prioritats marcades en aquest pressupost; no és un pressupost que creix en un tant per cent igual en tots els departaments; hi han departaments que tenen un creixement del 13,5%, com Indústria, i hi han departaments que tenen un decreixement de l'11,5%, com Economia i Finances. No parlo del decreixement del 17% de Medi Ambient perquè aquest no és significatiu, perquè hi ha un canvi d'organització i una part del Departament passa a la Junta de Residus, i el conjunt del Medi Ambient —Departament, Junta de Sanejament i Junta de Residus— creix un 15,5%. Ho he dit abans també en el meu discurs.

Per tant, nosaltres creiem que hem fet la contenció de la despesa que es podia fer —hi ha molts departaments que ho passaran magre durant l'any 94, li ho asseguro— i hem marcat unes prioritats, que les he dit. Les repetiré en el curs del debat. Són: suport a l'economia productiva, creixement del 15,5%; Medi Ambient, creixement del 15,5%; estructures i infraestructures bàsiques, creixement del 13 i escaig per cent; relacions laborals, creixement de l'11%; promoció de l'habitatge, creixement de més del 20%, i tota la resta s'inscriu dins d'un clima d'austeritat. I aquestes prioritats són les que nosaltres creiem que s'havien de marcar.

Home, el diàleg amb l'oposició..., nosaltres estem absolutament oberts al diàleg amb l'oposició, absolutament oberts. Nosaltres, hi ha un grup parlamentari que ens ha demanat diàleg quan els pressupostos ja havien entrat al Parlament, i hem tingut el diàleg, hem fet el que hem pogut; presentem algunes esmenes conjuntament, que em sembla que són interessants i que van en la línia de l'economia productiva, i després, si de cas, tindrem ocasió de parlar-ne, però vull dir que la nostra mentalitat és d'obertura al diàleg, però passa que per dialogar hem de ser dues parts, òbviament.

Bé, l'increment del 5,6% del pressupost i del 6,6% del pressupost consolidat; jo només volia fer una breu comparació amb els pressupostos de l'Estat. Tothom ha cregut —potser perquè ho hem venut tots plegats millor— que els pressupostos generals de l'Estat eren uns pressupostos d'una gran contenció; no ho ha dit el Grup Popular però l'opinió pública ha rebut aquest missatge, i l'ha rebut bé, i nosaltres, això, ho hem defensat, i hem dit que era una combinació amb aquesta austeritat i unes mesures de foment a l'economia productiva per la via d'incentius fiscals, que, a més, el Grup Parlamentari Català ha introduït en la Llei financera que es debat conjuntament amb els pressupostos.

Doncs bé: una breu comparació del pressupost consolidat de la Generalitat i de l'Estat, senyor Curto. Les despeses de personal, capítol 1: Generalitat, consolidat, increment del 4,2; Estat, consolidat, 4,9. Compra de béns corrents i serveis, Generalitat, consolidat, 8,3; Estat, 8,4. Interessos; Ge-

neralitat, 10,8; Estat, 22,2. I Transferències corrents: Generalitat, increment del 7,6; Estat, 10,3. Total d'operacions corrents: un increment del 6,8% en el pressupost consolidat de la Generalitat i d'un 10,6% en el pressupost consolidat de l'Estat. Per tant, si el pressupost de l'Estat és un pressupost de contenció, tenint en compte les desviacions produïdes durant l'any 93, crec que nosaltres podem dir que el pressupost de la Generalitat és un pressupost de contenció i d'austeritat i que, a més a més, marca també, dins de les nostres possibilitats, almenys amb increments percentuals..., després vostè ho pot fer en valors absoluts i sempre la xifra quedarà curta, però en increments percentuals em sembla que precisament aquest és un pressupost en el qual hi ha unes prioritats marcadíssimes.

Hi han molts temes dels quals vostè ha parlat: del dèficit, de l'endeutament; com que en el debat aquests són temes recurrents, que aniran sortint en les intervencions d'altres defensors de les seves esmenes a la totalitat, jo potser no hi entraré, en la resposta a vostè, i en canvi sí que entraré en algun dels temes que vostè ha citat.

Bé, escolti, senyor Curto, sincerament, tant de bo que el pressupost de la Generalitat fos el culpable dels alts tipus d'interès, tant de bo! Voldria dir que tindríem un pressupost importantíssim. Jo li asseguro que la preocupació del governador del Banc d'Espanya, del senyor Rojo, no va per aquesta línia; no el preocupa el pressupost de la Generalitat i la seva repercussió sobre els alts tipus d'interès; el preocupa molt més que ha de mantenir un alt tipus d'interès, relativament més alt que altres països europeus, per al finançament del seu endeutament; un finançament de l'endeutament que està molt condicionat per l'estalvi exterior. Vostè sap que la manca d'estalvi interior espanyol fa que no es pugui finançar sense l'ajut de l'estalvi exterior el nostre endeutament i que, per exemple, la situació d'Itàlia és molt diferent. Itàlia, amb un dèficit de més del 10%, en canvi, no té aquests problemes perquè té molt estalvi interior. A casa nostra, la dependència d'aquest fet fa que s'hagi mantingut una política d'alts tipus d'interès i que aquesta política d'alts tipus d'interès hagi repercutit en una valoració artificialment alta de la moneda, i tot això ha perjudicat enormement l'economia productiva i tot això és culpable, segurament, de la destrucció de molt teixit industrial i de la creació de molt atur. Amb això suposo que coincidíem. Però, de fet, vostè ha vist constantment que, per a les baixades del tipus d'interès del Banc d'Espanya, el que es mira són les decisions del Bundesbank, perquè són només aquestes decisions que ens permeten a nosaltres d'actuar per mantenir una diferència relativa que ens permeti el finançament del nostre endeutament.

Això és el que condiciona i ha condicionat la política d'alts tipus d'interès. I celebrem aquesta baixada de quatre punts dels tipus d'interès; ho celebrem, en primer lloc, perquè nosaltres paguem molts menys interessos, aquesta baixada de quatre punts ens representa a nosaltres per a l'any 94 un estalvi de 14.000 milions de pessetes, però, sobretot, ho celebrem perquè de cara a l'economia productiva i a les

empreses aquest és un fet positiu. I quan el president de la Generalitat incita la banca a repercutir en aquesta baixada, ho fa en defensa de les empreses i del teixit industrial, i la banca respon, no sense raó, que primer ha de retocar la seva política de passiu per retocar la seva política d'actiu, però és bo pressionar la banca perquè això, aquesta transferència de la baixada de tipus d'interès a la societat es faci al més aviat possible.

Per tant, en aquest aspecte, no he entès la seva crítica ni he entès la referència als coeficients ni a l'apellació a privilegiar el crèdit, perquè tot això no existeix i, a més a més, el tema dels coeficients desapareix el primer de gener de 1994, s'ha acabat. És a dir, quan parlàvem del banc públic català i parlàvem dels coeficients de caixa, això, en aquests moments, té poc sentit, perquè per una directriu de la Comunitat Econòmica Europea això desapareix el primer de gener de 1994. Per tant, en aquest tema no hi entraré.

La devaluació no ens la presenti com a catastròfica o com un desastre, el que era un desastre era no devaluar. Les tres devaluacions que hi ha hagut, benvingudes –benvingudes. I que la pesseta no es revaluï –està baixant respecte al dòlar i al marc–, que es mantingui allà on està perquè, és clar, aquest increment del 19% de les exportacions ha estat enormement positiu; ha estat enormement positiu, i el manteniment d'una moneda artificialment alta ha perjudicat molt –ja li ho he dit– el nostre teixit industrial.

Miri, en canvi una cosa que sí que sortirà en el debat però aprofito aquest torn per contestar-li –si torna a sortir tornarem a contestar-ho. La referència al Departament de Presidència, en un debat com aquest, era absolutament obligada, no sé com ~~vostè~~ l'ha citat amb la seva..., l'acord del senyor Pujol –anava a dir «amb la seva retòrica», però no m'he atrevit, perquè els retòrics som nosaltres, segons vostè–, però en el seu discurs –molt ben estructurat i molt ben redactat, per cert, senyor Curto– vostè ha fet la referència obligada al Departament de Presidència, però em temo que no ha aprofundit en aquest tema, perquè el pressupost del Departament de Presidència té el Comissionat per a Universitats i Recerca, dins el Departament, amb un increment sobre el 93 del 4,3%; em sembla que això va indirectament en la línia de l'economia productiva, vull dir, és un increment que segurament és massa petit. Corporació Catalana de Ràdio i Televisió: l'increment és del 46% i, per tant, això té un pes molt gran en el Departament de Presidència, i la resta del Departament, senyor Curto, resulta que baixa un 9,2%; el Departament de Presidència ha fet un immens esforç i no seria just aquí no dir-ho, perquè sempre ha estat la víctima en aquests debats de pressupostos perquè era molt més fàcil sobre aquest tema dir unes quantes coses.

Del total de 75.000 milions de pessetes, del Comissionat, el 75% del Comissionat per a Universitats i Recerca, el 75% es destina a transferències corrents a les universitats i a la recerca, 57.000 milions. I aquestes transferències, les transferències creixen un 6,3%; és a dir, per sobre del creixement del pressupost. Les despeses de funcionament, personal –que deu ser la cort, perquè la cort està feta de persones– i

compra de béns corrents i de serveis –que són les prebendes de la cort– no augmenten respecte al 93, no augmenten; i les despeses en operacions de capital són 16.730 milions i es redueixen d'un 1,5%. Ara, el que sí augmenta, i molt –i d'això, si volen, en podem parlar–, és la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, que aquí, evidentment, hi ha una opció política que és discutible. Vostès podrien dir: «No cal»; per nosaltres és una prioritat. Primer perquè s'ha de sanear la situació financera d'aquest ens públic, perquè s'han fet moltes de les inversions amb crèdits i, per tant, s'ha de sanear transformant això en major capital. I després perquè s'ha de fer un contracte-programa per reduir la despesa; precisament, que aquesta aportació no sigui una aportació que no comporti després un esforç de reducció de la despesa.

No cal que li digui la incidència immensa de les televisions privades sobre les televisions públiques. Després potser vostè podrà dir –i tindrà raó en gran part; tindrà raó en gran part i ho comparteixo, teòricament ho comparteixo– que si les televisions privades, doncs, equilibren els seus pressupostos per què no les televisions públiques; aquest és un fet. Ara, la televisió pública catalana, per motius de normalització lingüística, per motius de qualitat, per motius de la qualitat extraordinària, al meu entendre, del *Telenotícies*, doncs, fa que nosaltres ho convertim en prioritat política. I ho sap tothom; ho diem públicament. Ara, sí que els ingressos de TV3 i de la Televisió Espanyola per publicitat han baixat, perquè el pastís es reparteix entre més; el que es cobra per publicitat també ha baixat, com a conseqüència de la competència; la compra de pel·lícules o de sèries ha pujat, també per la competència, i el cost, diguem-ne, de les figures, de les *vedettes*, ha pujat moltíssim. (*Remor de veus. Pausa.*) No, *vedette* vostè; jo, modestament. (*Rialles.*) Ha pujat moltíssim, senyor Curto. I tot això té aquesta conseqüència.

Ara, em sembla que el Departament de Presidència, si tret el Comissionat i treta la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió disminueix el 9,2%, deu voler dir que l'esforç ha estat considerable.

Jo, senyor president, com que moltes de les coses interessants que ha dit el senyor Curto sobre l'endeutament i el dèficit aniran sortint en el curs del debat, doncs, he seleccionat contestar-li el tema de Presidència, que estic segur que també sortirà, i els altres temes tindrem ocasió de tractar-los.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Senyor Curto, vol torn de rèplica? (*Pausa.*) Cinc minutets.

El Sr. CURTO I CASADÓ: Gràcies, senyor president. Amb el que a mi m'agrada discutir-me amb vostè, senyor conseller, i sembla que la pau presidirà este debat, que també és important.

Sap què ha passat, senyor conseller? Que jo, amb lo munt d'hores que m'he pres –perquè ens donen un camió de papers per analitzar; abundant informació, deia abans– i amb els recursos limitats que tenim un grup de l'oposició, probablement per això no hem tingut temps de dialogar amb lo Govern, ja que m'he passat moltes hores examinant estos

pressupostos i, clar, després d'este munt d'hores lo que procuro és que lo conseller no m'agafi amb lo cul a l'aire.

És clar: Presidència, 116.000 milions de pessetes, perquè ha absorbit los 75.655 del Comissionat d'Universitats. Si nosaltres volem fer una comparació homogènia... Perquè, clar, senyor conseller, jo abans l'he criticat, he criticat el Govern de la Generalitat perquè habitualment compara quantitats pressupostades amb xifres liquidades, i jo el que no podria fer és sortir en esta tribuna i dir: «Lo Departament de Presidència l'any 93 tenia un pressupost de 37.000 milions de pessetes, i ara de 116.000, ha augmentat no sé quin tant per cent...»; no ho podria fer, això, perquè seria faltar a la realitat estricta de lo que és este pressupost. Jo, per establir les comparacions amb Presidència, haig de suprimir –per establir comparacions homogènies–, haig de suprimir los 75.655 milions de pessetes i llavors dir: «Si el Departament de Presidència l'any 93 equivalia a 37.500 milions de pessetes i el 94, eliminats estos 75.000, equival a 40.000 milions de pessetes, lo creixement és d'un 6,7%». Si anem a la distribució de la despesa, si anem a la distribució... (*remor de veus*) –esperis, home, senyor conseller–; si anem a la distribució de la despesa corrent i de la inversió, lo creixement de la despesa corrent improductiva de Presidència, eliminats estos 75.000 milions de pessetes, equival a l'11%, i la inversió se redueix un 4%. I, clar, quan jo faig esta afirmació –lo creixement brutalment expansiu de la despesa corrent del Departament de Presidència–, doncs, ho faig amb algun coneixement de causa: l'11% de creixement al Departament de Presidència és un creixement brutalment expansiu.

Lo pressupost, senyor conseller..., el dia 18 d'octubre del 93 lo Govern de la Generalitat va dir: «No creixerà el capítol de personal»; 5,7%; 13.600 milions de pessetes. És que, si em diu: «hi han quinze departaments de la Generalitat que no han crescut gens, hem fet un esforç; però hi ha hagut este que ha pujat per amunt...», m'és igual, senyor conseller; si els altres estan tots dins lo mateix caixó, si és lo mateix! «Reducció d'un 20% en les despeses corrents»; augment del 6,3%. «Reducció del 15% a organismes i a empreses de la Generalitat»; major dotació del 7%. «Reducció del 25% d'inversions»; augment del 3%.

Clar, un pressupost, senyor conseller –vostè té raó, ho va dir als mitjans de comunicació–, un pressupost pot ser expansiu i ser positiu, és així; un pressupost pot ser restrictiu i pot ser negatiu. Però en estos moments de crisi no s'ha de parlar sobre l'expansió o la contenció d'un pressupost; en estos moments de crisi s'ha de parlar de si es gasta bé o es gasta malament i si es gasta molt o es gasta poc. És a dir, si la composició de la despesa de la Generalitat del bilió 600.000 milions de pessetes, si esta composició equival al 84,7% la despesa corrent i al 14% la inversió, vol dir que es gasta malament, que es gasta pèssimament. Si el creixement de la despesa del 6,6% és superior al creixement del producte interior brut, superior al creixement de la taxa d'inflació i, damunt, acudeix a un major endeutament, vol dir que s'està gastant molt. I si damunt de tot això, doncs, tenim lo reco-

neixement de la màxima autoritat, tenim lo reconeixement del president de la Generalitat, que ens diu: «Començant per nosaltres mateixos, en los últims anys hem gastat per damunt de les nostres possibilitats», doncs, home, ni vostè ni jo, senyor conseller, poséssim límits a la misericòrdia del Senyor..., del senyor Pujol. (*Rialles.*) I en un debat d'esta naturalesa, doncs, estic d'acord amb vostè, senyor conseller: són elementals les discrepàncies, però són fatals les contradiccions.

El pressupost creix per damunt del producte interior brut; per consegüent, inútil per afrontar los nostres desequilibris en matèria de política econòmica. Lo pressupost creix per damunt de la taxa d'inflació; per consegüent, genera pressions a l'alça sobre els preus. Lo pressupost acudeix a un major endeutament; desviacions a l'alça dels tipus d'interès. Jo, senyor conseller, no seré tan ingenu com per a dir que lo pressupost de la Generalitat incideix a apujar o abaixar els tipus d'interès; té repercussions —no sé quantes, senyor conseller—, té repercussions en lo manteniment alt del cost del diner.

La devaluació de la pesseta d'un 24%. Naturalment, tots érem partidaris de devaluar la pesseta; el senyor Pujol va ser lo rei de la devaluació de la pesseta perquè diu que va ser lo primer que ho va dir. Bé, doncs, tenint en compte que la resta de monedes, senyor conseller, dels altres països no s'han adormit —no són «tontos»; a vegades són més vius que nosaltres—, la devaluació de la pesseta..., la pregunta és: ha tingut esta devaluació los efectes positius que tots esperàvem? Home, ha tingut efectes positius, però no ha tingut tots los efectes positius que esperàvem, perquè els altres països no s'han encantat, ni amb la competitivitat, ni amb los nostres productes, ni amb les nostres empreses. És cert que este pressupost genera major pressió fiscal? És cert; en créixer per damunt del producte interior brut i en créixer per damunt de la taxa d'inflació, doncs, genera pressió a l'alça sobre el contribuent.

Hi ha una cosa, senyor conseller, que vostè ha dubtat, i en això no entraré a comentar el Departament de Presidència, perquè jo, este Departament de Presidència, senyor conseller, lo qualifico de «latifundi»; és un latifundi on, mentre al carrer s'estreyen lo cinturó, allí dins hi ha el Departament de Presidència: repòs, silenci, comoditat, bona vida... És igual; no hi ha dret amb aquest Departament de Presidència, tenint en compte lo que està passant al carrer.

Hi ha una cosa, senyor conseller, que vostè ha fet un posat d'estranyesa: és cert que va dir que en quatre anys vostè reduiria lo dèficit de la Generalitat d'un 50%? Ho va dir al debat de Maastricht —primera pregunta, i, en tot cas, si es rectifica, no passa res.

Segona pregunta, senyor conseller: lo pressupost del 93 tindrà una desviació de 225.000 milions de pessetes. Vostè no ha parlat d'esta quantitat; ha dit que han decrescut les previsions que tenien sobre els ingresos; però, en tot cas, senyor conseller, quines previsions de desviació tindrà este pressupost?, perquè, si són les mateixes del 15%, quan parlem d'una xifra absoluta més elevada, doncs, la desviació

acumulada pot tindre conseqüències fatals, sobretot per a posteriors pressupostos, a l'hora de condicionar els nostres recursos.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Curto. Senyor conseller...

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES: Breument, senyor president, i des de l'escó, per dir al senyor Curto que el creixement de les retribucions del personal és zero; que en l'increment del capítol 1 s'ha de tenir en compte que el mes de gener del 93 hi va haver un creixement de l'1,8 perquè l'Administració central va actuar després d'aprovar-se els pressupostos de 1993; vostè això ho recordarà, i això s'ha repercutit en els costos del 1993.

En segon lloc, que si jo li dic que els diferents departaments tenen un creixement molt petit, o fins i tot un decreixement en capítol 2, i li'n dic els motius, que són, en Ensenyament, un acord sindical d'increment de retribucions que s'ha de complir i un increment de personal per posar en marxa determinats centres construïts i el curs 93-94 de 450 persones; més, en Justícia, uns fets que responen a uns traspassos i a la posada en marxa de la presó de Brians i una acció de normalització lingüística; o, en Benestar Social, determinades llars d'avis o de criatures, etcètera, tot això són unes explicacions concretes que justifiquen d'una manera específica per què determinats departaments tenen una evolució diferent. I la resta de departaments sí que han complert les instruccions.

I, finalment, per no entrar en més debat, la pregunta que vostè em fa sobre el tema de Maastricht. Jo faig unes previsions d'evolució del dèficit, que lliguen amb les previsions que fem les diverses administracions espanyoles, en un moment en què cap de nosaltres podia preveure la baixada tan considerable dels ingressos tributaris, ni a nivell de l'Estat, amb uns pressupostos de l'Estat que tenen repercussió sobre el nostre pressupost, ni a nivell de la Generalitat, amb tributs cedits i tributs propis. Com que hi ha hagut un canvi, i la crisi econòmica ha estat molt més forta del que prevèiem, i ens hem equivocat en les previsions, jo, modestament, i tothom, doncs, això que vaig dir en els acords de Maastricht, avui dia no ho mantinc —avui dia no ho mantinc—; sí que mantinc l'esforç de contenció de la despesa i de reducció del dèficit.

Quant a la desviació, jo li he parlat de la desviació dels ingressos tributaris del 93, que es mou un 15% per sota, i per això fem una previsió —que potser és optimista— d'una baixada dels ingressos tributaris del 8,5% en el seu conjunt l'any 94, en els pressupostos que acabo de defensar. La resta de desviacions del pressupost, com que l'evolució del mes de novembre i del mes de desembre en el pressupost vostè sap que és molt considerable i que són dos mesos que representen un volum molt gran, jo, en aquests moments, no les hi puc quantificar. Però, en tot cas, les desviacions que hi hagi es produiran per aquesta baixada dels ingresos i per una altra cosa que és mortal de necessitat per a un conseller d'Economia, que són els crèdits ampliables; crèdits amplia-

bles del PIRMI, de la formació ocupacional, de la sanitat, de presons... I, per tant, una de les nostres intencions en aquest pressupost ha estat limitar enormement els crèdits ampliables, cosa que al final no hem fet com volíem, o no hem fet com volia jo, perquè, després d'una conversa amb els sindicats, vam deixar com a crèdit ampliable el PIRMI i la formació ocupacional, que en un principi jo personalment no volia; vam tenir una reunió amb els sindicats, amb el conseller de Treball i vam decidir fer-ho, i això va rebre una valoració positiva per part dels sindicats que també ens va semblar important i, a més a més, en moments de crisi ens semblava que actuar amb duresa en aquestes dues partides era contraproductiu. I també, segurament, hi hauran unes partides ampliables si les esmenes conjuntes del Grup Socialista i de Convergència i Unió prosperen —que en funció de l'aritmètica parlamentària, evidentment, han de prosperar—, en un sentit d'ajut a les empreses que obtinguin crèdits o avals de l'Institut Català de Finances en els tipus d'interès i de convertir en partida ampliable una partida de 600 milions i escaig que hi ha en el Departament d'Indústria i Energia per pagar un 20% de la inversió industrial que es faci en aquelles comarques amb regressió demogràfica. Aquesta partida es converteix en ampliable per poder fer aquest esforç de reequilibrament territorial, que sobretot té eficàcia si es genera ocupació en les comarques amb regressió demogràfica, a part, evidentment, de les comunicacions i a part dels serveis essencials que puguin tenir les diverses comarques de Catalunya.

I això, crèdits ampliables, baixada dels ingressos, és el que genera el dèficit i és el que genera les desviacions.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. (*El Sr. Curto i Casadó demana per parlar.*) El senyor Curto.

El Sr. CURTO I CASADÓ: Senyor president, puc? Ho pregunto.

El Sr. PRESIDENT: Un minut.

El Sr. CURTO I CASADÓ: Gràcies, senyor president. L'augment, lo creixement del capítol de personal..., jo tenia comptat tot lo personal, los departaments que creixen i els departaments que decreixen, i ho estava buscant en estos papers, senyor conseller, i, en tot cas, només tinc lo resultat final.

Ha parlat del Departament de Justícia. I jo tinc..., afirmo públicament que no s'ha de dubtar de l'eficàcia i de l'eficiència, de la professionalitat dels mossos d'esquadra, però la presó de Figueres la dominaven divuit guàrdies civils i em sembla que ara estan en quaranta-dos o quaranta-tres mossos d'esquadra... Però, bé, no té més importància, això. Miri, senyor conseller: «No creixerà el capítol de personal» —no creixerà el capítol de personal—, paraules del president de la Generalitat al debat sobre orientació política general del Consell Executiu; són paraules estupendes, acaparen l'atenció dels mitjans de comunicació. 108.000 funcionaris l'any 92, 110.000 funcionaris l'any 93, 111.946 funcionaris l'any 94. És a dir, l'any 94, a l'Administració de la Generalitat —pels motius que sigui, per les excuses que sigui, per

les deficiències que sigui, contràriament a l'opinió del mateix president de la Generalitat— creixeran, estos funcionaris, amb 1.946 persones més d'un any a l'altre.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Curto. Correspon ara al Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya la defensa de la seva esmena a la totalitat. Té la paraula el senyor Saura.

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en les reunions del nostre Grup per debatre el Projecte de pressupostos del Govern existien moltes raons polítiques per demanar el retorn d'aquest Projecte de pressupostos. En tot cas vam considerar oportú centrar fonamentalment, basar fonamentalment la nostra esmena a la totalitat en una raó bàsica, en una gran raó, i aquesta raó és que per al Grup d'Iniciativa per Catalunya els pressupostos, el Projecte de pressupostos per al 1994 no afronta ni les conseqüències ni les necessitats ni els reptes derivats del principal problema de la societat catalana l'any 1994, i aquest problema és l'atur. És a dir, aquest pressupost que estem discutint avui ha de fer front als problemes de les dones i dels homes de Catalunya l'any vinent i per a Iniciativa per Catalunya el problema fonamental sobre el qual ha de girar tota la política econòmica i pressupostària és el problema de l'atur, o dit d'una altra manera: creiem que les polítiques de creació d'ocupació i que les polítiques de reforçament dels mecanismes de protecció social haurien de ser en el moll de l'os d'aquest pressupost i, malgrat que el senyor conseller d'Economia i Finances, en alguns aspectes, ha dit —concretament en el suport de l'economia productiva i en algunes xifres d'increment d'alguns departaments—, ha intentat dir que en bona part això es feia, per nosaltres —i crec que després ho podré demostrar— això no és així. Com a molt, l'atur és per al Govern català un problema més, com tants d'altres problemes, però no està situat —hi insisteixo— en el centre del pressupost del Govern català. I aquest problema, repetidament, el Govern català l'intenta dissimular, no sé si fins i tot amagar, amagar la seva magnitud. Miri, l'any passat, en un debat com aquest, el senyor conseller ens va dir: «L'any 1993 es reduiran 34.000 llocs de treball.» Això està escrit al *Diari de Sessions* número 33, a la plana 1307, de l'any passat. Doncs, bé, nosaltres dèiem: «Com a mínim, setanta o vuitanta, aquestes previsions són absolutament equivocades.» A finals de setembre s'han destruït 125.000 llocs de treball.

Evidentment que ningú pot dir quants llocs de treball es destruiran, però sí que se saben tendències. Avui el senyor conseller, en la seva explicació inicial, ha dit una frase que, si és cert el que ha dit, en el contingut que jo he entès, crec que retirarem aquest pressupost. Ha dit: «La tendència de la taxa d'atur del tercer trimestre ha agreujat les previsions i, si es confirma, haurem de refer les previsions.» No és que les hagi agreujat, senyor conseller: els materials pressupostaris estan basats que a finals del 1994 hi haurà 486.000 aturats, el 19%: 486.000. El setembre, sap quants n'hi havien? 515.000. Vostès ens porten un pressupost, aquí, amb una xi-

fra d'aturats que fa dos mesos que els tenim superats. Per tant, no és que què passarà, no, no!, és que ja sabem què passarà. Podem discutir si estarem a 550, 560, 540..., ara, no a 480. I no val l'excusa que ha estat fet abans de l'estiu. I, per tant, fins i tot a l'hora de parlar del principal problema ens porten uns materials –hi insisteixo–, ens porten uns materials i unes previsions d'atur que, certament, ningú pot dir amb exactitud quines seran, però el que no ens poden portar és uns pressupostos en què el «principal problema», fa dos mesos que la realitat ha superat la previsió que vostès fan per a dintre d'un any i mig. Però no només aquest error, per a nosaltres, significaria, com el senyor conseller ha dit: «Escoltin, emportin-se el pressupost, amb aquestes noves previsions refan el pressupost i ens el tornen a portar», que és, d'alguna manera, el que s'hauria de fer, sinó que insistim que aquest pressupost ignora políticament i pressupostàriament que el principal problema de Catalunya l'any 1994 serà l'atur i que aquest problema, l'atur, serà pitjor l'any vinent que enguany.

Per a nosaltres, què voldria dir, lluitar, fer de la lluita contra l'atur el principal objectiu polític i econòmic del pressupost de l'any vinent? Voldria dir, fonamentalment, quatre qüestions, quatre qüestions. Primera, potenciar al màxim les polítiques d'ocupació i de formació, i això no ho fa, malgrat que el senyor conseller ho ha dit, no ho fa, i després ho demostraré.

És a dir, aquest pressupost no potencia al màxim ni les polítiques d'ocupació ni les polítiques de formació d'ocupació. Per tant, primer objectiu que hauria de tenir aquest pressupost. Segon objectiu: la realització d'una política industrial activa; tercer objectiu: el reforçament dels mecanismes de protecció social en un any que serà especialment difícil, i quart objectiu: no abandonar, ni limitar, ni fer perdre pes a les polítiques educatives, que són, a llarg termini, l'element fonamental d'un país, i també de Catalunya. Per tant, polítiques ocupacionals, política industrial activa, reforçament dels mecanismes de protecció social i reforçament de les polítiques educatives. I nosaltres diem que aquest pressupost no és mínimament satisfactori en cap d'aquests quatre punts.

Anem per parts: el primer. El senyor conseller ha repetit diverses vegades que en temes de formació i en temes d'ocupació s'ha crescut molt, fins i tot ha dit fa un moment que les polítiques de formació ocupacional són crèdits ampliables. No ha dit cap mentida, per dir-ho així, però no ha dit tota la veritat. Per exemple, mirin, si vostès agafen totes les partides de formació ocupacional i de plans d'ocupació i les suma, exceptuant dues úniques partides, el que ve d'Europa i el que ve de l'Estat, si sumen tot això, hi ha 300 milions de pessetes menys l'any 94 que l'any 93. Li explico d'on surten aquests 300 milions menys: vostès, la partida de formació ocupacional per a plans d'acció de xoc, la rebaixen en 600 milions de pessetes, 600: de 857 a 250 milions. I creen un pla d'ocupació nou de 300 milions, i s'estalvien 300 milions de pessetes. I d'on surt, el creixement? Home, jo faig créixer, així, el que vulgui, senyor conseller. Quin és

el creixement? Vostès diuen: «L'any que ve, del Fons social europeu ens vindran 3.000 milions» –ens en van venir 1.400–, 3.000 milions. No s'ha fet la distribució, a Europa, encara, d'això. I si arriben a posar 40.000 milions, escolti!, Hollywood, això. El creixement de les polítiques ocupacionals és producte que vostès han pressupostat 1.600 milions de pessetes més en la partida del Fons social europeu, que no n'està feta la distribució, senyor conseller, i l'única partida que vostès proposen de crèdit ampliable no són –com vostè ha dit– les polítiques de formació ocupacional; és només la del Fons social europeu. Què li estic dient, amb això? Li estic dient que vostès dediquen menys diners, i, si ho vol, després agafem partida per partida, les vuit o nou partides, les agafem i les posem a sobre de la taula.

Per tant, en polítiques ocupacionals, menys diners, no més diners. I fins i tot amb un perill: en política al pla FIP teníem 10.500 milions fa dos anys. Aquest any hem pressupostat 10.500 i el Govern central només ens ha donat 6.500. I vostès tornen a pressupostar 10.500, sense cap compromís seriós, tampoc. Per tant, en relació amb el primer punt, menys diners. I tenim diners? Home, mirin, vostès dediquen tots els plans d'ocupació, *tots*, d'un pressupost d'un bilió i mig de pessetes, tots els plans d'ocupació que vostès fan sumen 673 milions de pessetes, 673. Vostès saben quant sumen, només la partida d'exposicions, només els departaments? 635. El Govern català, només en exposicions, no parlo ni de publicitat, ni..., no, no parlo de res de tot això: exposicions que organitza el Govern només des dels departaments, una partideta, «Exposicions», 635. Plans d'ocupació, 673. D'aquests 673, vostès en dediquen 200 als ajuntaments –200 que hi van dedicar l'any passat i l'altre–; abans n'hi havia 250. Escolti, el senyor president de la Generalitat, no l'àrea de Presidència, només el president de la Generalitat, en protocol, a l'any es gasta 216 milions de pessetes. És possible que el president d'un govern amb mig milió d'aturats es gasti més diners en protocol que tots els ajuntaments en plans d'ocupació? Quin govern és aquest? Quina situació és aquesta? No sé si a protocol l'any passat hi havien 210 o 208, és el de menys! És que si algú arribés de la lluna a Catalunya i mirés què passa en la societat i en el Govern, no entendria res. No entendria res. (*Remor de veus.*)

Per tant, senyor conseller, no és veritat que vostès incrementin les polítiques ocupacionals; si vostè ho vol, a la rèplica podem anar repassant les nou o deu partides, partida per partida. No és veritat, insisteixo que s'incrementen, perquè vostès fan unes previsions de diners d'Europa que ni ho saben, que és possible que no vinguin, i que fa incrementar les polítiques ocupacionals.

Segona idea: política industrial activa. Aquí, ja, quan ho vaig veure no m'ho creia, senyor conseller. Per què? Vostè diu..., no vostè diu, s'han passat un mes i mig cada tres dies traient una nota de premsa: «El Govern de Catalunya prioritza la política industrial i fa un increment del 13,4 del pressupost d'Indústria.» El 13,4 i, és clar, quan a un li arriben els pressupostos, mira: 13,4, 2.636 milions d'increment.

I veu que el 95% d'aquests 2.636, el 95%, és a dir, 2.513, van a dues partides. No totes les que vostè ha dit; ha dit: «El Laboratori...», tot això són..., res, pessetetes. Dues partides. Primera partida, 1.179 milions –és a dir, el 44% de l'increment– van a l'Idiada. Com vostè ha dit, a compte de capital. Això no tindrà cap repercussió, l'any que ve, a la indústria; però és més greu, encara. Hi ha 666 milions en una partida que m'agradaria que vostè em contestés si és el que jo he deduït de llegir els pressupostos, que diu «Diferències negatives de canvi». És a dir, és veritat que d'aquest increment de 2.300 hi ha 666 milions –666 milions– que hem de pagar perquè el canvi de la moneda també ens ha afectat, aquí? No van fer assegurança, tampoc? És veritat, això? És a dir, quan el pressupost posa 666 milions, «Despeses finances», i diu literalment «Diferències negatives de canvi», i això vostès diuen que és donar suport a l'economia productiva! Jo crec que n'hi hauria per demanar responsabilitats a algú; no es dona suport a l'economia productiva. És a dir, en lloc de fotre fora algú, diuen que donen suport a l'economia productiva. Genial. Això és absolutament genial. (*Remor de veus.*)

I amb l'altra meitat del pressupost, què passa? És a dir, he dit que el 44% a Idiada; amb els 1.334, i, per tant, tot l'increment d'Indústria va aquí –estic parlant d'increments–, què passa amb els altres 1.334? Van a EPLICSA –empresa d'indústria EPLICSA. Vostès saben què és, EPLICSA? Els ho explicaré. És una empresa que en tots aquests munts de papers que el senyor Curto deia no la trobaran. (*Remor de veus.*) El senyor Curto deia: «No la trobaran». Per què? El Govern català té el Cidem, i el Cidem és un pressupost que veiem, aquí. El Cidem participa amb el 99% en una empresa, EPLICSA, que ja no és empresa pública. Ha incomplert el límit temporal de tres anys i els límits d'accionariat i, per tant, no sabem res del que fa EPLICSA. Sabem que subvenciona empreses; ara, la pregunta és: és possible que la política industrial que fa EPLICSA, que de fet és l'únic important, estigui al marge d'aquest Parlament? Una opacitat total. Però, és més, la Sindicatura de Comptes fa dos anys –i tenim aquí l'informe– va dir: «Escoltin» –ben dit– «això és una burla, això d'EPLICSA, no la facin dependre del Cidem i facin-la dependre de la Conselleria d'Indústria», i diu per quines raons: perquè no és transparent, perquè no hi ha planificació objectiva... Diu totes les raons. Què han fet, d'això? Què és el que han fet?

Per tant, senyores i senyors diputats, l'increment d'Indústria va a unes operacions de capital de l'Idiada, que una part, la meitat va –suposo, si no m'he equivocat pel que diu–, en definitiva, a diferències negatives produïdes pel canvi i l'altra va a una empresa que ni en discutim el pressupost, ni tenim la memòria, ni sabem què fa. Això, senyor conseller, no és que un Govern promoció la política industrial; això, en podem dir de moltes maneres: mala gestió, tenir milers de milions en una empresa sense control per fer el que es vulgui –ben fet o no tan ben fet, no ho sé–, però això no és; no es pot venir aquí a dir que amb aquest pressupost es promoció la política industrial.

Tercera gran línia. Creiem que cal millorar i reforçar els mecanismes de protecció social també des de Catalunya. Senyor conseller, no hi ha una sola mesura ni una sola pesseta més aquest any que l'any passat, i vostè ens diu: «És que els sindicats es van posar contents perquè el PIRMI el vam fer ampliable.» Ha dit una veritat, però no tota la veritat. Per què? Les sol·licituds del PIRMI, fins al 31 d'agost d'enguany, han superat les sis mil sol·licituds, més del doble que tot l'any 93. Per què? Perquè la situació social pressiona i només tenim aquest mecanisme, i tothom va al PIRMI: sis mil.

Home, si tenim sis mil sol·licituds, més del doble de l'any passat, seria raonable ampliar les partides del PIRMI en el pressupost? Semblaria que sí, no? Sobretot quan tothom diu..., el mateix conseller diu que l'any que ve hi haurà més atur. Vostès no amplien en una pesseta, i van anar als sindicats dient: «Ni una pesseta ni» –com el senyor conseller ha dit– «crèdit ampliable», que sempre, des de l'inici..., i recordo el senyor Farreres aquí defensant el caràcter de crèdit ampliable. Vostès van als sindicats i els diuen: «Escoltin, del PIRMI, ni una pesseta més i fora crèdit ampliable», i al final aconseguen que sigui crèdit ampliable; al final aconseguen que continuï allò de l'any passat, eh?, que continuï allò de l'any passat.

No hi ha res més; és a dir, tenim pendent des de fa un any i mig la presentació del Pla de pobresa, tenim pendent la necessitat de donar resposta al creixent procés que nosaltres hem denunciat de feminització de la pobresa, tenim molts temes pendents. En la seva proposta no hi ha ni una sola pesseta més ni un sol mecanisme i, de veritat, no ens diguin que allò que és important és el crèdit ampliable del PIRMI, perquè això ho ha estat sempre.

Quarta idea: el tema educatiu. Miri, per a nosaltres aquests pressupostos, els pressupostos del 94, des del punt de vista educatiu, signifiquen dues qüestions; les dues, per a nosaltres, rebutjables. Primera, la paralització de les reformes educatives –després explicaré per què–, i segona idea: un increment de la privatització dels recursos econòmics del Departament d'Ensenyament.

El conjunt d'Ensenyament més universitats puja el 4,6%, congelació –depèn de com vagi la inflació–, fins i tot davallada; les xifres d'inversió disminueixen en el 4,4% i gairebé disminueixen totes les inversions –els equips escolars, els equipaments informàtics, els serveis educatius...–; la formació de professorat –la formació de professorat– disminueix el 19%; es congelen totes les partides destinades a noves construccions. Tot això implica congelació d'una reforma que no anava massa ràpida a Catalunya, aturada d'una reforma que no anava massa ràpida, i implica una altra qüestió: que Ensenyament perd educació, perd pes en el conjunt del pressupost i es situa, aproximadament, en el 2,8% sobre el PIB, el 2,8. Totes les orientacions europees i de molts països europeus parlen del 6% del PIB, és a dir, tenim com a objectiu arribar al 6%. Per tant, en aquest nou any on coincidim tots els grups, de paraula, que les polítiques educatives han de ser en el centre de la competitivitat,

significa aturada de reformes i significa privatització de l'ensenyament.

Home, i què vol dir privatització? Nosaltres hi estem d'acord, estem totalment d'acord que hi hagin escoles privades i concertades, ara, és possible que els diners per a concerts de centres educatius privats creixin bastant més que els públics? Com és possible que, com a mínim, no existeixi el mateix increment per a públic i privat? És possible que vostès aquí es neguen a ampliar l'oferta pública de llar d'infants per atendre una demanda social que existeix —que hem fet interpellacions, que ho hem discutit aquí: diuen que no tenen diners— i, en canvi, una partida de 1.800 milions de subvencions a centres concertats privats... —no per nivells obligatoris, no estic parlant de centres educatius concertats per nivells obligatoris, no, no—, aquesta partida concertada amb l'ensenyament privat per a ensenyament no obligatori puja de 1.800 a 3.122 milions de pessetes: 1.300 milions més de pessetes. Com s'entén això? O tenim diners o no en tenim. O tenim diners per incrementar l'oferta pública de nanos a guarderies de llar d'infants o no els tenim per donar-los a la privada. No es pot estar dient que no a un discurs d'incrementar l'oferta pública infantil i, en canvi, destinar de 1.800 a 3.100 milions de pessetes per fer concerts —hi insisteixo— en centres privats per impartir nivells no obligatoris. En conclusió, en els temes educatius existeix una aturada de les reformes educatives i es concentra bona part dels recursos a privatitzar el sistema educatiu.

Per a nosaltres aquestes quatre polítiques —polítiques d'ocupació, política industrial, reforçament de protecció social i polítiques educatives—, que haurien de ser —hi insisteixo— els eixos centrals d'un pressupost que ha de fer front a una situació social complicada, per a nosaltres aquests pressupostos no potencien els plans d'ocupació ni la formació ocupacional, no dissenyen polítiques industrials actives, no milloren la protecció social i no fan una aposta decidida per les reformes educatives. I m'agradaria discutir tranquil·lament aquests números; és a dir, que si el senyor conseller creu que he dit números malament de plans d'ocupació, discutim-ho. No són moltes, les partides aquestes; discutim-ho aquí per aclarir els números. I en conseqüència, això fa que la raó bàsica, la fonamental, la central del nostre rebuig polític —hi insisteixo— sigui dir que aquests pressupostos no serveixen per fer front al principal problema del país al 94.

Però permetin que parli d'un altre problema, d'un altre nivell i d'unes altres característiques, que és el problema dels ajuntaments. Socialment, el problema de l'atur serà, és avui el principal problema català, però el tema de la situació municipal és avui un problema de dimensions institucionals i socials també molt gran. I producte de què, avui els ajuntaments es troben en una situació de fallida financera, de grans problemes econòmics? De tres raons: una, de l'esforç inversor fet; dues, que estan efectuant despesa supletòria per comptes d'altres administracions, entre elles la Generalitat, i tercera, perquè tenen una insuficiència financera estructural. Aquestes són les tres grans raons que fan que avui els ajuntaments tinguin una situació delicada.

Doncs, bé, enguany també el Govern català ha batut el rècord, perquè ens tenia acostumats que no feia mai el Fons de cooperació municipal. Encara ahir, repassant documents, llegia el senyor Cullerell quan era conseller d'Economia dient: «Escoltin, a la propera revisió del finançament autonòmic segur que farem el Fons.» Això era l'any 84 o 85, n'han passat dues, de revisions financeres, i no hi ha fons de cooperació municipal. Per tant, ja ho pensàvem, que no el farien; ara, el que no ens pensàvem és que el conjunt de transferències dels departaments als ajuntaments, per primera vegada a la història, a Catalunya, disminueixi. És a dir, els diners que van dels departaments als ajuntaments disminueix exactament un 2,28%. Si hi sumem altres entitats com la Junta de Sanejament, la Junta de Residus i tal, aquesta disminució és més petita, pot ser del 0,54. Però insisteixo que davant una situació de fallida financera —de fallida financera— dels ajuntaments, el Govern no només no crea allò que per llei està obligat a crear i que es va prometre fa deu anys, sinó que disminueix les demandes.

Per tant, senyores i senyors diputats, aquestes serien les raons polítiques de fons, i hi ha una altra raó formal, però també de gran contingut polític, que és que tots els grups —el president Pujol, a més, ho va dir en el debat de política general—, tots els grups hem dit que aquest hauria de ser un pressupost d'austeritat, de rigor, de racionalització, de reducció dràstica de les despeses innecessàries, etcètera. I aquest pressupost no és això.

Aquest pressupost fa gestos en algunes qüestions absolutament insignificants, però nosaltres..., ahir m'imaginava què ha fet el Govern amb aquest pressupost. Una reunió i dir: «Escolta, això està malament, retallem alguna cosa», i cadascú ha retallat el que ha volgut. I en un lloc es retalla una partida, i en un altre una altra partida, però el conjunt de despeses sumptuàries, de publicitat, de manca de control de les transferències, de les subvencions que van a empreses privades, continua sent escandalós. Els he dit abans les d'exposicions: 500 milions en protocol, 850 en reunions i conferències, 635 en exposicions, 1.900 en publicitat. La xifra de lloguers la rebaixen una mica: està a 4.300; les hores extres a més de 5.500 milions de pessetes. Però és que tot això, la magnitud del desgavell acumulat és tan gran que avui ja no es pot amagar més, i crec que possiblement en aquests mesos i en aquest pressupost assistim en aquests moments a l'aflorament dels símptomes que bona part de la maquinària del Govern català té malalties de funcionament. Els en posaré quatre exemples.

Primer exemple: el senyor conseller hi ha fet referència, ja, però en el mateix text articulat del pressupost, per primera vegada de forma importantíssima, s'intenten legalitzar forats econòmics gruixudíssims. En el text articulat es diu: «Autoritzem la Corporació Catalana a endeutar-se en 14.000 milions de pessetes per insuficiències financeres dels anys anteriors.»

Senyor conseller, el problema no és si és prioritari o no. Vostè què ens està dient? Que perquè és prioritari dintre de tres anys ens portarà 20.000 milions d'insuficiències? No,

és que el que és prioritari ha de figurar en el pressupost, i s'ha de liquidar, i vostès no ens poden portar avui dient: «Escolti, per insuficiències de no sé quins anys, 14.000.» Però què és això? Això és la inseguretat de tota mena. I anem a la Junta de Sanejament, i 5.000: Junta de Sanejament i Corporació, insuficiències de no se sap què, 19.000 milions de pessetes.

Senyor Farreres, quin pressupost té, vostè? 22.000 milions? Treball té 22.000 milions. Doncs, miri, com aquell que no vol la cosa, 19.000, un forat. Home!, no estem parlant de 200 milions de pessetes, de 300 milions de pessetes, no, no, estem parlant d'un forat que representa gairebé tot el diner d'aquesta gran prioritat de treball. Doncs, tot això és un forat.

Segon element: els informes de la Sindicatura de Comptes. En aquests moments hi ha en tràmit en aquest Parlament cinc o sis informes de la Sindicatura de Comptes, que ja els discutirem, que són, allò, dinamita. Diuen de la Junta de Residus dels anys 90 o 89 –per tant no fa referència al conseller actual, és l'informe que tenim en tràmit ara–, diuen que en els anys 88, 89 i 90 es van realitzar el 7%; el 88 el que s'havia de gastar, el 44 o el 25. Diu que hi ha un crèdit improcedent..., perdó, precipitat –la paraula que utilitza la Sindicatura és «precipitat»– de 540 milions de pessetes que es demanen, no s'utilitzen, i que són 34 milions d'interessos. Diuen que contínuament la Junta de Residus fa hores extres, que en definitiva són bufandes. Tenen vostès l'informe de la Promoció d'Exportacions Catalanes, Prodeca, que l'últim informe de la Sindicatura diu que allà on deia que hi havien 1.000 milions de beneficis de l'empresa, un cop feta l'auditoria, hi han 10.000 milions de pèrdues. Això està en tràmit. Els informes de la Sindicatura de Comptes –i són suaus– són demolidors per a la seva gestió.

Tercera idea: la manca de control rigorós de les subvencions que van a empreses o entitats privades. Jo em vaig quedar sorprès, no gratament sorprès, quan fa poques setmanes el conseller Trias, en una comissió de política social, va acceptar que l'Aliança, per un acte mèdic, cobrava a l'Administració pública i als mutualistes.

La pregunta és –hem fet preguntes–: quants diners és això? Hi ha una altra pregunta: això només passa a l'Aliança? L'altre dia en una comarca, en un hospital –que no diré el nom encara, perquè n'estem parlant..., el diré dintre de poc–, em van dir el mateix. És a dir, fem, passem una quantitat de milers de milions de pessetes a la sanitat i resulta que el conseller pot dir amb total tranquil·litat que ell ja coneixia que això passava. Ah, i després em diu: «Amb compte al dèficit públic». Escolti, controlin aquest dèficit públic, que el pressupost de sanitat és la tercera part del pressupost. Com poden vostès acceptar tranquil·lament que es pot cobrar per un mateix acte mèdic al mutualista i a l'Administració? O com podem, per exemple, fer que a Andalusia els concerts educatius amb les entitats privades...? Hi ha un 6%, que el reglament de la LOGSE determina, que són per a suplències. La Junta d'Andalusia ha fet una cosa que em sembla exemplar; ha dit: «Que les escoles privades ens

justifiquin les suplències.» Això ha volgut dir que del 6% el primer any s'han estalviat el 4%.

Això, si vostès ho apliquen a un nivell de concert de 60.000, que suposo que els salaris deuen ser 30.000, vol dir 1.200, 1.300 milions de pessetes més que tota la formació ocupacional que vostès fan. Però, en això, no hi pensen mai, no ho fan mai, perquè és una part important d'una política que passa per un cert clientelisme i una certa discrecionalitat. Es diu que cal reduir el dèficit públic, que no es poden incrementar determinades partides, però en relació amb aquells paquets importantíssims de diners que vostès passen a les empreses privades, ni controlen, ni controlen ni prenen mesures per estalviar.

Bé, com que el temps se m'acaba, simplement voldria dir que aquest pressupost, per nosaltres –hi insisteixo–, significa una manca de solidaritat en relació amb Catalunya; és a dir, un pressupost que s'ha desbocat, que no té cap mena de control i que no hi ha autoritat política col·lectiva per determinar objectius. És a dir, en aquest Govern hi ha compartiments estancs, de departaments i de diners, i fer un pressupost significa qui continua esgarrapant més. No hi ha cap voluntat política clara, col·lectiva, que faci que tots els consellers, que tots els departaments treballin en una determinada direcció.

Però –i amb això també acabo– aquest pressupost també és –jo diria que ho és gratuïtament– un pressupost insolidari amb els països del Tercer Món. El febrer o el març del 92 les diverses federacions, ONG, que treballen en solidaritat amb el Tercer Món ens van portar un document, que vam signar tots, tots els grups parlamentaris, plantejant en tota la legislatura arribar al 0,7% de recursos del pressupost.

L'any passat, tot i que inicialment no estava previst, hi va haver una esmena del senyor Ferran Pont –si no ho recordo malament–, o que la va defensar ell, que va significar un increment important d'aquesta partida; important per les xifres que hi havia. Si no ho recordo malament, eren 350 milions de pessetes, 350 milions de pessetes: una misèria en un pressupost d'un bilió i mig. Aquest any el rebaixen a 280; dic que és gratuït perquè això no és necessari. I el senyor conseller deia abans: «és que abans allò de Presidència...» Miri, aquesta partida que està situada a Presidència, vas tres línies amunt del pressupost i veus: «Atencions Presidència», any 93, 42 milions; any 94, 52. Jo no dic que traiguem les atencions a la Presidència, sinó que el president, aquests 10 milions, els dediqui a atencions al Tercer Món.

Hi ha una altra partida a sota: «Centres relacionats amb la Presidència», any 93, 70 milions; any 94, 88 milions. Doncs, que el president es relacioni més amb el Tercer Món i que aquest increment de 18 milions el dediqui aquí.

És a dir, les partides de discrecionalitat que té el president de la Generalitat s'incrementen, les seves –eh?– i he dit números i partides; i, en canvi, es disminueix gratuïtament i insolidàriament una partida de 350 milions que tots els grups van estimar oportú que s'havia d'incrementar paulatinament.

Estic segur que no aconseguirem retirar aquest pressupost avui, malgrat les afirmacions del senyor Alavedra en relació amb les previsions de l'atur; possiblement, si això significués..., perquè vostès, en el procés parlamentari d'aprovació del pressupost, incrementessin els 280 milions del Tercer Món al que hi havia l'any passat, més el creixement del pressupost, ens podríem donar per contents.

Moltes gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Saura. El conseller senyor Macià Alavedra té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES: Senyor president, senyores i senyors diputats, bé, el pressupost, evidentment, espero que no es retiri. L'argument que dóna el senyor Saura pot semblar més o menys brillant, però no té absolutament consistència política ni parlamentària; és a dir, si realment s'haguessin de retirar els pressupostos en curs de tràmit a tots els països en els quals l'atur en els últims mesos ha augmentat més que les previsions, s'haurien de retirar tots els pressupostos dels estats europeus. Encara avui el percentatge d'atur s'ha disparat a França per sobre de les previsions del senyor Balladur.

Senyor Saura, és un argument dialèctic i jo l'he dit en el meu discurs; jo he dit en el meu discurs, perquè realment les previsions macroeconòmiques que figuren en el Projecte de pressupostos de la Generalitat del 94 es van realitzar el mes d'octubre, no abans de l'estiu. El mes d'octubre... Es desconeixien en aquell moment els resultats de l'enquesta de la població activa del tercer trimestre del 93, que són els que s'han conegut ara, i el model economètric de previsió d'aquestes magnituds del mercat de treball catalanes, evidentment, ha de tenir molt en compte els resultats i l'evolució i les previsions d'aquestes mateixes magnituds a nivell espanyol, com és obvi. Els resultats de l'EPA del tercer trimestre han tingut un caràcter marcadament diferent, un comportament marcadament diferent a Catalunya en relació amb el conjunt de l'Estat; aquesta és la primera constatació. Mentre a Espanya la població ocupada ha augmentat lleugerament, a Catalunya ha tornat a disminuir; aquest és un fet... Un descens del nombre d'ocupats en el tercer trimestre no succeïa des del 1983; per tant, efectivament, no ho havíem previst, no era previsible, però ha passat. Cal recordar, en aquest aspecte, que el període comprès entre juny i setembre es caracteritza sempre per l'augment de l'ocupació, sobretot gràcies a la temporada turística d'estiu. Ara, hi ha un fet també que voldria destacar: tant a Catalunya com a la resta d'Espanya s'està produint un increment absolutament inesperat, inesperadament elevat, de la població activa i que al nostre criteri semblava impropï d'una situació de crisi com l'actual; quan dic la població activa en termes d'EPA, de l'enquesta de població activa, vol dir les persones que treballen o les persones que diuen que volen treballar.

Normalment, en etapes de recessió econòmica, la població activa tendia a disminuir o, com a mínim, a mantenir-se bastant estable. Aquest fenomen s'anomena «factor desànim». Efectivament, davant de les dificultats que comporta

trobar feina, la població es declara inactiva i declina la recerca d'ocupació. Aquesta pauta de comportament no és l'actual de la població catalana i, davant de la situació recessiva, encara està augmentant molt més la població especialment femenina que es declara disposada a buscar feina malgrat que, efectivament, hi ha moltes dificultats per trobar-ne. Ens els propers mesos —i és una reflexió que nosaltres hem fet— ens caldrà comprovar aquest canvi de pautes de comportament de la població catalana sobre aquest tema i que és molt significatiu en els últims resultats que tenim de l'EPA.

Aleshores, l'efecte combinat d'un augment del nombre de desocupats i dels actius ha conduït a un nivell d'atur a Catalunya molt més elevat de l'esperat, sí; han fallat una vegada més les previsions; això serà una constant, potser, d'aquest debat pressupostari. I si això es consolida en un futur proper, ens obligaria a revisar les previsions per al 94, però no el pressupost, òbviament.

De tota manera, fóra imprudent donar noves previsions fins que no es disposi de les dades de l'EPA del quart trimestre i, fins i tot, del primer trimestre del 94. Hi ha, per altra banda, els canvis anunciats de la normativa del mercat laboral, que això pot tenir unes conseqüències d'increment de l'atur en el primer trimestre del 94, encara que jo crec que les conseqüències seran favorables per a la generació d'ocupació i per això, en definitiva, nosaltres, segons quin sigui el seu contingut, nosaltres, vull dir, el Grup Parlamentari Català, Convergència i Unió, hi donaríem suport.

Ara, tota aquesta enquesta de l'EPA, evidentment, també contrasta d'una manera que caldrà aprofundir amb l'atur donat per l'Inem; és a dir, l'atur donat per l'Inem el mes d'octubre, doncs, és del 13,4, a comparar amb més del 20. Realment, hem de qüestionar-nos potser la fiabilitat de l'EPA i el fet que l'EPA sigui l'instrument de treball amb el qual tots ens movem cada vegada més, malgrat que el Govern de la Generalitat sempre vol insistir en les taxes d'atur de l'Inem. De tota manera, tant amb l'EPA com amb les taxes d'atur de l'Inem..., amb l'EPA ens devem situar en aquests moments tres punts i mig per sota del que hi ha a nivell de l'Estat i amb la taxa d'atur de l'Inem ens situem quatre punts o més, quatre i mig per sota de les taxes d'atur de l'Inem, una situació molt diferent a la que hi havia a principis dels anys 80, situació en la qual Catalunya anava dos punts per sobre de la mitjana de l'Estat en atur.

Vostè, senyor Saura, ha fet una afirmació que deu ser el que vostè pensa, evidentment. Vostè diu: «L'atur, per a vostès, és un problema més.» No, l'atur és el problema central, perquè va lligat, a més a més, a l'evolució de l'economia, i l'evolució de l'economia en els propers anys és el problema central de preocupació de tots els ciutadans —anava a dir del món, però direm dels europeus. Efectivament, jo he dit, a més a més, que l'any 94 s'iniciava una recuperació o un canvi d'inflexió, que del decreixement de l'1% del 93 passaríem a un creixement de l'1,1 a Catalunya —evidentment, previsió— que coincideix amb les previsions de la Comissió Europea per a tot Europa, que també és de l'1,1, però que es

crearà més atur. I la previsió que hem fet de quants aturats més és una previsió que, evidentment, pot fallar, com van fallar les previsions nostres dels 34.000; com van fallar les previsions de vostè, però van fallar menys, dels 70.000, perquè en definitiva vostè ens acaba de dir, de recordar que van ser 125.000 l'any 93.

És a dir, podem tenir un inici de recuperació amb més atur i això es va dir per part del president de la Generalitat aquí en el debat de política general, es va dir per diferents caps de grups parlamentaris, es va dir pel cap del Grup Socialista, que tot aquell sobrant d'ocupació que hi va haver a l'agricultura a principis de segle i que va recollir la indústria... La indústria, per exemple, la indústria automobilística, que és una indústria molt moderna, que ocupa 850.000 persones a Europa i que totes les previsions diuen que l'any 2000 n'ocuparà 450.000; és a dir, 400.000 llocs de treball destruïts en el sector de l'automoció, segons les previsions dels experts, i tot aquest sobrant d'ocupació que es constata a la indústria com a fruit de l'evolució tecnològica, que cada vegada es fa més amb menys gent, i com a fruit de la irrupció en l'escena mundial d'uns nous competidors, com és tot el món asiàtic, tot això, evidentment, té unes conseqüències –les més greus– sobre com evoluciona l'ocupació a Europa.

I dir que això, per a nosaltres, no és la preocupació, que és un problema més, és una manera de presentar els temes. Aquest és el problema d'inquietud a tot Europa, d'esquerreres, de centre i de dreta; tothom es preocupa per això. I jo diria que fins i tot hi ha més reflexió sobre aquests temes a Alemanya que a casa nostra, que estan amb més possibilitats de competir perquè tenen més tecnologia, tenen més prestigi industrial, tenen més marques, tenen més màrqueting, tenen més presència en els mercats internacionals. Aquest és el gran tema; com es combat aquest tema? No hi ha fórmules màgiques, no hi ha fórmules màgiques. Evidentment, vostè dirà: «Els plans d'ocupació igual que el protocol del president.»

Molt bé, molt bé, (*remor de veus*) no, molt bé; no afecta, senyor Saura, aquesta gran problemàtica, perquè en els plans d'ocupació sobre l'atur hi ha dues mentalitats: la de vostè, que és sempre la mentalitat de com ajudem els aturats, que és una mentalitat perfecta, que hem de compartir, que és la de la subvenció, de com resoldre els plans d'ocupació. Però, el tema de l'atur només es resol amb la generació de llocs de treball estables i amb l'impuls de la indústria. No, sí, senyor Farrés, vostè fa el signe de menjar; d'acord, aquesta és una preocupació, però n'hi ha una altra que és més important, més important que aquesta, fins i tot; aquesta és més espectacular, però n'hi ha una altra que és més important, que és generar llocs de treball. I llavors tornem a una paraula que els és molt antipàtica, a vostès, que és la de la competitivitat, però que no n'hi ha d'altra –no n'hi ha d'altra. I, aleshores, la competitivitat, doncs, afecta moltes coses, i té a veure amb la formació –que vostè ha citat, senyor Saura–, i té a veure amb la política industrial activa, i té a veure amb les polítiques educatives, i té a veure amb el sistema educatiu, efectivament, i té a veure amb moltíssimes coses.

Aleshores, aquí, sobre la política ocupacional –a la qual vostè ha fet referència–, que consti que la comparació entre plans d'ocupació i protocol del president és una comparació d'un cert efecte, però a mi m'agradaria fugir d'aquest tema. De vegades hi han activitats de promoció exterior, de presència exterior, activitats de missions amb empreses en mercats nous, activitats de presència del Copca, amb les seves trenta-quatre oficines en el món..., que tot això deu tenir a veure amb el tema del canvi que vostè citava a Indústria –no ho sé; en tot cas, ho comprovaré–, deu tenir a veure amb això. Tot això, doncs, són partides molt més importants que algunes altres, però tot això va lligat, no amb la sumptuositat del protocol de la Generalitat, sinó que va lligat amb la presència i amb la penetració en mercats exteriors, que és un fet absolutament importantíssim per al futur de les nostres empreses, per a la seva presència en els mercats internacionals i, per tant, per a l'ocupació i per a la generació de llocs de treball, perquè la competitivitat és l'única garantia de la creació de llocs de treball.

El 1993, si les meves dades no són equivocades –i no voldria entrar aquí en una lluita de xifres, perquè, a més a més, tenim les esmenes als departaments que ens permetran d'aprofundir molt més en aquests temes–, el 1993 la partida inicial és de 1.400 milions en el tema del Fons social, i s'ha ampliat de 7.000; l'ampliació representa 7.000, que, evidentment, van directament al dèficit, com vostè sap. I el total, per tant, són 8.400; dels quals, 4.200 finançats per Europa, pel Fons social, i 4.200 per la Generalitat –per la Generalitat.

El 1994 la partida inicial és de 3.300, i també és ampliable –també és ampliable. Si el total és com el 93, l'ampliació a compte de la Generalitat serà de 5.400 milions. I em sembla que això és un pas molt important, que jo no és que plantegés aquí l'alegria dels sindicats com un argument; no, no, simplement deia que, en principi, nosaltres no volíem entrar en aquest camí de la partida ampliable i que, finalment, s'hi va entrar, de la mateixa manera que s'hi va entrar en el PIRMI, i que jo crec que això s'ha de destacar com un fet positiu. És a dir, no sé si era vostè, però algun representant del seu partit o d'altres partits..., el PIRMI va ser un instrument molt criticat. Es deia: «No hi ha acollida, no s'hi acull la gent; vol dir que ha estat molt mal definit i que, per tant, s'hauria de canviar la definició.» Ara resulta que al PIRMI, malauradament, com a conseqüència de la crisi –vostè ho ha dit, i ho comparteixo–, se'ns disparen les peticions, i aleshores jo, concretament, volia fer la previsió i tancar-ho; al final s'ha convertit en ampliable. És un pas –és un pas–; vostè el valora poc i jo el valoro bastant; són opinions diferents.

Ara, la partida pressupostària del 93 era de 400 milions de pessetes, si no m'equivoco, i la despesa prevista real per al 1993 serà de 2.150 milions de pessetes. I la diferència, per tant, és dèficit. I la despesa que nosaltres preveiem per al 94 serà de 3.000 milions de pessetes. Per tant, hi haurà, en aquest aspecte, un increment del volum i, com a conseqüència d'això, un increment del dèficit. Això quant al PIR-

MI, que vostè ha citat com a mesures de protecció social, que a mi em sembla que és segurament insuficient, perquè sempre seria desitjable que n'hi hagués més, però que em sembla que en aquest aspecte, en un pressupost que jo continuo qualificant de contenciós, es fa un esforç.

En el tema educatiu, té una importància transcendental. No cal que hi insistim; això lligaria més en un discurs de tipus filosòfic, potser, que en un discurs de pressupost, tot i que tot lliga, però evidentment, el coneixement, la formació, l'R+D, tot això té molt a veure amb el sistema educatiu i és enormement important, és el factor de creixement més important.

Ara, vostè, com a crítica fonamental del nostre sistema educatiu, que segurament en deu tenir moltes, tot i que jo considero que els últims anys ha fet un pas importantíssim a Catalunya, tant l'universitari com el sistema educatiu en el seu conjunt i, sobretot, l'apropament de la universitat a l'empresa –això és una de les coses que està funcionant millor en el nostre país– i els centres de transferència de tecnologia, que estan facturant moltíssim com a estudis a les empreses..., però jo crec que aquest increment que vostè cita, que també sempre és un argument eficaç, de dir: «Vostès donen més als centres privats, amb els concerts, que a l'educació pública», sense constatar les dades –que estic segur que deu tenir raó, perquè vostè s'ho ha mirat–, però aquí hi ha dues coses, que és que la LODE ens obliga progressivament que el personal docent dels centres privats, quant a remuneracions, sigui equiparat al personal docent dels centres públics, i aquest és un camí que hem començat a recórrer i que, per tant, representa més diners per als concerts, i, per altra banda, també, el preescolar privat té de tenir progressivament la gratuïtat. I aquests dos fets són dos fets que representen més diners per als centres privats; centres privats que atenen la població i les capes socials similars als centres públics, segons estudis que nosaltres tenim. És a dir, no és que els centres privats siguin per a determinades capes socials i els centres públics per a altres, sinó que hi ha, realment, una equiparació de les capes socials molt similar. Però aquests dos són dos motius que, a mi, en el curs del debat..., crec que justificarien aquesta diferència que vostè diu.

Bé, sobre els ajuntaments... –aquest sempre és un tema de debat–, home, vostè, senyor Saura... –i en aquest Parlament això es fa molt sovint–, nosaltres, evidentment, des del Govern de la Generalitat, volem defensar els ajuntaments i no volem criticar els ajuntaments; seria, aquí, criticar una altra institució. I, a més, d'ajuntaments, a Catalunya, n'hi ha, si no m'equivoco, més de nou-cents, i per tant, parlar dels ajuntaments en el seu conjunt és una cosa que no es pot fer; cada ajuntament té les seves característiques. Ara, que quan vostè em descrigui les causes de la situació financera dels ajuntaments em parli de la insuficiència d'aquelles coses que s'han de fer, que la Generalitat els fa fer, que no dota financerament –i que segurament té raó en algun aspecte, que s'ha de millorar en aquest camí–, o simplement, causes objectives, i mai –mai, mai, mai– podem pensar que hi hagi cap ajuntament que gastí més del que ha de gastar..., home,

jo crec que seria un exercici d'hipocresia, aquí, no dir que, de la mateixa manera que la Generalitat fa, segons vostè, no moltes coses mal fetes, sinó quasi tot mal fet, els ajuntaments també alguna en deuen fer. A mi m'agradaria deixar-ne constància aquí, perquè, si no, ens trobarem amb una Administració central plena de defectes, amb una Administració autonòmica amb tots els defectes i amb una Administració local absolutament celestial. I aleshores, això, m'agradaria, simplement, fer-ho constar. Ja sé que això no té cap eficàcia i més aviat em fa mal que bé, però, home, m'agrada dir les coses com són.

Aleshores, en aquest aspecte, això no vol dir que no haguem de millorar el finançament dels ajuntaments. Nosaltres, en aquest aspecte, ja sap que ho hem resolt d'una manera que no els donarà satisfacció, que és: 1.000 pessetes, crèdit ampliable, a l'espera dels acords tripartits que hi hagi en la reunió entre Administració central, Administració autonòmica –en la qual participarem– i Administració local.

Sobre el Tercer Món, el senyor Ferran Pont em deia –ara no hi és..., ah!, sí, ara surt– que no havia defensat l'esmena, sinó que ja estava incorporat en el pressupost, però això és un detall; això del Tercer Món, en fi, no ho sé, ja ho veurem –ja ho veurem. Vostè no sé què ha dit al final..., «si això ho milloréssim una mica, ja ens donaríem per satisfets»; escolti, doncs, parlem-ne, no sé com dir-li-ho.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Senyor Saura, per a una rèplica de cinc minuts.

El Sr. SAURA: En relació amb el Tercer Món, el que he dit –ho dic perquè no hi hagi dubte, sense intentar explicar per què considero que és important, cosa que crec que és innecessària– és que vostès no retiraran aquest pressupost, que no hi estarem d'acord, però que, com a mínim –com a mínim–, ens sembla que és un increment econòmic insignificant en aquest pressupost, que ha estat gratuït que vostès ho retallin i que crec que seria bo per a tothom –també per a vostès– situar aquesta partida en el nivell del 93 en el 5,6 d'increment, igual que el conjunt del pressupost.

Miri, senyor conseller, si l'atur és problema central o no –tinc molt poc temps–, en els objectius de la memòria del pressupost que vostè presenta diu dos objectius, senyor conseller; no parla de l'atur. Jo entenc que, si el conseller d'Economia i Finances diu que això és una prioritat, un va a la memòria del pressupost..., et donen els pressupostos i te'n vas a la memòria; busques «objectius»: ni una paraula de l'atur –ni una paraula. Però, a més a més, és que crec –i crec que ho he pogut demostrar– que el pressupost no respon a això. I vostè intentava dir: «Oh, és que, escolti, és que vostès, el que demanen és subvenció.» No; nosaltres hem dit quatre coses; els que apliquen la política de la subvenció només són vostès, però per a la indústria. O sigui, nosaltres els hem demanat plans d'ocupació i formació ocupacional, els demanem que facin alguna vegada un pla industrial... Per què no el fan, un pla industrial de Catalunya? Quina és la seva política industrial? –una qüestió. Subvencionar empreses –segur que moltes vegades això és necessari– sense cap

control parlamentari, en una empresa amb la més absoluta opacitat; aquesta és la seva política industrial. Per què no fan un pla industrial? Per què no –com des d'alguns sectors industrials s'està demanant– es plantegen la necessitat de fer un programa de reestructuració econòmica? Perquè, si no, poc a poc, les empreses, algunes empreses aniran tancant, perquè no fan aquesta reconversió. Per què no incrementen de forma important la partida «Ajuts a comarques en regressió i amb problemes industrials»? Per què no ho fan, tot això? Això no ho fan. És a dir, vostès, vostè, senyor conseller, a la crítica que jo li he fet a aquest gest –potser el més important–, «13,4% d'indústria», no m'ha pogut rebatre el que li he dit. No m'ha pogut rebatre que, del 13,4%, eh?, el 25% ja se'n va a pagar una operació equivocada de canvi de moneda; no m'ho ha pogut rebatre, això. I que la resta se'n va a operacions de capital. I que el 50% restant se'n va a una empresa que no hi ha cap control parlamentari. I, per tant, de política industrial, vostès, vostè no ens pot contestar.

En relació amb els temes de si és efectiu o no els 200 milions de protocol, els 217 milions de protocol i 200 de plans d'ocupació..., home, per què és efectiu? El senyor conseller diu: «És que és efectiu, això.» I la pregunta és: i per què és efectiu, això? Perquè si el protocol fossin 20 milions i els plans d'ocupació 200, això no seria efectiu; o, si el protocol fos 200 milions i els plans d'ocupació 3.000 milions, això no seria efectiu. És efectiu perquè no és defensable..., que no altres partides, com el senyor conseller deia: «És que és viatge»..., però és que hi ha altres partides de reunions, conferències, el que vulguin..., de centenars de milions de pessetes; no és només 200 milions de pessetes. Perquè tinguin una idea: la Secretaria General de Presidència –és a dir, no esports, no universitats; no, no, només la Secretaria General de Presidència– té un pressupost de 23.800 milions de pessetes, que, fonamentalment, és això. I hi torno a insistir: quin és el pressupost d'Indústria? 22.000. I quin és el pressupost de Treball? 24.000. És a dir, el secretari general, el president de la Generalitat –protocol, conferències...–, té més diners que tota la política industrial o té més diners que tota la política de treball. No és una partideta per fer viatges. Qui està en contra que el president viatgi per fer això? Ningú. Però hi ha una disfunció; hi ha un repartiment desigual i injust en aquest sentit.

Tampoc, senyor conseller..., en el tema de formació. No tinc temps, però miri, fa pocs mesos –fa pocs mesos–, en una compareixença en aquest Parlament, l'alt comissionat per a les Universitats va fer unes recomanacions, fa dos o tres mesos –el senyor diputat Ignasi Riera em diu que dos mesos–, que tampoc s'han complert. És a dir, ve aquí l'alt comissionat, ens explica què pensen fer fa dos mesos, i ara no ho fan. Bé, a qui hem de fer cas?

L'últim tema. Senyor conseller, jo he intentat utilitzar dos grans arguments. Primer argument: que l'atur i tot el que vol dir l'atur..., no la subvenció: la política industrial, els mecanismes de protecció social i les polítiques educatives, jo he dit això, senyor conseller, no he dit només «subvencions», i he demostrat en cada punt d'aquests quatre per

què en números això no era així. He dit això. I a més, els he dit que els sindicats –no dic la realitat, perquè aquí podríem fer demagògia, de la realitat–, els sindicats estan demanant un esforç pressupostari en plans d'ocupació, en formació, que són petits en comparació amb el pressupost. Dedicar 4.000 milions de pessetes a plans d'ocupació no és un esforç gran.

I li he dit una altra qüestió: li he dit que hi han diners que en canvi vostès tenen i no controlen. És a dir, contesti'm com vostès permeten que hospitals cobrin per un acte mèdic a dos llocs: a la mutualitat i a la seguretat pública. Per què vostès, en el tema d'educació, no fan una cosa tan fàcil com han fet altres governs autonòmics: no donin a una escola privada el 6% de les substitucions, cada mes el 6%, les faci o no les faci, no li ho donin; quedin-s'ho, controlin, i possiblement només amb aquest 6% tindrem tants diners com amb l'IRPF el primer any. El rendiment de l'IRPF el primer any serà poca cosa més d'una bona gestió dels concerts educatius.

Per tant, senyor conseller... Ja sé que ho estem d'acord, és a dir, evidentment, i això és bo, però hi insisteixo: vostès no controlen el diner que va a empreses privades. Tenen un nivell de desgavell de l'Administració que es demostra en el pressupost, en la liquidació del pressupost –el pressupost del 92, amb les xifres que vostès ens han donat–, i s'incrementa el 22% en qüestions d'algunes entitats autònomes o empreses de la Sindicatura de Comptes que posen els pèls de punta.

Tot això..., amb les hores extres –acabo; trenta segons. Estem preguntant d'hores extres; doncs miri, el senyor Pujol va dir unes xifres aquí, en relació... Nosaltres vam dir «un milió i mig d'hores extres», vam dir les que sabem. El senyor Pujol va fer, va dir: «No, no, estan bé.» Al cap d'una setmana el senyor Trias ens va contestar: «A més del milió i mig, un milió quatre-centes» –Servei Català de la Salut–, i al dia següent la senyora consellera de Governació em diu... El senyor Trias em diu: «Servei Català de la Salut, Institut Català de la Salut, un milió quatre-centes.» Al cap de dos dies, la senyora Cuenca em diu: «Servei Català de la Salut, Institut Català de la Salut, entitats autònomes, empreses i Corporació, un milió d'hores extres.» Doncs, vejam, com és possible que la consellera de Governació digui, totes, un milió, i el conseller digui, d'una part, un milió quatre-centes? Això és publicat. I per què? Segur que no ens enganyen, eh? És que no ho saben, vostès. I per què no ho saben? Perquè no els interessa controlar això. Per què? Home, perquè les hores extres és un motiu de discrecionalitat de la política de personal. I a vegades es converteixen en un suplement fix, com denuncia la Sindicatura de Comptes en alguns informes. I tot això és el que han de modificar, i de veritat que d'aquí surten recursos per fer altres polítiques.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Saura. El senyor conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES: Senyor president, senyores i senyors diputats, des de l'escó.

Bé, algunes coses que potser abans no havia contestat o que ha afegit el senyor Saura... En primer lloc, el tema de l'Idiada, que ell havia dit en la primera intervenció que el que es feia era sanejar financerament l'Idiada. Efectivament, l'Idiada, en els pressupostos anteriors, s'havia endeutat i havia fet les seves obres amb endeutament, i aquí el que fem és regularitzar aquesta qüestió i, per tant, fer una aportació de capital.

L'Idiada, per cert, no s'ha endeutat en moneda estrangera; no té temes de divises ni problemes de canvi; la transferència és per a les amortitzacions, precisament, dels crèdits que ha obtingut l'Idiada. Ara, de tota manera, el senyor Saura estarà d'acord amb mi que tot el que és la política microeconòmica no té uns efectes immediats. És a curt i a llarg termini. És a dir, una devaluació de la pesseta o la baixada dels tipus d'interès tenen efectes immediats. La devaluació de la pesseta es produeix i les exportacions augmenten el 19%. I en canvi, el laboratori de l'automòbil s'està temps construint-lo, s'està temps pagant-lo i comença a funcionar lentament i dóna els seus serveis a la indústria. El que és urgent és tenir-lo i fer-lo, perquè, precisament amb la crisi de l'automoció, jo crec que aquesta és una inversió encertada, i va ser una decisió molt oportuna, decidir tenir aquí una gran pista de proves i un gran laboratori de l'automòbil, perquè, com vostè sap, el sector de l'automoció és el que està més en crisi.

Miri, EPLICSA, les recomanacions de la Sindicatura de Comptes es tenen en compte i en aquest pressupost es crea un centre que substituirà EPLICSA i que dependrà directament del Departament d'Indústria. Ara, EPLICSA, les actuacions d'EPLICSA les coneix absolutament tothom –i vostè també– i, en tot cas, els que les coneixen són els sindicats, que són qui ens demanen l'actuació d'EPLICSA. Per exemple, la Farga Casanovas o bé Taurus són actuacions d'EPLICSA per resoldre situacions de crisi.

Vostè, senyor Saura, no es creu –no es pot creure– que els 23.000 milions de la Secretaria General siguin viatges, publicitat i exposicions. Vostè, això, ho ha dit, però vostè no s'ho creu.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Senyor Saura, un minut.

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor president. Senyor conseller, jo no he dit que els 23.000 milions de pessetes de la Secretaria General siguin això; el que he dit –el que sí que he dit– és que considerem inacceptable políticament –i com que som minoria no ho podem canviar– que la Secretaria General tingui més pressupost que tot el Departament de Treball o tot el Departament d'Indústria. No ens sembla bé. I considerant que la Secretaria General del president Pujol tingui tants més milions de pessetes per a protocol que tots els ajuntaments per a plans d'ocupació, no hi estem d'acord. I vostè hi està d'acord. Molt bé: nosaltres no hi estem d'acord. Primera cosa.

Segona cosa: el tema d'EPLICSA. Miri, l'empresa EPLICSA, el seu pressupost i programa no ve encara en aquest pressupost, i no hi ha vingut tot i que fa dos anys que

la Sindicatura de Comptes està reclamant que, per transparència i objectivitat, aquesta empresa tingui control parlamentari. Perquè, senyor conseller, el problema no és que els sindicats ho sàpiguen; no estan aquí i no poden parlar de si ho saben o no; els que hem de parlar aquí som els parlamentaris. I nosaltres ho hem de saber, i avui no ho sabem, i quan acabem d'aprovar aquest pressupost, tampoc ho sabrem. No ho sabrem perquè la seva documentació no hi és. En la documentació que vostè ens ha donat no hi posa el pressupost ni el programa d'EPLICSA.

I la primera qüestió que ha dit, l'Idiada. En el pressupost que vostè ens ha entregat –i tinc aquí aquesta part de l'Idiada– hi ha una despesa financera que diu: «666 milions de pessetes, diferències negatives de canvi». Si això no és així, canviï-ho, senyor Macià, senyor conseller, canviï-ho, però no ens posi 666 milions de pessetes; i sobretot vostè, encara, en la seva última rèplica, no em pot contestar que l'increment del 13% d'Indústria no és per a política industrial que puguem parlar aquí. És a dir, el 50% és per a operacions de capital –i possiblement tapar el forat d'un canvi producte de la moneda, que això no ho ha dit, 666 milions– i la resta a una empresa que –hi insisteixo– no té cap control parlamentari. I tota la política industrial es resumeix en un principi seu: subvencions a empresa, que ningú ho controli i nosaltres anirem fent. Aquesta és la seva política industrial.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Saura. Correspon ara al Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya defensar la seva esmena a la totalitat. Té la paraula el diputat senyor Puigcercós.

El Sr. PUIGCERCÓS: Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, senyors consellers, en els pressupostos d'enguany –gairebé la tradició anual que té aquesta cambra, legítima i obligatòria– podem distingir tres temporalitats.

En el d'aquest any encara més: una temporalitat primera, el passat, és a dir, els antecedents que provoquen els ingressos i el tipus de pressupost que ens condiciona; una segona temporalitat que seria el present, seria la situació actual que ens trobem, present immediat i el futur també immediat, que podríem buscar i podríem determinar-lo com una situació alarmant des del punt de vista de l'atur i que necessita una política d'orientació social, una política de cohesió social i una política que permeti la mobilitat social positiva, i en tercer punt, una perspectiva temporal de futur: el futur que ens ha de garantir, que hauria de garantir que aquest pressupost encarrilés polítiques amb perspectives de deu, quinze anys, que ens permetessin competitivitat en aspectes importants com la formació, el medi ambient i, sobretot, la recerca. Són dos, tres *timings* que determinen una mica l'actuació, el debat dels diferents grups parlamentaris i, evidentment, del Govern que defensa aquest model i aquest Projecte de llei de pressupostos, i que aquí debatrem.

Els pressupostos són la suma de prioritats més els indefugibles, ja que, com és sabut, els recursos sempre són limitats. En aquest cas, per ser més coherents, hauríem de dir «autolimitats» per una política fiscal i financera portada pel

seu Govern i la coalició que li dona suport, que podríem qualificar de nul·la a l'hora de negociar amb el Govern espanyol millors recursos i dotacions per a Catalunya.

Els ingressos que nodreixen aquest pressupost, provinents d'altres administracions –la de l'Estat i, evidentment, en ella, la Seguretat Social– són un 66,1% del total; és a dir, més de 1.000 milions de pessetes: 1.012 milions. Un bilió de pessetes. En canvi, la tan discutida participació del 15% en les quotes líquides de l'IRPF representa només un 10,8% del total d'aquest pressupost. A més, cal dir que el percentatge condicionat és del 52% vers un 41 incondicionat. És a dir, s'estabilitzen –l'any passat era el 42%, que era incondicionat, a lliure disposició del Govern de la Generalitat–, però hem anat un punt enrere. Poc, però hem anat enrere.

No controlem, doncs, ni una bona part dels ingressos, i allò més preocupant del pressupost és la millor mostra que, en lloc de guanyar quotes de sobirania política i per part financera, estem més aviat aturats, per no dir coses pitjors. La part incondicionada, a lliure disposició de la Generalitat, retrocedeix; poc, però retrocedeix.

Davant d'aquesta situació cal analitzar el pressupost amb molta més flexibilitat que no en d'altres ocasions, ja que la part que aquesta Cambra i el seu Govern poden decidir és menor. Hi ha un moment, però, on allò prioritari esdevé indefugible. Els dos conceptes coincideixen quan la crisi econòmica –i en aquest cas una crisi estructural– afecta el decurs de la vida política, social i cultural de les ciutadanes i els ciutadans de Catalunya.

Aquest pressupost és fill de la continuïtat, una continuïtat afectada per una crisi que, en un principi, el mateix Govern de la Generalitat negava la seva profunditat i caràcter estructural i la reduïa a un simple cicle. Ara, però, la força de la realitat ha portat el Govern i una gran majoria dels manifesters d'allò oficial o parainstitucional a assumir que, possiblement, per al 1994 el nombre d'aturats pot arribar a Catalunya als 700.000, dels 513.000 actuals aturats. És a dir, que podríem passar, en el pitjor dels casos, del 20% a un 25% d'aturats. És a dir, una de cada quatre persones amb perspectiva de població activa podria restar a l'atur.

Això no nega les previsions, tant del Govern de Catalunya com d'altres organismes, que per a l'any 1994, període d'execució directa d'aquest pressupost, es pugui observar un cert –petit però possible– creixement econòmic. Concretament s'ha parlat –el Projecte de Llei ho afirmava– d'un 1,3% de creixement real i una previsió d'inflació del 3,5%, que ens dona un creixement nominal del 4,8%.

És a dir, un creixement calcat de la mitjana de l'Estat, cosa preocupant si tenim en compte el fet que el nostre superior diferencial percentual en el producte interior brut amb l'estatal no ens hauria de donar aquestes xifres. És a dir, el Govern de la Generalitat ha admès una realitat: el nostre creixement ja està per dessota de la mitjana estatal. A més, hem de tenir en compte el que va succeir l'any passat: ens vàrem equivocar en les previsions –ja s'ha dit en els altres debats–; fent comparacions, no és gaire arriscat aventurar que el creixement podria ser negatiu, en tot cas zero, per a aquest any.

El pressupost preveu un increment interanual d'un 6,6%. S'han superat 80.000 milions; un augment imperceptible que dona bona idea de la contenció pressupostària que expressen aquests pressupostos. Una contenció que afecta parts tan importants com el capítol d'inversions reals, el de transferències de capital, que esdevenen la part més productiva del pressupost tenint un augment conjunt vers el 3%.

Concretament, «inversions reals» té un augment real del 3,4%, amb perspectiva del 93; «transferències de capital», del 2,5%. En total, hi ha un augment, en aquests dos capítols, de 210.000 milions de pessetes..., perdó, diferent: 93, 210.000 milions de pessetes, i el 1994, 217.000. És a dir, l'increment, que ja citàvem abans, del 3%. És a dir, el creixement de la inversió real està per sota del creixement del pressupost; la inversió real, doncs, és minsa i per dessota del creixement global. Davant d'aquesta situació, hom pot esperar un pressupost amb forta orientació social i que faci alhora una aposta per la competitivitat. Creiem que no és així.

Pel Grup d'Esquerra Republicana, davant de la situació actual, el Govern hauria de tenir, doncs, dues prioritats bàsiques a l'hora de plantejar el Projecte de Llei de pressupostos del 1994: u, un pressupost per a la cohesió social; dos, una aposta ferma per la competitivitat.

Un país gairebé aturat –una de cada quatre persones, i aquest era el risc que aquí qualificàvem que podríem córrer en el pròxim any: una de cada quatre persones podria restar a l'atur, amb capacitat activa– ha d'implicar un pressupost que incrementi l'orientació social i que, sobretot, lluiti contra la desigualtat. El debat en aquests darrers anys –i que cada cop ha estat i serà punt d'actualitat– serà la dicotomia entre el desmantellament o la reorientació –salvant-ne parts essencials– de les condicions de l'estat del benestar.

En aquests pressupostos observem un increment percentual important en el Departament de Treball i Indústria –increment percentual. No així en el cas del Departament de Benestar Social, que hi ha una rebaixa del 0,8%, gairebé d'un punt. Són departaments –ho repeteixo– que intervenen en el que podríem qualificar de polítiques de cohesió social i de creixement. Però, en xifres reals, els increments, tant de Treball com d'Indústria, són escassos: Treball és un 11,05% –un increment percentual important, però en xifres reals; ja es deia també en el debat, i s'ha sentit, que és modest en xifres absolutes–, i el Departament de Benestar Social baixa un 0,8%; no així el d'Indústria, un 13,41%, que ja s'ha dit abans també quina part real d'aquest 13% experimentem que sigui productiva o que sigui d'inversió real.

La riquesa d'un país no es mesura tant pels recursos que genera, sinó per les condicions de vida del conjunt de la societat. El president Pujol ha parlat sovint d'aquells que no poden seguir. És un fet que aquest any, i com a mínim els dos vinents, aquells que no poden seguir seran més, i molts més, ciutadans d'aquest país que tindran una situació difícil. Concretament les darreres xifres ens amenaçaven a tots amb un 15% de catalans que vivien sota el concepte de pobresa relativa. Aviat, doncs, arribarem, possiblement –si féssim cas d'aquella juguesca, d'aquella aposta que fèiem d'un atu-

rat de cada quatre de la població activa—, podríem arribar a una situació d'un 20% de la població en condicions de pobresa relativa.

El patriotisme, el nacionalisme de veritat, no és el que publica anuncis i emet espots dient cofoiament que anirem endavant, sinó aquell que procura que el conjunt d'habitants d'aquest país no vagin enrere, amb les mínimes quotes de benestar social que fins ara, amb l'esforç de tots, hem assolit. I vostès, amb això, amb aquests pressupostos, no ho poden garantir. I si no ho volen fer, això ja és una altra història.

Per això el Grup d'Esquerra Republicana creu que, si volem portar a terme polítiques redistributives, necessitem una reorientació del pressupost que faci incidència en com portar aquestes polítiques; com garantir les mínimes condicions per a aquest gairebé milió de catalanes i catalans que estan, segons canons europeus, en pobresa relativa, és a dir, amb uns ingressos moltes vegades inferiors, per sota del mig milió de pessetes —anuals, evidentment.

Si entrem en el pressupost podem observar com, malgrat l'empitjorament de la situació i les negres previsions, s'obstinen a invertir en l'aparell d'agitació i propaganda, en lloc d'establir bases sòlides de cohesió social i permetre l'anomenada «mobilitat social positiva».

«Plans ocupacionals per als consells comarcals» porta des del 1992 sense moure's dels 117 milions; és a dir, creixement negatiu. Però, d'altra banda, continuen amb l'alegria de la despesa, de 95 milions, en «Premsa, llibres i publicacions» per a la Secretaria General de la Presidència.

«Formació ocupacional, accions de xoc» —també s'ha citat ja aquí abans que des del 1992 ha anat davallant a poc a poc—, 870 milions; 1993, 820 milions, i enguany, 1994, ha baixat a 256,4 milions, que contrasten amb els 264 milions, incloent-hi transferències de capital, de l'Institut Català d'Estudis Mediterranis.

«Foment d'inversió en comarques amb regressió demogràfica» —aquesta és del Departament d'Indústria— rep enguany 624 milions, que contrasten amb els 600 milions del 93; és a dir, un augment del 4%, que contrasta amb l'empitjorament de moltes comarques; gairebé la meitat del Principat es troba en situació de recessió. Comparats amb els 567,5 milions de «Promoció cultural i econòmica» de la Secretaria General de Presidència, realment, ens dona una situació paradoxal.

Són comparacions que algú podria qualificar d'oportunistes, però sí que, realment —i com ja ha dit un altre grup d'aquesta cambra—, no hi estem d'acord, i aquesta és una situació que és l'enfocament i la reorientació del pressupost.

O el cas, també, de la renda mínima de reinserció, en allò que fa referència a la Direcció General d'Ocupació, que està estancada des del 1992 en 150 milions de pessetes. Com també —i avui és un dia oportú per dir-ho— la partida «Lluita contra l'atur mitjançant plans d'ocupació», que són 300 milions de pessetes i que té gairebé el mateix pressupost que el Patronat Català Pro Europa.

O potser, el que és més preocupant, i és una situació que aquí, en una interpellació que es va dilucidar entre el Grup d'Esquerra Republicana i el conseller de Treball sobre la situació de l'atur juvenil... Pensem que a Catalunya, avui en dia, la situació de l'atur juvenil, dels menors de trenta anys, és gairebé del 40% de la població activa; de menys de trenta anys..., està en una situació d'atur, i, si no està en una situació d'atur, està en una precarietat laboral, en allò que podríem qualificar amb el salari de subsistència. El Programa de reinserció laboral per a joves marginats està igual que l'any passat: 25 milions, que contrasten amb els 228 de l'Institut Català del Voluntariat, de nova creació, per part del Departament de Benestar Social.

Ho va dir el mateix conseller: la situació de l'atur juvenil pot esdevenir explosiva si continua la tendència. S'hi afeixen moltes més causes d'un altre aspecte preocupant, conegut per tots els grups, com és els aturats de més de quaranta-cinc anys. Hi estem d'acord; però, en aquests moments, el creixement de l'atur juvenil és constant i inexorable. Ens movem ja amb xifres reals del 40% d'aturats de menys de trenta anys. I tot això comptant que les mateixes enquestes fetes per la Direcció General de Joventut —en aquest cas, ara, Secretaria— constataren que només un 52% dels menors de trenta anys s'havien inscrit mai a l'Inem, sigui perquè estudiaven, sigui perquè estaven a la indústria submergida, sigui perquè, realment, ni s'ho havien plantejat.

El Programa, doncs —ho repeteixo—, de reinserció laboral per a joves marginats està igual que l'any passat: 25 milions de pessetes. La lluita contra la marginació ha d'ésser, doncs, una de les claus de l'acció d'aquest Govern, si és real la seva voluntat de fer una societat més oberta, més solidària i, sobretot, més cohesionada.

Parlant de solidaritat, avui és el Dia mundial de lluita contra la sida. És correcte que molts diputats, consellers, membres del Govern, membres del partit de la majoria portin el llacet vermell; és correcte, i demostra solidaritat. El que no és tant una mostra de solidaritat és la partida de «Programa i control de prevenció de la sida», que només ha patit un augment del 8,5%; ha passat de 117 milions a 127 milions. 127 milions per lluitar contra una malaltia que tots hem reconegut de greu incidència social i de greu i difícil..., cada cop, potser, ens acosta a la solució, però encara a hores d'ara, de difícil solució.

Fent comparacions d'aquelles, una cinquena part del que gasta en protocol i publicitat el Departament de Presidència, que són 850 milions, vers els 600 milions de l'any passat —ha d'haver augmentat un percentatge importantíssim—; és una part minsa la que es dedica a la lluita contra la sida.

Per altra banda, també en el capítol per una orientació social, trobem a faltar una política d'habitatge; és un dels altres problemes. Abans parlàvem de la situació dels menors de trenta anys; l'atur juvenil, repetia, agafava cotes importants, dramàtiques i que —reconegut, ho repeteixo, en aquesta cambra— poden provocar ben aviat situacions explosives. L'altra greu situació per als menors de trenta anys —com per a una altra part important de la població— és la situació de

l'habitatge. L'especulació del sòl que s'ha produït els darrers anys provoca, en definitiva, que persones de més de trenta anys encara estiguin residint sobre l'aixopluc familiar, per la incapacitat, a viles i ciutats de més de vint mil habitants –no estem parlant de grans ciutats–, de trobar un habitatge; és a dir, garantir la garantia d'una vida independent, d'una vida amb dignitat.

Per això nosaltres creiem que, a hores d'ara, encara no hi ha hagut una direcció, una política, una reorientació clara en política d'habitatge; una situació que s'agreuja en els més joves, dèiem, doncs, de menors de trenta anys, i que veuen com la inestabilitat laboral –sigui per desocupació o per reiterada eventualitat– els barra el pas a una vida independent i han d'obligar-se a aquest aixopluc familiar de què fèiem esment ara, i se'ls feia impossible adquirir habitatges de promoció pública.

El Grup d'ERC ha presentat una esmena d'addició a l'articulat que té com a objectiu un pla de rehabilitació i construcció d'habitatge de lloguer per a joves. És una situació difícil, no només per als joves, però potser en aquest cas la cosa, ho repeteixo..., són molts factors que hi afecten.

El sector de la construcció té una importància cabdal en la reactivació econòmica. Si aquest Govern hagués portat en el seu moment polítiques més clarament anticíclics, ara potser podríem establir pressupostos primant la construcció d'habitatge de promoció pública i, sobretot, crear també ocupació.

Tampoc en el pressupost es preveu una solució al greu problema de les patologies estructurals –la carbonatosi, l'aluminosi–, d'una vegada per totes; vol dir no cercar més intents de mantenir aquells edificis, sinó començar a substituir-los. Estem buscant solucions –el que anomenaríem popularment «cataplasmes», el que anomenaríem popularment «parxes»– per solucionar problemes, greus patologies estructurals que a hores d'ara no se sap ben bé qui n'ha estat, qui n'és el responsable i quina ha estat la situació. L'Administració, en aquest cas, té l'obligació de buscar una solució definitiva a una situació tan greu com aquesta; en aquest pressupost no hi ha una reorientació per solucionar aquest problema.

Però des del punt de vista de la cohesió social..., i una cosa de la qual s'ha vantat també el Govern de la Generalitat –aquesta dinàmica d'agitació i propaganda de què fèiem esment abans– és el tema de la societat civil; ha estat sempre un dels *leitmotiv* del discurs oficial del Govern i de la coalició que li dona majoria. Aquests pressupostos confirmen la ignorància –molt pròxima al menyspreu– que el seu Govern demostra pel teixit associatiu català, tan elogiat en els discursos –com dèiem ara– oficials, però tan insuficientment i tan ridículament dotat en aquests pressupostos. Aquesta ignorància militant sobre l'associacionisme cultural, centres d'estudi locals i comarcals, ateneus i entitats diverses contrasta amb la competència deslleial exercida per la munió de centres i instituts creats des del Govern i pagats amb el diner de tots, que moltes vegades poden tenir una orientació política concreta i teledirigida. Sense un cop de

timó del seu Govern en la seva política de pressupostos, s'està signant possiblement la sentència de mort de l'associacionisme a Catalunya.

Fins aquí el punt que podríem qualificar de cohesió social; una situació difícil per a una gran part de la població de Catalunya, que, en situació –ho repetim– d'atur, en situació de precarització dels contractes de treball i moltes vegades resistint amb salaris de subsistència té una greu situació. Una greu situació que es veu agreujada per aquest debat –debat neguitós– sobre el desmantellament de les cotes de l'estat del benestar i sobre la precarització de moltes d'aquestes parts.

Pensem que un govern, el Govern de la Generalitat en aquest cas, hauria de tenir una orientació social del pressupost més àmplia, que pogués garantir a anys vista les mínimes garanties socials per a la gran part de la població catalana.

En segon lloc –per això dèiem: «Llegim-ho en clau de futur»–, perspectiva de futur: què podem fer davant una crisi de tipus mundial?, una crisi que ens afecta i que poques eines tenim –això ja ho hem reconegut sempre–, poques eines tenim en el marc de la interdependència econòmica, poques eines tenim des de Catalunya. Però el que sí que és veritat és que cal una aposta decidida per la competitivitat. Un famós lema publicitari del seu Govern deia no fa gaire que «la feina ben feta no té fronteres», assenyalant la possibilitat de poder competir en bones condicions en el difícil nou Mercat Únic Europeu. Ai, las!, però, què pensen fer en favor de la competitivitat de les nostres indústries? Miri, afegint-hi instituts de noms grandiloqüents, els de sempre..., espera què fa el Govern de l'Estat de torn allò que diuen els nostres compatriotes de les Illes «esperar darrere sa roca», i que les multinacionals decideixin, finalment, si res ho evita, convertir aquest racó d'Europa en el gran magatzem industrial del continent. Els espanyols deien fa temps: «Que inventen ellos», i el seu Govern podria dir ben bé el mateix: «D'aquí a uns anys, que fabriquin els altres», i per aquí creiem que una política de futur no hi hauria de passar.

La paraula de moda durant els primers anys pel seu Govern va esdevenir «competitivitat»; era la necessitat de poder estar a l'altura de la qualitat i l'avenç d'altres països de la Comunitat Europea, ara Unió Europea. L'aposta per un futur millor i més competitiu, per al Grup d'ERC, s'hauria de basar en tres eixos.

Primer punt, la formació, tant reglada com ocupacional. Des de la formació professional fins a la universitat, el Govern de la Generalitat no ha estat capaç, en els darrers anys, d'aconseguir mecanismes d'inserció laboral i de contractes en pràctiques amb fluïdesa i profit per a ambdues parts; com, de la mateixa manera, tampoc s'ha aconseguit adaptar gran part de la formació professional a les noves demandes laborals. Els pressupostos d'enguany exemplifiquen el que havíem apuntat, en crear-se el Comissionat de Recerca i Universitats, el Grup d'Esquerra: els alts càrrecs del Departament d'Ensenyament i del Comissionat –ara a Presidència– han augmentat la seva dotació d'un 300% respecte a l'any passat, quan estaven unificats.

Pel que fa més concretament a l'ensenyament, els pressupostos constaten la impossibilitat d'aplicar la reforma com estava dissenyada, tant pel que fa a recursos materials com a reformes d'infraestructura i noves construccions. En aquest sentit hem presentat diverses esmenes a l'articulat; la majoria demana ampliacions de crèdits per adequar les plantilles i una planificació de noves construccions i millora de les ja existents.

A més, el Grup d'Esquerra Republicana demana la urgent promulgació d'una llei de finançament de desplegament de la LOGSE, important si ens referim a marges de competitivitat des del punt de vista de la formació.

Però allò més preocupant és el procés de privatització —lent, però constant i inexorable— que s'està donant a l'ensenyament, tant universitari com en general. L'inici del curs escolar d'enguany ha provocat gran malestar, diguem-ho així, gran malestar social a la gran majoria dels estudiants universitaris per l'augment irracional i desmesurat de les taxes acadèmiques. Sembla talment que es tendeixi a un model anglosaxó, homologant els títols de les privades i deixant massificar les aules públiques i posant una barrera econòmica d'entrada. La política de beques; en el rànquing de les províncies espanyoles en política de beques, Catalunya ocupa el penúltim lloc. En aquest cas la província de Barcelona, i concretament —no és curiós ni paradoxal— illencs, valencians i, en aquest cas, les quatre províncies del Principat, resten a la cua de la política de beques de l'Estat.

En tot l'ensenyament en general hi ha hagut una marxa enrere en els centres públics a favor de centres privats —evidentment, concertats, estem parlant—; per exemple, els «Equipaments escolars de centres públics» baixen un 50%, la «Inversió en equips informàtics per a les escoles» baixa també un 50%, «Serveis educatius i de programació educativa» baixen també un 20%; mentre que la «Subvenció per a obres de transformació i equipaments en els centres privats» augmenta d'un 50%, «Subvencions per a unitat de pàrvuls a centres privats» augmenta d'un 74%... Però la retallada ha afectat, més que ningú, el Departament d'Ensenyament i, sobretot, els apartats que són vitals per planificar i dotar d'una mà d'obra qualificada i, per tant, competitiva. L'Institut Català de Noves Professions passa de 211 milions l'any 1993, a 179 milions per a enguany: una reducció d'un 14%.

Altres retallades que afecten l'àmbit de relació entre l'ensenyament i el treball, és a dir inserció laboral, com les beques: els «Plans especials de transició» del 1993 tenien 30 milions, i enguany, 24; «Transferències a privades, primera instal·lació, a alumnes d'FP» passa de 5 milions a 3,7 enguany; «Actuació en entitats del món del treball» ha passat de 5 a 4 milions. Tot això implica una reducció del 30% d'un bloc de partides que tenia com a objectiu la inserció laboral. Allò més greu és la desaparició, per tant, d'una sèrie de polítiques que podien afavorir aquesta inserció difícil —ja qualificava abans xifres d'atur— dels més joves en el món laboral.

El segon punt important per establir polítiques competitives és el de la recerca i el desenvolupament. Hem perdut

molts anys, i encara ara no hi ha hagut definició dels sectors estratègics en el sector industrial. El nostre dèficit en recerca més desenvolupament, conjuntament amb la mà d'obra més barata de tercers països, l'anomenat *dumping* social, podrien ser les claus per entendre la poca capacitat competitiva de l'economia catalana, i sobretot entendre el nostre dèficit en la balança comercial en allò referent a tecnologia.

Enguany, però, sigui per la pressió en els darrers debats de pressupostos i debats monogràfics, el Govern ha iniciat una tímida reacció en casos com el de l'Institut Català d'Energia, que passa de 539 milions a 1.386 milions de pessetes. O el cas del Laboratori General d'Assaigs i Investigacions, que passa de 1.830 a 2.430. Malgrat això, l'esforç per convertir les universitats públiques en centres reals d'investigació al servei de la indústria catalana hauria de ser encara més, si pot ser, prioritari.

El tercer punt a què ens referíem —hem dit, primer, formació; segon, recerca—, el tercer punt que ens ha de fer més competitius de cara al futur és el medi ambient. Entendre el medi ambient com un aspecte fonamental de la competitivitat és funció clau del nostre Grup Parlamentari, i hauria de ser també la funció d'aquest Govern i també, evidentment, d'aquest pressupost. Establir inversió en matèria mediambiental té efectes de competitivitat interdepartamental; és a dir, horitzontals i, per tant, una vella reivindicació del nostre Grup Parlamentari sobre els temes ambientals, que enguany tampoc es recullen en els pressupostos. Els efectes es veurien substancialment en matèria de qualitat de vida i, sobretot, en sectors productius. Per exemple, sobre el sector terciari, el turístic es potenciaria enormement; pensin que els turistes passen el 80% del seu temps en el medi. I l'oferta turística en general podria estendre's no només al litoral —que n'aglutina una gran part—, sinó també a altres indrets de manera no massificada i de qualitat, per tant, per a obrir perspectives turístiques a l'interior.

Una bona política ambiental quant a tecnologies no contaminants ens farà també molt més competitius de cara a la Unió Europea, que està progressivament endurint les normatives en aquest sentit.

Què farem en un futur pròxim, quan certs productes no es puguin comercialitzar en funció dels seus processos productius contaminants i aquí encara no s'hagin substituït aquests processos per altres no contaminants? Quina part d'aquest pressupost reflecteix la preocupació, i per tant la intervenció per la probable pèrdua de mercat dels nostres productes que això suposarà? Per què no es desprèn, doncs, de la lectura dels pressupostos el potenciament decidit de la recerca de nous processos productius i de nous materials reciclables, que seran en bona part els decisoris per tenir un país modern i competitiu en el futur immediat? Són multitud de factors que ens han de fer entendre els avantatges de la inversió mediambiental, sigui per recuperar allò degradat, o per impedir un empitjorament de la situació, o per guanyar competitivitat.

El naixement del Departament de Medi Ambient obria esperances d'un gran gir en aquesta política d'entendre el

medi ambient com un apèndix quasi..., i s'ha passat a entendre el medi ambient com un apèndix quasi folklòric de la política general. Però els pressupostos d'enguany, com els de l'any passat, no preveuen una política efectiva en aquest cas. La qüestió és que la inversió real de tot el pressupost del Departament de Medi Ambient no supera el 14%. Per aquesta raó el Grup d'ERC ha fet una esmena d'addició de deute de 5.000 milions, que significa un increment del 100% del que ara disposa el Departament de Medi Ambient, si descomptem les transferències de la Junta de Sanejament i la Junta de Residus.

Per a ERC el medi és, doncs, prioritari. No així per a aquest Govern, on el pressupost de Medi Ambient no arriba ni a l'1% del pressupost de la Generalitat: exactament el 0,6%. I, per altra banda, si ho comparem amb altres departaments, veiem com el pressupost de Medi Ambient -10.290 milions, amb les transferències als dos ens autònoms abans esmentats- és una tercera part de Governació: 34.000 milions, i una dècima part del de Presidència: 116.000 milions. No es pot dir, doncs, de cap de les maneres, que el medi ambient és un sector prioritari dins la política del Govern.

Però hi ha altres aspectes del territori que ens haurien de fer més competitiu: essencialment, en els pressupostos del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca hem detectat una profunda incoherència en aquest pressupost, i els compromisos adquirits arran del debat agrari en el Parlament de Catalunya, del maig del 1992, i de les seves negociacions amb els sindicats agraris -juny del 1992-, així com pel que fa el Pla director de política agrària i pesquera de Catalunya presentat recentment per l'honorable senyor Marimon al Parlament de Catalunya.

Al costat d'increments constants injustificables de la despesa de lloguers i d'adequació d'immobles -consolidació de les estructures burocràtiques al capdavant-, ens trobem descensos gravíssims en les activitats d'estímul a l'activitat agrària: 58% en millora d'estructures agràries, desaparició d'una partida per a la formació agrària no reglada, -20% als sindicats agraris, -41,8% per a campanyes de sanitat ramadera. A tall d'exemple podríem acabar dient que Catalunya és, juntament amb Extremadura, l'única comunitat de l'Estat que no estableix cap mena de partida complementària per a les indemnitzacions compensatòries de muntanya, i que els 50 milions pressupostats per al cessament anticipat de l'activitat agrària permeten que, durant el 1994, s'hi aculli la *increïble* quantitat de 65 pàgines.

També és important -i també ho ha dit un altre grup- la situació del petit i mitjà comerç; es manté la política d'anys anteriors: no hi ha concreció de les inversions reals, cap ni una, escapant-se, per tant, a qualsevol mínima possibilitat de control. A més, difícilment es preveu una política de suport al comerç. Per exemple, l'Institut Català de Consum: ingressos provinents de la mateixa Generalitat, 245 milions; personal, 115 milions; lloguers, comunicacions, material d'oficina i inversió a corporacions locals, 16,5 milions; d'inversions reals, 56 milions. El petit i mitjà comerç necessita una reconversió urgent; és una de les situacions i és una

de les columnes vertebrals dels sectors productius del nostre país. Petit i mitjà comerç i autònoms és una part molt important del nostre país que ho està passant molt malament. Hi ha hagut reconversions més deficitàries, més constructives, de diferents sectors productius; hi ha hagut reconversió d'una part de la indústria; hi ha hagut reconversió -i estan amb defectes negatius- d'un sector de la pagesia, però el petit i mitjà comerç, avui dia, està absolutament desassistit. I ens trobem una política absolutament irracional, de barra lliure, d'instal·lació de grans superfícies -la major part d'elles, ja ho sabem, de capital estranger-, que estan arruïnant sistemàticament una part important del nostre teixit social. Què fa el Govern? Què ha fet en els darrers pressupostos? Quina ha estat la política del Departament de Comerç en aquest àmbit? Una política fosca, una política que a hores d'ara encara està en un jutjat de Barcelona, sobre les subvencions a la GATEC i les subvencions a la SINAC en matèria de formació i en matèria d'informatització. Una política que a hores d'ara el conseller, en una interpellació feta pel nostre Grup aquí, en aquesta cambra, ens va contestar que la situació estava *sub iudice* i que no ens podia contestar.

Mentrestant, després de l'estiu, un nombre important de comerços va tornar a tancar, el mes d'octubre. És una situació difícil per al petit i el mitjà comerç; no hi ha hagut, en aquest pressupost tampoc hi ha una orientació cap al desenvolupament de la Llei d'orientació comercial. És per tant, ho repeteixo, un altre sector de població que es veu afectat.

Si repassem un altre aspecte bàsic, que podríem incloure en cohesió social, però que també nosaltres creiem que és important des del punt de vista de competitivitat, en benefici del país, els pressupostos del Departament de Sanitat vénen condicionats d'una manera determinant per les transferències econòmiques del Govern central. Fa poques setmanes, el mateix conseller de Sanitat reconeixia en aquest Parlament que havia de pagar 7.000 milions de pessetes d'interessos, la qual cosa demostra com ens va econòmicament la sanitat. I no oblidem que estem parlant d'un terç del total del pressupost de la Generalitat.

D'aquesta manera es fa difícil pensar que el Govern pot planificar i pensar en el futur i pot gestionar pensant en el present, i es fa difícil, bàsicament, perquè nedem contra corrent i, en aquest cas, més que salvavides tenim pedres a les butxaques. El model sanitari de qualsevol societat evoluciona cada cop més; hi ha conceptes moderns i avançats que impliquen tecnologies modernes i instal·lacions adequades. A casa nostra, no; a casa nostra, qui dia passa any empeny, i és difícil, amb l'estructura pressupostària que ara té el Departament, de poder-se plantejar altres coses que no siguin la lenta agonia d'un model sanitari condemnat al més estrepitosos fracàs.

Finalitzant, hem de dir que són aspectes de competitivitat i de cohesió social els que ens han de fer avançar. Amb la perspectiva de present, hauria de ser obligació d'aquest Govern garantir les condicions d'aquest estat del benestar que nosaltres hem patit positivament poc i que, en aquests mo-

ments, trontolla. Però amb perspectiva de futur, allò més important és garantir la competitivitat. Sobretot en formació –és a dir, Ensenyament–, que hem vist com no té, precisament, una orientació positiva en el pressupost. I també, evidentment, en matèria mediambiental que, malgrat que pugui ser entès com una part –ja ho hem dit abans– folklòrica del Govern, hem d'entendre que és vital, avui dia –és vital avui dia– garantir un bon desenvolupament del medi ambient.

És per tant, aquesta, a tall de conclusió, que el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya presenta una esmena de retorn al Govern d'aquests pressupostos. Ni garanteixen cohesió social ni garanteixen els marges de competitivitat que ens poden fer surar en una situació difícil, de crisi generalitzada.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Puigcercós. Té la paraula el conseller Macià Alavedra.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES: Senyor president, senyores i senyors diputats, bé, en primer lloc, el senyor Puigcercós ha fet unes consideracions sobre els ingressos i, en aquest aspecte, evidentment, els ingressos quant als tributs baixen, i quant a les transferències –que és un tema que encara no havíem tractat– que vénen de l'Administració central a la Generalitat de Catalunya, creixen un 8%. Creixen un 8%, i això ens permet un cert equilibri. Hi ha la introducció del 15%, que representa 164.000 milions de pessetes i, per tant, jo crec que amb l'evolució futura d'aquest 15% es complirà allò que dèiem. Deixant de banda la sanitat, el finançament de la Generalitat es convertirà en tres trams que s'igualaran; els tributs cedits, que representaran 200.000 milions de pessetes; les transferències de l'Estat, que representen 220.000 milions de pessetes, i el 15% de l'IRPF, que representa 164.000 milions de pessetes. No són terços, evidentment, iguals, però el creixement i la progressivitat del 15% ens permetrà que aquests tres terços..., dos terços dels quals depenguin dels impostos que paguen els ciutadans de Catalunya.

Una altra consideració. En el principi de funcionament de l'autonomia, nosaltres estàvem al 60% de la mitjana de les comunitats autònomes en finançament, amb el sistema del cost efectiu. A partir de l'acord del 86, que s'aplica el 87, i en funció de l'acord sobre els tributs cedits, i que tot el que la recaptació real fos per sobre de la recaptació normativa era de lliure disposició, ens hem anat apropant –i amb altres modificacions del sistema de finançament– al 95, 96% de la mitjana de les comunitats autònomes del 151, és a dir les que tenen ensenyament i sanitat.

I jo espero que, amb el 15% de l'IRPF, ens colloquem en la mitjana; aquesta és una tendència, per tant, favorable, tenint en compte que en anys de crisi –i sobretot amb un impost com el de transmissions patrimonials, tan dependent de l'activitat econòmica–, doncs, hi ha una disminució dels tributs cedits.

Les consideracions del senyor Puigcercós sobre pressupost condicionat i incondicionat són unes consideracions in-

teressants, però jo diria que amb l'últim acord de finançament la majoria del nostre pressupost és incondicionat. Quan ell diu «condicionat», evidentment, tots els pressupostos, fins i tot dels estats sobirans, tenen una part que podríem considerar condicionada, perquè, evidentment, hi ha una sèrie de pagaments d'ensenyament, de sanitat..., que ens vénen marcats. És a dir, en tot pressupost –també el d'un estat sobirà– els recursos de lliure disposició que permeten marcar una orientació són limitats en comparació amb la globalitat del pressupost. Per tant, aquest és un debat en el qual a mi m'interessaria entrar, però no crec que tinguem temps, en aquest moment, per fer-lo, i és un debat que un dia o un altre haurem de fer, la lliure disposició de recursos del pressupost de la Generalitat comparat amb el que passa en altres comunitats autònomes o en altres autonomies europees i comparat amb els estats sobirans.

El senyor Puigcercós diu: «Home, ja reconeixem un creixement de Catalunya inferior al creixement mitjà de l'Estat», parlant de les previsions, de l'1,3 i de l'1,1, que jo he fet per a Catalunya. Que això ho hem dit sempre, això ho hem dit sempre..., ara hauríem de recordar, durant els anys 85 a 90, el creixement del 5,1 de mitjana anual a Catalunya, a comparar amb el creixement del 4,2 de la mitjana de l'Estat. És a dir, en moments d'expansió econòmica, Catalunya creix més, i en moments de recessió creixem per sota, perquè som una economia més industrial, més sofisticada, més sensible a la conjuntura internacional, perquè som una economia més oberta. Una de les coses que ha passat a Catalunya en els últims temps és que ens hem transformat en una economia oberta. Les importacions més les exportacions representen prop del 50% del PIB, i aquesta és una situació similar a economies obertes europees, com la d'Holanda o la de Dinamarca. Per tant, evident que la crisi internacional i la crisi europea repercuteixen més a casa nostra.

Inversions reals i inversions corrents. Hem fet una prioritat, que és la d'inversions reals en infraestructures bàsiques, i les altres inversions reals d'ensenyament o de sanitat, la construcció d'escoles, la construcció d'hospitals, la construcció de centres d'assistència primària disminueixen; disminueixen, i això no vol dir que no tornin a augmentar en el futur; aquest és un pressupost per a un any, i s'hi estableixen unes prioritats durant un any. I aleshores el senyor Puigcercós ha fet una sèrie de consideracions agafant partida per partida, espigolant, però que, en definitiva –i ho ha resumit al final–, demostren que la seva prioritat és la cohesió social. És una prioritat interessantíssima: nosaltres volem mantenir la cohesió social, però el nostre pressupost estableix en aquest any determinades prioritats.

Miri: suport a l'economia productiva, infraestructures bàsiques, promoció de l'habitatge, medi ambient i relacions laborals. I aleshores, si vostè agafa una sèrie de partides i em diu: «Aquesta queda estancada, aquesta disminueix, aquesta no augmenta prou...», això és evident, senyor Puigcercós. Vostè té tota la raó. Si vostè estableix unes prioritats i hi posa uns increments del 15%, vol dir que d'altres queden estancades o baixen; això és així. No ho sabem fer d'altra

manera. No es pot fer d'altra manera. O inflem uns ingressos més enllà de les previsions raonables, o llancem l'endeutament més enllà de la convergència de Maastricht, o alguna cosa ha de disminuir, si en prioritzem d'altres. Tot el que vostè m'ha dit és molt interessant, a mi m'agradaria molt, però, escolti, no es pot fer. El pressupost de l'any que ve potser tindrà unes altres prioritats; potser es podrà insistir sobre el que vostè ha dit. Per tant, jo no li puc contestar totes aquelles partides d'atenció social que vostè ha anat dient. Home, el PIRMI, diu, 150 milions que no es mouen; 150 milions que no es mouen, però que són ampliables i que, a més a més, augmentarà, tot això del PIRMI, amb 1.000 milions de pessetes que ens costarà a la Generalitat, i que anirà directe al dèficit. Perquè el dèficit són les baixades d'ingressos i les partides ampliables: això és el que genera el dèficit. Per tant, no em digui que no es mou, perquè en ser ampliable anirà fins allà on hagi d'anar.

Vostè em cita una altra partida, la sida, 117 milions, i passa a 127 milions; això és una partida específica de lluita contra la sida, però tot el que comporta la sida en tot el sistema hospitalari és molt més d'això, i el conseller Trias moltes vegades ens ha explicat l'increment de les persones infectades i de les persones malaltes, el que representa de despesa que creix d'una manera exponencial en el nostre sistema de la sanitat. Unes xifres realment molt espectaculars.

Per tant, jo no li puc contestar amb unes prioritats de vostè diferents, perquè són prioritats que el seu Grup exposa d'una manera lícita, que li sembla que són les prioritats essencials, però com que nosaltres, en aquest pressupost, en el que és de lliure disposició, fixem unes altres prioritats, doncs, senzillament, estem en desacord sobre les prioritats, i a això sí que no hi ha contesta. Jo li puc dir: «Sí, és que aquí fem molt; no, no, aquí baixem.» Baixem perquè augmentem altres partides.

Home, sobre l'atur juvenil, vostè mou unes xifres d'atur que són realment molt preocupants, i em sabia greu que tingués raó, no? Ens en sabia a tots, però el que no pot és, amb l'atur juvenil, que a tot arreu es compta els menors de vint-i-cinc anys, tot de sobte, per decisió unilateral de vostès, posar-me-la amb els menors de trenta anys, perquè internacionalment tots movem les xifres dels menors de vint-i-cinc anys i, per tant, és clar, en els menors de trenta anys vostè parla d'un 40% i nosaltres tenim unes xifres diferents, no?, en aquest aspecte, perquè prenem unes edats diferents.

Miri, sobre el tema de la privatització de la universitat per les taxes, i comparar l'increment de taxes que ha comportat uns moviments estudiantils i unes vagues i que hem passat al model anglosaxó, em sembla simplement una exageració. I vostè ho sap. Vostè sap el percentatge que les taxes representen del cost de la universitat; vostè sap, en el nostre pressupost, els milers de milions que hi ha de transferència a les universitats; vostè sap que les universitats, a casa nostra, són universitats públiques, i vostè sap que en poc temps han augmentat de tres a vuit.

En el que sí que té raó és en les beques. Hi ha una situació d'inferioritat a Catalunya —i vostè diu que dels Països

Catalans— respecte a les beques del conjunt de l'Estat. Aquest sí que és un tema en el qual nosaltres estem treballant. Sobre el tema dels centres privats, ho he contestat abans a una altra intervenció d'un altre grup parlamentari; l'increment de la subvenció als centres privats es basa en l'equiparació dels sous del personal docent de l'ensenyament privat amb els de l'ensenyament públic, en funció del que deia la LODE, i amb la progressiva gratuïtat del preescolar en els centres privats, i això és una cosa que hem de fer i és una cosa que farem, i això té unes repercussions econòmiques.

A la sanitat vostè diu que hem pagat 7.000 milions de pessetes d'interessos. És cert. I hem pagat aquests milions per tenir tresoreria, amb endeutament a curt, i per poder millor pagar els proveïdors, que ja cobren bastant malament. I és evident que el finançament de la sanitat és la nostra principal prioritat ara, en aquests moments, i que en un període de deu dies hi ha d'haver la primera reunió del grup de treball que tracti els retards de pagaments de la sanitat i les desviacions que es produeixen a l'Insalud, desviacions en les quals, segons el sistema actual de finançament sanitari, nosaltres participem, però que se'ns paguen amb un gran retard i que ens obliguen a un endeutament a curt que representa aquests interessos de 7.000 milions de pessetes.

I, finalment, senyor Puigcercós, tema del medi ambient. Vostè també el posa com a prioritari. És que ho és, en aquest pressupost. Ho és, en aquest pressupost, i en aquest pressupost tot el que representa medi ambient, Junta de Sanejament i Junta de Residus creix un 15 i mig per cent. Ho he dit abans: el Departament disminueix un 17%, però és que hi ha una reorganització que fa que determinades seccions passin del Departament a la Junta de Residus. Per tant, agafem el global, ja que parlem de pressupost consolidat i ja que parlem d'un creixement del 6,6%; agafem el global i sumem Medi Ambient, Sanejament i Residus, i aleshores és un increment del 15,5%, com deia. I vostè em parla de 10.000 milions de pessetes; miri, sumant aquests tres conceptes, senyor Puigcercós, el que hi ha en aquest pressupost en polítiques mediambientals són 73.490 milions de pessetes; no 10.000: 73.490 milions de pessetes. Que és insuficient? Segurament, segurament, és clar que és insuficient. El que li asseguro, almenys per a mi, és que no és folklòric.

(Remor de veus.)

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Senyor Puigcercós, vol fer rèplica? *(Pausa.)* Té la paraula.

El Sr. PUIGCERCÓS: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, que hi ha prioritats i que no hi coincidim, també deixi'm-li dir que em dóna una alegria, en el sentit que el nostre Grup és, evidentment, qui fa costat i aspira a la cohesió social, i hi aspira per una raó concreta: perquè és l'obligació, que dèiem, de tot nacionalista aspirar al benestar de la majoria de ciutadans del seu país. Per això nosaltres diem que és prioritat bàsica d'aquest pressupost tenir una reorientació social.

Vostè em diu que podria estar d'acord que nosaltres no fem l'art del possible, tal com s'ha definit moltes vegades la

política; que nosaltres fem un pressupost que es dispararia cap a l'infinit, tendència a l'infinit, perquè voldríem ampliar moltes partides, i que d'on sortirien els recursos? Els recursos sortirien de la despesa excessiva d'aquest Govern en despeses sumptuàries, en despeses de protocol, en despeses de publicitat –i ja ho hem denunciat abans– i en despeses d'imatge corporativa. I d'això n'haurien d'estar contents, també; és una part positiva, reconeguda per grans especialistes en disseny gràfic: la imatge corporativa de la Generalitat i la publicitat que fa el Govern de la Generalitat és de les millors i punteres d'Europa occidental. És importantíssima, reconeguda. D'aquí surten els diners, de despeses sumptuàries, de publicitat i de propaganda. Allò que nosaltres definíem com *agitprop* –agitació i propaganda– del Govern de la Generalitat.

I quan nosaltres fèiem referència a les temporalitats, i deïem que hi havia un passat que condicionava aquest pressupost, que condicionava els ingressos, és quan ens fem la següent reflexió: quan es va constituir aquest Parlament, quan el Govern de Catalunya es va dotar..., en aquest cas, el poble de Catalunya es va dotar de l'Estatut d'Autonomia, va quedar pendent i reconegut pel mateix president, que a les sis del matí no tornaria a signar cap tipus de document ni cap tipus d'acord polític..., va quedar reconegut que aquí hi havia un sistema insatisfactori de finançament. En aquell moment potser l'opció va ser creure que no assumir un desgast polític com és el control, el seguiment i la recaptació fiscal, la política fiscal, devia ser pensar que «que cobrin ells, que en passaran part», perquè potser algú considerava que el Govern espanyol en aquest cas seria d'una lleialtat absoluta: «Que cobrin ells, i nosaltres anirem fent.» I, realment, és aquest, el dilema; és a dir, no hi ha cap tipus de responsabilitat, d'assumir, encara que impliqui un desgast, una política de recaptació fiscal; s'ha renunciat –i ho hem dit sistemàticament– al concert econòmic en aquesta cambra, i sí que el que hi ha és un aparell de propaganda constant, que ens bombardeja des d'anuncis com aquest de l'«Anirem endavant», o aspectes com la Corporació Catalana de Televisió i Ràdio, que és en definitiva un aparell de propaganda important per a la normalització lingüística, important per al redreçament nacional –ja hi estem d'acord–, però que moltes vegades s'ha convertit en un aparell de direcció política. És, per tant, doncs, fàcil, i no és cap..., pensem... No és cap cosa estranya: per exemple, el senyor Fraga està seguint el seu model. El seu model de no assumir responsabilitats directes, poder delegar responsabilitats quan convingui al Govern de l'Estat, però tenir una maquinària important de despeses sumptuàries, de propaganda i publicitat, que és constant i que no s'atura, i que és realment on faríem nosaltres la reorientació. D'acord que, potser, de totes aquestes despeses que nosaltres aquí imaginem, no en sortiria la totalitat, hi estem d'acord, però gran part de reorientació del pressupost sí que es podria donar.

I, després, dir-li una altra cosa important. Miri, jo no he dit mai que la universitat d'aquí sigui anglosaxona, Déu nos en guard!, però sí que ja s'hi detecta una tendència, la ten-

dència que comença en el moment en què s'homologuen aquests títols de la universitat privada, la tendència en el moment que s'està beneficiant la privada..., i, per exemple, no és precisament parlar de la LODE, quan el 50% de l'augment que s'ha donat de pressupost a l'escola privada es dona per refer estructures i la millora dels edificis.

Per això, deixi'm acabar amb una reflexió. Tenim un altre greu problema social, que a vegades no el computem des del punt de vista clàssic, no el podem computar com un problema social clàssic, però és el del desequilibri territorial. En aquests moments, malgrat que ha set un dels eixos que s'ha dit en els diferents debats de política general i que ha set un dels eixos cada cop que s'ha obert aquest període, diguem-ne, tant en pressupostos, com s'ha dit..., a hores d'ara encara tenim greus problemes i greus mancances en matèria de reequilibrament territorial. En deu anys s'ha produït un fenomen d'inversió de la tendència que concentra encara molt més els efectius humans, tècnics i administratius en les comarques del Barcelonès, el Vallès Occidental, el Vallès Oriental i el Baix Llobregat. La regressió de comarques com el Ripollès i el Berguedà, al nord, però també el Priorat i la Terra Alta; en aquesta darrera inversió real prevista de 1984, per exemple, a la Terra Alta és de 47 milions de pessetes. Estem d'acord que la densitat demogràfica de la Terra Alta no té la consideració d'un Vallès Oriental; és obvi. Però si realment hi hagués una política de reequilibrament, aquesta no seria la inversió real a la Terra Alta. Avui encara queden grans eixos per finalitzar o per fer: l'eix transversal ha entrat, segons fonts del Departament de Política Territorial, a la recta final. Serà veritat? Si aquest Govern no és capaç d'acabar gran part de l'obra iniciada o projectada o aprovada ja fa uns anys, la combinació de desequilibri i crisi econòmica pot esdevenir letal per a més de la meitat de les comarques de Catalunya; podem entrar en un procés irreversible de desertització. A més, no queda gens clar que aquest pressupost..., quina previsió fa d'aplicació del Pla territorial, que ja fa uns mesos que s'arrossega per municipis i consells comarcals.

I només feia, ja, una reflexió final. Vostè diu que per a vostès el medi ambient és una de les parts més importants i bàsiques de les seves prioritats pressupostàries. Com es pot dir que han fet un esforç mediambiental quan el pressupost referent al Departament de Medi Ambient –i només li parlo del pressupost referent a Medi Ambient–, el pressupost d'enguany ha davallat en relació amb el de l'any passat un 17,9%? El pressupost estricte de totes les direccions generals del Departament de Medi Ambient només creix 5.000... No: és que el creixement, realment, és zero; és a dir, en realitat, és un 14% d'inversió real. I cal fer compte aquí..., per no dir política atmosfèrica o el cas del PEIN, que són dues coses que queden absolutament a la lluna, de quina hauria de ser l'orientació del pressupost.

Si realment hi hagués voluntat..., i pensem que el medi ambient no ha de ser entès... I quan en dic «folklòric» que no s'ho agafi ningú amb mala intenció; en diem «folklòric» en el sentit més català del terme, però creiem que en el medi

ambient el que hem de tenir en compte és que és una necessitat bàsica per al nostre Govern.

Anem enrere –ja ho hem dit abans– en la balança comercial en l'aspecte tecnològic. Si no som capaços de fer un avenç en els pròxims cinc anys en aquest aspecte –tecnologies no contaminants i altres aspectes tecnològics–, realment tindrem greus problemes d'allò que s'anomena «competitivitat».

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Puigcercós. El senyor conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES: Senyor president, no era la meua intenció contestar, però només una puntualització més, per quarta vegada: el Departament de Medi Ambient disminueix un 17% perquè hi ha una reorganització i hi han seccions que passen a la Junta de Residus, i el conjunt de Medi Ambient, Junta de Sanejament i Junta de Residus puja al 15,5%. Ho he dit quatre vegades, senyor Puigcercós: efectivament, Medi Ambient baixa 17%, perquè hi han seccions que passen a un altre lloc. Suposo que l'explicació és convincent i és racional, o ho podem anar repetint, no ho sé.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor conseller. Senyor Puigcercós vol tornar a «matxacar» sobre el mateix? (*Rialles.*)

El Sr. PUIGCERCÓS: Miri, només...

El Sr. PRESIDENT: Un minut.

El Sr. PUIGCERCÓS: ...quan es va aprovar la Llei de residus en aquest Parlament..., hi ha un aspecte bàsic del desenvolupament de la Llei de residus –si no, no funcionarà–, que és l'educació mediambiental. Només contestar quina és la part del pressupost en educació mediambiental.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Puigcercós.

Fins a dos quarts de cinc d'aquesta tarda, se suspèn la sessió.

(*És un quart de tres de la tarda i cinc minuts.*)

La sessió es reprèn a tres quarts de cinc de la tarda. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major, l'oïdor de comptes i la lletrada Sra. Andreu.

Al banc del Govern seuen els consellers d'Economia i Finances, de Sanitat i Seguretat Social, i de Treball.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Correspon ara al Grup Parlamentari Socialista defensar la seva esmena a la totalitat. Per defensar-la, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Martí Carnicer.

El Sr. CARNICER: Honorable senyor president, senyores i senyors diputats, senyor conseller, permetin que comenci la meua intervenció en nom del nostre Grup també fent quelcom que em sembla que és important en aquest debat pressupostari, que és caracteritzar una mica la situació

que estem vivint. Sens dubte, sense fer això seria difícil potser entendre de vegades algunes de les dades d'aquest pressupost.

Europa està vivint avui una situació de crisi econòmica generalitzada, una crisi amb característiques específiques que van molt més enllà dels moviments cíclics a què estàvem acostumats en els darrers temps. Aquesta crisi és segurament una crisi que va molt més lluny, es tracta d'una crisi de canvi, probablement per avançar caldrà modificar i substituir moltes estructures de les que tenim avui. Tots plegats estem intentant analitzar què és el que passa, què és el que convé fer a partir d'uns conceptes i d'una mentalitat que pensa i vol construir el futur, però que ara està agafada a eines i esquemes que corresponen al passat, que eren vàlids ahir, que possiblement avui en la seva major part ja no ho són, i ben segur que demà no ens en servirà cap. Espanya, a causa de les seves pròpies estructures i també pel nivell de desenvolupament en què estem situats, per sota de la mitjana europea, està patint aquesta crisi d'una manera molt més accentuada que la majoria dels països que formen la Comunitat Europea. Cal assenyalar que una de les característiques d'aquest període de crisi és precisament aquesta, que els llocs amb menys desenvolupament l'estan patint d'una manera molt més forta.

Segurament, contradient aquest criteri, que pot ser general en el conjunt d'Europa, veiem que a Catalunya passa el contrari del que passa en el conjunt espanyol, és a dir, malgrat tindre un nivell de desenvolupament superior al de la mitjana de l'Estat, la crisi té avui a casa nostra unes característiques pròpies que la fan molt més dura i molt més punyent.

Permetin-me, senyores i senyors diputats, analitzar tres o quatre dades d'aquesta crisi a casa nostra, perquè em sembla que aquestes característiques són importants. El nostre creixement en el darrer període, en el darrer any, més o menys, s'està situant clarament per sota del conjunt de l'Estat.

Així, mentre que per al conjunt de l'Estat es pensa o es parla d'un descens del 0,6%, a les darreres estimacions –Cambra de Comerç, posem per cas– es parlen de baixades d'entre l'1,5 i el 2%. Les interpretacions del senyor conseller aquest matí eren una mica més optimistes; jo, en tot cas, faig referència també a estimacions d'altres entitats, que en cap cas són pròpies.

Encara era a la presentació dels pressupostos d'enguany, fa poc més d'un any, que l'honorable conseller mantenia la tesi històricament vàlida i coherent amb l'entorn d'aquell moment que Catalunya tornaria a créixer per damunt de l'Estat espanyol. Es parlava l'any passat d'1,4%, enfront de l'1% que s'estimava per al conjunt de l'Estat. Evidentment, ambdues estimacions han quedat totalment desfasades.

Cal insistir, doncs, que estem davant de canvis que segurament no són solament quantitius, sinó que són essencialment qualitatius; canvis que, a més a més, estan afectant Catalunya en major mesura que altres indrets.

Per veure això també tenim altres dades; s'ha parlat a bastament de l'evolució de l'atur aquest matí, malgrat que

és cert que estem en un percentatge d'aturats que avui per avui encara és inferior al de la mitjana espanyola, no és menys cert que l'evolució recent és molt més preocupant a Catalunya que en el conjunt de l'Estat. Les dades més recents de l'enquesta de població activa, a la qual també s'ha fet referència aquest matí, ens indiquen que durant el darrer any el nombre d'aturats a casa nostra ha crescut en un 60%; al conjunt de l'Estat espanyol l'increment ha estat del 27%. Això vol dir que hem passat d'una taxa que a final d'any estaria aproximadament al 14% a sobrepassar el 18% en aquest moment.

No voldria entrar en la discussió més o menys tècnica de si les dades de l'Inem o si les dades de l'EPA..., no crec que sigui aquest el problema que ens preocupi, el que ens ha de preocupar és l'evolució d'unes dades i de les altres, i les dues dades ens indiquen el mateix: l'evolució recent de l'atur a casa nostra és molt més forta que en el conjunt de l'Estat.

També la inflació està actuant a Catalunya de manera molt més perjudicial que a la resta d'Espanya; en els darrers anys Catalunya ha vingut mantenint un increment de preus clarament superior a la mitjana espanyola; s'ha donat l'explicació que això era degut a la dinàmica pròpia, majoritàriament industrial, de la nostra economia, i amb un creixement superior al de l'Estat. Avui, quan la recessió és més forta a Catalunya, la inflació encara continua sent més alta, per tant, aquesta tesi és difícilment sostenible; evidència, a la nostra manera de veure, l'existència de comportaments estructurals a Catalunya, que són negatius en el sentit que estan perjudicant notablement l'evolució dels nostres preus i, per tant, estan perjudicant la nostra competitivitat relativa en relació amb la resta de l'Estat.

I, finalment, també per caracteritzar aquestes dades, un tema que venia sortint en molts debats de pressupostos i que no ha sortit enguany, que és l'evolució de la inversió estrangera, com a mínim jo no ho he sentit, i m'ha semblat seguir tot el debat. Podríem analitzar molts més indicadors conjunturals, les darreres dades, tots ells, ens confirmarien la tendència d'un més greu alentiment de l'activitat econòmica a Catalunya en relació amb la mitjana espanyola.

Però mirem l'evolució de la inversió estrangera. L'any 1992 el descens de la inversió estrangera a Catalunya, un 43%, va ser pràcticament tres vegades més alt que la del conjunt espanyol, un 15%. Les dades del primer semestre del 93 ens continuen confirmant aquesta tendència, accentuant-la en els seus trets més preocupants, ja que mentre veiem que per al conjunt de l'Estat es comença a veure una recuperació de la inversió estrangera, es parla que ha crescut un 10%, a Catalunya es continua mantenint el ritme a la baixa; hi ha hagut un descens del 20%. És a dir, mentre que a l'any 1991 la inversió estrangera a Catalunya representava el 43% del total espanyol, avui aquesta participació ha quedat reduïda al 26%.

Si tenim en compte que més de la meitat d'aquesta inversió forana és de caràcter industrial, els nostres motius de preocupació encara s'haurien d'agreuja més, ja que això in-

dica que quelcom ha canviat en relació amb els avantatges que davant el món exterior tenia Catalunya en relació amb la resta de l'Estat espanyol. Cal preocupar-se per canviar aquesta tendència, ja que si no és ben conegut que podríem entrar en un procés acumulatiu de conseqüències imprevisibles.

A partir d'aquestes constatacions..., i no m'esplaió més en aquest tema de la crisi, o de caracteritzar aquesta crisi, però sí que dic que a partir d'aquestes constatacions, i en el moment de plantejar-se el que calia fer davant la preparació dels pressupostos de la Generalitat per a l'any 1994, el nostre Grup ens varem fer algunes reflexions que en aquest moment voldria repetir.

Primera, que era i és necessari que des dels pressupostos de la Generalitat es doni resposta a la inquietud social que l'evolució de la situació econòmica està generant. La incertesa a què està sotmès el conjunt de la ciutadania, la resposta a preguntes sobre si cal acceptar per sempre aquest nivell d'atur o bé sobre les actuacions i grans línies de treball que es proposen des de l'Administració per anar millorant la situació són elements que necessàriament han de tindre la seva referència en el document econòmic per excel·lència en tota administració com és el pressupost. No fer-ho així seria, a la nostra manera de veure, una gran irresponsabilitat.

Segona, que ningú té la vareta màgica ni el coneixement absolut de la veritat per dir quines són les mesures més convenients per caminar cap a la solució o, si més no, la disminució dels problemes que estem patint, entre altres coses perquè segurament tots estariem d'acord que una de les grans necessitats que s'estan detectant és la de generar la confiança suficient entre els ciutadans perquè aquests trobin els estímuls individuals i col·lectius que els permetin sortir de l'atonía precautòria en que estan en aquests moments.

I això tan sols és possible si els ciutadans veuen que aquells que han de prendre les decisions manifesten un nivell d'acord global suficientment ampli, tant en l'anàlisi de la situació com les mesures concretes a prendre.

Consegüentment, consideràvem —i seria la tercera reflexió— que seria bo que un primer intent en aquest sentit, el d'arribar a un acord global, s'apliqués ja als pressupostos de 1994. És per això que el president del nostre Grup Parlamentari, Raimon Obiols, es va adreçar, setmanes abans que el document pressupostari tingués entrada en aquest Parlament, al president de la Generalitat indicant-li quines eren les prioritats que nosaltres consideràvem més importants, més adients, i la nostra voluntat de parlar-ne si així es considerava convenient. Concretàvem això en un document de deu punts, que, d'una forma sintètica, assenyalava aquests elements. Els repetiré molt ràpidament: a partir d'unes consideracions de tipus general, entràvem en la creació i el manteniment de llocs de treball, en la creació de noves empreses, el suport específic a la mitjana i petita empresa, a la incidència social i territorial de la crisi, a la millora de la competitivitat, a actuacions de tipus sectorial, a la protecció del medi ambient, la racionalització de l'organització de la Generalitat i a l'equilibri pressupostari.

En el moment de portar a terme aquesta iniciativa érem – i continuem essent-ho – perfectament conscients que els nostres vots no són necessaris per a aquest tràmit parlamentari, però també manteníem el criteri –que ja els he assenyalat– que, donada l'especial situació de crisi econòmica i social que estem vivint, hauria estat bo que els grups polítics del país haguéssim intentat cercar el màxim acord possible davant la tramitació d'aquest document.

És bo que recordem la importància del que estem discutint; un pressupost d'1,7 bilions de pessetes, que equival al 13%, aproximadament, del PIB, de l'activitat econòmica del país, i a més d'un milió de pessetes per cada família catalana. Estem, doncs, davant d'un acte que té una transcendència molt important per al país, i estem parlant d'un pressupost que ve creixent al llarg del temps i ve creixent, a més a més, en la seva incidència en el PIB, amb la mitjana d'un punt cada any –del 10% que presentava l'any 91, estem al 13% l'any 94.

No va ser possible, però, concretar cap iniciativa, i el Consell Executiu va aprovar i presentar el Projecte de llei per al 1994. Un cop presentat aquest Projecte de pressupostos al Parlament, el nostre Grup en va fer l'examen corresponent per analitzar els seus trets significatius i concretar aquells criteris que ja havíem elaborat en esmenes concretes de modificació del pressupost, per tal d'apropar-los al màxim possible a allò que nosaltres considerem important per al país. Aquest era un exercici de responsabilitat que, com a primer Grup de l'oposició, ens semblava important, sobretot per donar confiança al país sobre el que han de ser les línies mestres de desenvolupament econòmic que es pot fer des de l'Administració.

Aquestes esmenes les vam agrupar en quatre grans objectius: manteniment d'ocupació i suport als subsectors productius; austeritat i rigor pressupostari, i reequilibrament territorial i suport als ajuntaments. Sobre aquest grup d'esmenes va ser sobre les que vàrem mantenir converses amb el Govern i amb el Grup de la majoria, i que ha permès d'arribar a acords parcials sobre algun d'aquests temes, i això ha donat lloc que, en aquest tràmit, hi hagi algunes esmenes que s'hagin presentat conjuntament per ambdós grups parlamentaris, com també ja s'ha dit aquest matí.

El nostre Grup fa una valoració totalment positiva del fet d'haver arribat a aquests acords, ja que es tracta de temes interessants, com el d'assolir un major suport per a la petita i mitjana empresa –aquest cas en forma de crèdits i avals–; l'increment de les aportacions a les comarques desfavorides, o un major increment en la formació dels aturats. Qüestions, aquestes, en les quals el nostre Grup està treballant des de fa temps, i ens sembla bo que, encara que no sigui amb tota la intensitat que nosaltres desitjaríem, aquests plantejaments vegin millorada la seva incidència en els pressupostos del 1994.

També considerem ressenyable que, per primera vegada, Convergència i Unió hagi acceptat arribar a acords sobre temes pressupostaris que tenen un rerefons i uns continguts més amplis dels que poden ser les esmenes puntuals que

després tramitem en comissió. Entenem que el camí que hem encetat enguany és un bon camí, i desitjaríem, evidentment, que tingués continuïtat en el futur.

Però, malgrat aquests avenços, que –ho repeteixo– desitjaríem que es confirmessin com una voluntat d'anar arribant a acords en el futur, el pressupost per al 1994, tal com ha quedat configurat, no pot merèixer el nostre recolzament de forma global, ja que entenem que no hi queden prou reflectides un conjunt de prioritats i necessitats polítiques i econòmiques, i per això s'ha fet necessària la presentació d'aquesta esmena a la totalitat.

Quins són els elements que a nosaltres ens han acabat de fer reflexionar en el moment de veure que el pressupost no podia merèixer aquest suport global? En primer lloc, que el pressupost és un pressupost que, de vegades, es converteix en un document poc creïble. Podríem concretar això en alguns elements. Històricament, el Govern, en el procés d'execució dels pressupostos, ha desvirtuat de forma important les previsions aprovades per aquest Parlament; per exemple, l'any 1990 les despeses liquidades van ser un 10% més de les previstes; el 91, un 13% més, i el 92, segons la documentació que se'ns ha «entregat», un 30% més. Malgrat que el senyor conseller em podrà dir que una part d'aquests increments vénen donats pels crèdits a curt termini que ens han formalitzat i que eixamplen el pressupost, tot i així, el nivell de desviacions en relació amb les previsions inicials és prou important i amb una tendència creixent, per la qual cosa considerem aquest un element molt poc recomanable, tant pel fet en si mateix com pels seus increments anyals.

Podem veure, a més a més, que és un pressupost en el qual determinades partides estan infravalorades de bell antuvi: algunes despeses de la Seguretat Social, alguns interessos bancaris derivats d'actuacions ja concretades, que tampoc hi estan reflectits..., i això actua com de maquillatge perquè el pressupost que es presenti en aquesta cambra ofereixi unes dades globals que es considerin acceptables, de cara a la informació, de cara a la galeria. Després, això, vostès saben que no ho compliran, i ho saben abans d'aprovar aquest pressupost.

I aquesta realitat dels fets els porta després a un increment de les despeses, normalment de la despesa corrent, i, evidentment, a un increment del dèficit. I el senyor conseller, parlant de dades del 93, aquest matí, ens ho ha recordat dues o tres vegades: «i aquesta partida, més dèficit, i aquesta partida, més dèficit».

Això es pot comprovar, a més a més, amb el dèficit propiament. El dèficit previst l'any 1992, global, consolidat, era de 50.000 milions de pessetes; el real, com a mínim, serà de 124.000; és a dir, un 1% del PIB català. Haurem incrementat d'un 244%, o serà un 244% del dèficit realment previst, i aquest és un element que dona poca serietat al document pressupostari, si després ens trobem desviacions que tenen el nivell d'importància que té això. Són dades parcials, però a 30 de juny del 93 –que també vostè les ha entrat com a informació complementària del pressupost– el

dèficit que en aquest moment hi ha comptabilitzat pot triplicar –pot triplicar– el dèficit previst.

Són elements preocupants –són elements preocupants–, i cal que hi hagi una major credibilitat del pressupost, una voluntat de complir-lo amb més exactitud.

És bo recordar aquí la necessitat de resoldre també –sigui dit de pas– la problemàtica del dèficit no finançat o, si vostès volen, que no té un finançament ortodox, que, com a resultat d'aquesta política de generació de dèficits no previstos, ha portat que en aquest moment hi hagi més de 360.000 milions de dèficit que estan suportant entre els proveïdors i les pòlisses de tresoreria que la Generalitat té subscrites. Per cert que una de les mesures que vostès ens proposen en aquest pressupost és incrementar d'un 70% la capacitat d'efectuar pòlisses de tresoreria; segurament aquest és un índex de les tensions de tresoreria a què en aquest moment estan sotmesos.

Una de les mesures de sanejament que són urgents i necessàries és la de resoldre el malestar que aquesta situació origina. En alguns moments, senyor conseller, és necessari ser valent, agafar el toro per les banyes; amb voluntat de trobar solucions, a nosaltres sempre ens tindrà al seu costat. A més a més, jo estic segur –nosaltres estem segurs– que, si ho compten bé, al país li sortirà més barat que vostès consolidin aquest deute que no a través dels interessos a curt termini que en aquest moment estan pagant i els preus, que segur que els proveïdors també estan elevat, a causa del retard en els pagaments.

Cal que tot això, que aquest procés de credibilitat dels pressupostos avanci, i perquè avanci també han d'admetre vostès un major control d'aquesta cambra. Veurem, en el tràmit parlamentari posterior, com ens rebutgen la quantitat d'esmenes amb les quals els diferents grups de l'oposició no fem res més que demanar informació, que se'ns expliqui *a posteriori* com es fan les coses; tampoc *a priori*: *a posteriori*. Veurem com les rebutgen una darrere l'altra, i això tampoc és bo.

Cal credibilitat en el pressupost, cal transparència, i per això voldria acabar aquest apartat recordant unes paraules del senyor Antoni Castells en aquest mateix debat, l'any passat. Deia que «l'important no és el que diuen que faran, ni tan sols el que diuen que han fet; el que realment està marcant l'execució dels seus pressupostos i el que a nosaltres ens preocupa és allò que fan i que no diuen». Això, aquesta imatge és la que vostès han d'intentar trencar.

El segon element de reflexió pel qual no podem donar suport als seus pressupostos és el de l'austeritat i el rigor pressupostari. Ens trobem davant d'un pressupost l'estructura d'ingressos del qual és molt menys sensible a la conjuntura que la d'altres administracions. El 77% dels ingressos corrents provenen de transferències el creixement de les quals està previst que superi el 8%. Això permet que, malgrat un descens d'alguns impostos, els ingressos corrents, globalment, pugin d'un 5%. Aquesta és una situació molt favorable per afrontar uns pressupostos l'any 1994, sobretot si els comparem amb els de qualsevol altra Administració.

Vagi a títol d'exemple, tan sols –no per fer-ne comparacions–: els ingressos corrents de l'Estat, 1994, pujaran un 0,3% més que els previstos l'any 1993; en termes absoluts, això representaria que la Generalitat ingressaria en els pressupostos consolidats uns 66.000 milions de pessetes més que si hagués tingut el mateix increment que els pressupostos estatals.

A priori, doncs, era esperable que en aquestes circumstàncies en els pressupostos de la Generalitat es produïssin millores qualitatives importants, que permetessin traslladar al país aquell estat d'ànim que els dèiem al començament. Dissortadament, no ha estat així, o com a mínim no ho ha estat en la mesura que nosaltres consideràvem convenient.

La despesa corrent creix; per al 1994 s'està treballant amb una previsió d'un IPC del 3,5%, amb un increment nul dels sous dels treballadors del sector públic, amb un entorn general en el qual l'increment de les despeses corrents en altres administracions és molt feble i que, fins i tot, en algun cas es parla de disminucions.

En aquest context, el Projecte de llei que el Govern ens proposa preveu un increment de les despeses corrents del 6,7%. És a dir, més de 80.000 milions de pessetes. Considerem que aquesta és una proposta totalment exagerada, que ens mostra un cop més les dificultats que té el Govern per controlar l'increment de les despeses de funcionament del conjunt de l'Administració de la Generalitat.

Hauria estat important que, ja en aquests pressupostos, s'haguessin assenyalat les línies directrius corresponents per tal d'anar limitant aquest creixement. És conegut per tothom que, si no s'adopten mesures restrictives en aquest sentit, les despeses no productives tenen una tendència exagerada sempre al creixement. És, per tant, una qüestió de voluntat política, que no veiem d'una manera prou decidida en el Govern. Es pot intentar –com ha fet el senyor conseller– raonar, explicar aquest increment de les despeses corrents, però és difícil, globalment, acceptar-lo en aquest moment, malgrat les explicacions. Els increments que puguin donar-se en algun sentit haurien d'haver estat compensats per disminucions amb altres.

Una mica com a conseqüència de tot això, ens trobem que, de nou, el gran sacrificat d'aquest pressupost són les despeses d'inversió; segurament, les més necessàries per fer avançar la modernització i la competitivitat del país. Les despeses de capital passen de representar el 17,6% al 17,3%. Aquest fet, aquesta petita variació de tres dècimes, per si sola no seria suficientment greu si no es donessin circumstàncies addicionals.

La primera d'elles és que aquest descens s'acumula amb el d'altres moments, però sobretot és que, si analitzem el tema una mica més acuradament, veiem que aquest increment de les despeses de capital que s'incrementa un 4% ve donat essencialment per dos factors: el primer perquè els ingressos de capital –és a dir, les transferències provinents d'altres administracions– pugen prop d'un 40%; després, perquè l'endeutament puja un 16%. Per tant, si a les despeses de capital els restem aquestes aportacions, què ens queda? Ens queda

l'aportació que des del mateix pressupost de la Generalitat es fa a les inversions; ens queda l'esforç que la Generalitat fa per aportar a les inversions; ens queda el que en algun moment també es pot anomenar l'«estalvi corrent». Saben com varia aquesta quantitat? Baixa un 30%.

És a dir, estem davant d'un pressupost en el qual s'ha donat una preferència total a la despesa corrent enfront de la despesa d'inversió, malgrat que teníem uns ingressos corrents amb un creixement important, que ens donaven uns marges d'actuació que, si s'hagués sabut treballar, amb una altra orientació i amb unes altres prioritats segur que això hauria millorat.

Creixement de la despesa corrent, un 7% aproximadament. Aportació de la Generalitat a les inversions, a les despeses de capital, un -30%.

També el dèficit, independentment de les reflexions que els he fet abans, té la seva evolució en aquest pressupost, incrementant-se. L'honorable conseller, en el debat que vam fer l'any passat, es va centrar molt en el tema del dèficit i que seguíem els programes de convergència econòmica previstos en relació amb Maastricht i tot això. L'any passat, amb un màxim de 49.000 milions de dèficit, estàvem amb un dèficit de 47.000 –no global, perquè el global és de 75.000, però estàvem d'acord que el càlcul s'ha de fer només amb Generalitat i entitats de la Seguretat Social–; aquella mateixa referència de l'any passat ens deia que el dèficit d'aquest any havia de baixar. En lloc de baixar, puja; en lloc de 75.000, passem a 85.000, si mirem el total, o en lloc de 47.000, passem a 60.000, si ens mirem només la part corresponent a fer-ne el seguiment. El senyor conseller ens ha recordat que feien el seguiment de Maastricht, que es complien les condicions de Maastricht en relació amb el tema de l'endeutament. Jo desconec en aquest moment si les segueixen en el tema del dèficit; més aviat diria que no, perquè el que estan fent és incrementar el dèficit de 47.000 a 60.000 milions, quan, segons la dades que hi havia amb referència a l'any passat, enguany aquest dèficit no podia passar de 36.000 milions. Però és que, a més a més, el que ens preocupa és quin serà el dèficit real, senyor conseller. En les condicions que vostès treballen i executen els pressupostos, els dèficits se'ls acostumen a multiplicar per dos, per tres, sense tenir, segurament, cap element de referència. No és solament el dèficit pressupostat el que ens preocupa, evidentment, sinó també en què es convertirà això.

I, finalment, en aquest apartat del rigor pressupostari, voldria fer referència a un tema que també forma part de qüestions que nosaltres acostumem a plantejar en aquest debat general. En un pressupost que estigués dominat pels criteris d'austeritat i rigor, aquest esperit també s'hauria d'haver traslladat a les diferents empreses i als organismes autònoms de la Generalitat. Per contra, veiem com, igual que ha succeït en exercicis anteriors, les aportacions a aquests organismes creixen globalment gairebé un 10%, enfront del 6% que pugen els pressupostos. Pugen un 7% les despeses corrents –també per damunt dels pressupostos–, pugen un 13% les despeses de capital i continua pujant un

16% això dels actius financers, que en realitat és un finançament que se'n diu «actius financers» perquè forma part de la presa de capital però que en qualsevol cas també va a injectar tresoreria als diferents organismes autònoms. Globalment, un 10%.

El paradigma, una mica, de TV3, o la Corporació Catalana de Televisió Espanyola. El senyor conseller ens parlava del contracte-programa, però un contracte-programa les conclusions finals del qual, quines són? Que incrementem l'aportació a TV3 d'un 40% per a despesa corrent –és a dir, el dèficit de TV3 augmentarà un 40% l'any 94 sobre l'any 93– i que, a més a més, injectem un crèdit de gairebé 15.000 milions de pessetes per subvenir els dèficits d'anys anteriors. Pot ser un problema de contracte-programa? En realitat, jo diria que és més aviat un problema d'aflorament d'uns dèficits i d'aflorament d'una gestió determinada i d'una qualitat d'aquesta gestió. Aquest no pot ser el paradigma del que és la gestió dels organismes públics de la Generalitat, del que en podríem anomenar el sector públic de la Generalitat. Cal també que, aquí, el rigor, l'eficàcia pressupostària es demostrin i es treballin.

Un tercer element –hem parlat de credibilitat del pressupost, d'austeritat i rigor pressupostari–, un tercer element que nosaltres volem posar sobre la taula és el tema del suport als ajuntaments.

Se n'ha parlat també aquest matí. Quan parlem de col·laboració del Govern de la Generalitat amb els ajuntaments, som molts –som molts– els que ens pensem que es tracta de la gran assignatura pendent que avui té el Govern de Convergència i Unió. Aquesta manca de voluntat política d'arribar a resoldre aquest tema es fa més evident avui, quan la situació dels ajuntaments és realment crítica. Els pressupostos de 1994 no ens mostren cap avenç en aquest sentit, ans al contrari: ens mostren alguns retards.

No es crea el fons de cooperació municipal de Catalunya per tal de contribuir de forma positiva al finançament dels ajuntaments, i no es crea malgrat promeses reiterades –mai desmentides–, i no es crea malgrat ser conscients –perquè segur que se n'és conscient– de la dificultat en què estan els ajuntaments.

L'única novetat que trobem –i ens l'ha recordat el conseller aquest matí– és el compromís de subvencionar el refinançament del deute municipal, però amb una partida de 1.000 pessetes, a resultes de les negociacions, i nosaltres molt ens temem que això s'acabi dient: «Com que no ens donen diners per pagar això, nosaltres no ho podem pagar.» No es tracta d'això; aquest és un compromís polític sobre el qual s'ha de treballar i que cal resoldre. Però, el que encara és més greu: si agafem les transferències de la Generalitat als diferents ajuntaments, i en traiem el que correspon a les comarques –que, diríem, és una administració local igualment, però amb un altre funcionament– i en traiem aquelles transferències que són..., que vénen reglades, si ho vol dir així, és a dir, les que provenen de l'Estat o bé les que provenen dels sistemes d'ensenyament per a les escoles que tenen els ajuntaments, no és que ens apugin un 3,5%, que seria

l'IPC, als ajuntaments, no és que mantinguin el nivell d'aportacions en pessetes de l'any passat, no; baixa: passa de 18.600 a 17.100 milions de pessetes, és a dir, una baixa del 8%. En aquests moments en què els ajuntaments mostren una situació molt greu, és una demostració de la manca de solidaritat de la Generalitat amb les administracions locals, en aquest cas amb els ajuntaments, que encara les aportacions voluntàries de la Generalitat baixin d'un pressupost en relació amb l'altre.

No hi ha cap consideració en relació amb les despeses supletòries dels ajuntaments. Fins i tot es va en el sentit contrari; cal recordar que determinades lleis estan imposant avui, o en el futur –perquè estan aprovades–, noves despeses econòmiques als ajuntaments, sense que per a això, en el pressupost, es prevegi cap tipus de compensació per a aquestes entitats.

I, finalment, tampoc trobem cap tipus de referència per resoldre temes endèmics com és el finançament del transport metropolità o les despeses de la capitalitat de Barcelona.

El gran element d'aquest pressupost –i acabo, senyor president– és evidentment l'aportació a l'economia productiva. Permeti'm un comentari sobre aquest tema. L'aportació que el pressupost de 1994 fa a la creació de llocs de treball, a l'impuls de la creació de noves empreses, al suport als aturats per a la seva reinserció en el món del treball actiu, no es pot dir que sigui nul·la –i dir-ho, per part nostra, seria no dir el que realment pensem. Entenem que, entre les previsions inicials i també amb les esmenes que hem aconseguit aprovar conjuntament, s'hi incorporen elements que permeten fer quelcom en aquest camp. Però, d'acord amb el nostre discurs anterior, voldria concloure dient que això no és suficient, que no n'hi ha prou; que si els pressupostos s'executessin amb més respecte a les previsions inicials; que si s'hagués actuat ja de bon començament amb més rigor i austeritat; que si es comptés amb més col·laboració d'altres administracions, segur que es podria fer molt més, moltíssim més, i això és el que infondria confiança a la societat en la seva Administració. Un canvi d'actituds i mentalitats necessàries per superar la crisi també passa per l'exemplaritat de l'Administració, i aquesta és una assignatura que, en el Govern de la Generalitat, encara està pendent.

Permeti'm, senyor president, acabar aquesta intervenció reprenent el fil de les primeres paraules: estem davant d'una crisi molt important, que provocarà canvis transcendents en les nostres estructures econòmiques, que, per superar-la, seran necessàries noves idees i noves maneres de fer, i el pressupost que ens presenta el Consell Executiu no va en aquest sentit; és encara massa presoner de la història i del continuisme. Nosaltres voldríem que s'entengués el nostre discurs com un conjunt de propostes obertes que pretenen avançar en aquest camí.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carnicer. Té la paraula l'honorable conseller senyor Alavedra.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES: Senyor president, senyores i senyors diputats, el senyor Martí

Carnicer ha començat la seva intervenció amb una descripció de la crisi de canvi –em sembla que són expressions literals seves– que estem vivint, i coincidim bàsicament amb la descripció que ha fet de la situació actual. Però ell ha insistit molt en la sorpresa –una certa sorpresa– que li produïa que Catalunya tingués un creixement inferior al de la resta de l'Estat. Nosaltres, en totes les previsions de l'any 93, segurament ens hem equivocat; ens hi hem equivocat nosaltres i moltes administracions, però en una cosa en què malauradament no ens hem equivocat és a dir aquest principi que, quan les coses van bé, Catalunya creix més –i això va passar de l'any 85 al 90, amb un 5,1 de mitjana de creixement anual, a comparar amb un 4,2 de mitjana de creixement de l'Estat–, i que, quan van malament, creixem per sota. Això és una cosa que el senyor Carnicer se'n sorprèn però que, realment, tothom ho preveia, que passaria això.

El que es manté per sota encara és l'atur, amb un creixement preocupant –i n'hem parlat aquest matí– en els últims mesos, però, així com a principis del 80 estàvem dos punts per sobre de la mitjana de l'atur espanyol, ara ens situem –segons dades de l'Inem– quatre punts encara per sota, i segons dades de l'EPA uns tres punts i mig per sota de la mitjana de l'Estat espanyol. Però això no vol dir que encertant aquestes previsions ens doni satisfacció; el que caldrà, evidentment, és fer tots els esforços perquè nosaltres siguem capaços d'aprofitar els nostres potencials per superar la crisi.

Jo crec que és normal que una economia industrial, amb una indústria de transformació com és la catalana, amb un teixit de petites i mitjanes empreses que, molt sovint, tenen dèficits de tecnologia, sotmesa a la competència internacional..., no oblidem que Catalunya era la part industrial d'una Espanya tancada, protegida, i que això ha canviat els últims anys, que l'economia de Catalunya s'ha transformat en una economia oberta, i que tot l'Estat s'ha transformat en una economia oberta. I molts sectors industrials nostres estan sotmesos no únicament a la competència europea –que és normal en el Mercat Únic–, sinó que són sectors molt afectats per la competència dels països industrials emergents: els tèxtils, les joguines, l'electrònica, tot això són produccions clàssiques dels països asiàtics, encara que els països asiàtics ja no tenen produccions clàssiques, sinó que ho fan absolutament tot. Per tant, és normal que nosaltres estiguem sotmesos, realment, a aquestes pressions de competitivitat internacional.

El senyor Martí Carnicer ha parlat de la inversió estrangera, de la baixada de la inversió estrangera del 92 respecte al 91, de les notícies que han sortit en els mitjans de comunicació –i algun d'ells molt espectacularment, en la portada d'un gran diari barceloní– dient que la inversió estrangera el primer semestre havia baixat un 20%. Jo, immediatament, vaig fer examinar les dades, i, si haguéssim agafat de gener a maig del 93 i haguéssim comparat amb gener a maig del 92, la inversió estrangera hauria crescut un 8%; el que passa és que el juny del 92 va tenir una inversió estrangera extraordinària i el juny del 93 no n'ha tingut; és a dir, és l'evolució

lució d'un mes el que ens falseja en aquest cas l'estadística. Em sembla que, per tant, no és suficient per dir que hi ha una evolució molt negativa en aquest aspecte. De tota manera, sí que li diré que és normal que la inversió estrangera a Catalunya baixi, perquè normalment Madrid més Catalunya han representat un 60 o un 70% de la inversió estrangera, i s'ho han repartit d'una manera important a parts iguals, de vegades un per sobre de l'altre. I hem tingut inversió estrangera de tot tipus, però Madrid ha tingut molta més inversió estrangera financera i comercial, i Catalunya molta més inversió estrangera industrial. I és normal que en aquests moments la inversió estrangera industrial baixi més, perquè, primer, hi ha una crisi que afecta sobretot la indústria, i en segon lloc, les localitzacions i deslocalitzacions industrials i aquests països emergents i els països de l'Est, evidentment, capten moltes de les inversions industrials que teòricament podrien venir a Catalunya.

El senyor Martí Carnicer, després, ha parlat de la posició del seu Grup quant als pressupostos, de la seva voluntat de col·laboració, del diàleg que vam tenir i, finalment, de les esmenes que presentem conjuntament. Jo, en nom del Govern, haig de dir que els pressupostos són un equilibri entre els diversos departaments, un equilibri del Govern difícil de trencar, i sobretot quan els pressupostos estan a punt d'ingressar en el Parlament o ja ingressats en el Parlament és molt difícil, via esmena, aportar-hi modificacions.

De totes maneres, les esmenes que presentem –o que presentarem conjuntament, o que hem presentat ja–, reforçant l'economia productiva, un increment dels avals de l'Institut Català de Finances, o amb una partida oberta de 100 milions per «primar» interessos de determinades empreses, o per les inversions que es facin de tipus industrial en les comarques en regressió demogràfica, o perquè la formació ocupacional amb un mínim d'un 50% es dediqui als aturats, o perquè els plans d'ocupació puguin ser gestionats també a petició del Departament de Treball per les entitats locals, són unes esmenes significatives, interessants, que van en la línia de suport de l'economia productiva i de lluita contra l'atur, i nosaltres també, tal com ha fet el senyor Martí Carnicer, les valorem positivament.

El senyor Martí Carnicer ha parlat del rigor del pressupost i ha fet referència a les despeses de la sanitat i de la Seguretat Social dient una cosa que nosaltres sempre imputem a l'Administració central, que és que fan el pressupost sabent que no el compliran i que aniran més enllà, i ens ha imputat el mateix defecte; que consti que nosaltres sempre preveiem que precisament l'Administració central no ho complirà –perquè així ha passat durant els últims anys–, que hi hauran unes desviacions i que nosaltres hem de participar en funció del que és el finançament de la sanitat en aquestes desviacions. Malauradament, aquestes desviacions, la part que ens correspon no se'ns paga o se'ns paga amb molt retard.

En aquest aspecte, això ens obliga, per evitar el finançament de proveïdors, que l'utilitzem, però per evitar que sigui massa llarg, a fer uns endeutaments a curt, que en el

camp de la sanitat –i això ha sortit aquest matí– l'any 93 han representat 7.000 milions de pessetes d'interessos addicionals per no pagar els proveïdors en els terminis exagerats que els paga, per exemple, la Junta d'Andalusia, per donar un exemple. I confiem que aquest sigui un tema que es pugui resoldre ràpidament.

En l'acord de finançament sobre cessió del 15% de l'IRPF a les comunitats autònomes hi han complements importants d'aquest acord; un d'ells és el tema de la sanitat; jo deia aquest matí que per a nosaltres ara és el tema prioritari: hi ha d'haver una reunió d'aquí a deu dies, precisament per estudiar els pagaments dels retards, l'automatisme en el pagament de les desviacions i el compliment de tota una sèrie de previsions que farien que nosaltres podríem tenir un pressupost més ajustat a la realitat, que és el que ens demanava el senyor Martí Carnicer.

El senyor Martí Carnicer ha plantejat el problema del dèficit de la Generalitat i del dèficit acumulat. El dèficit, com vostès saben, es produeix per menors ingressos dels previstos –i deïem aquest matí que l'any 93, en les previsions d'ingressos tributaris, hem tingut una disminució del 15%–, per menys finançament per atendre els serveis sanitaris traspassats –el que deïem avui de no reconèixer per part de l'Insalud les obligacions reals de cada any i les desviacions que es produeixen– o per majors despeses a les inicialment previstes, i que vénen, bàsicament, dels crèdits ampliables. Crèdits ampliables, aquest matí n'hem citat uns quants: PIRMI, fons de la formació ocupacional, el tema –dins de sanitat– de la farmàcia, algun tema important de presons... Amb les esmenes que presentem conjuntament en posem dos: 100 milions de pessetes ampliable per subvenir punts de tipus d'interès, i en posem un altre, els 650 milions aproximadament de subvenció del 20% en les inversions industrials que es facin en comarques amb regressió demogràfica; convertim aquests 600 i escaig milions de pessetes en crèdit ampliable pensant en el reequilibri territorial.

Tot això és una pràctica perversa: la fem a consciència perquè considerem que convé més aquella acció determinada que no pas els perjudicis que comporta per al dèficit, però això va a dèficit. Després parlarem de les 1.000 pessetes ampliables, que aquesta també és una partida ampliable que no he citat, perquè la tenia apuntada en el tema de suport als ajuntaments.

Bé, el dèficit acumulat a 31 del XII del 92 suma 362.700 milions de pessetes, amb la distribució següent: Generalitat *stricto sensu* –diguem–, 219.400 milions; serveis sanitaris de la Seguretat Social, 143.300 milions; el total són els 362.700. En el 93 el dèficit, segons la nostra previsió, se situarà entorn dels 70.000 milions de pessetes, dels quals 40.000 s'originen per la previsible menor recaptació tributària –aquesta disminució del 15%– i 30.000 per la problemàtica de finançament dels serveis sanitaris de la Seguretat Social.

El senyor Martí Carnicer ha fet en aquest tema –jo crec– una actuació de crítica punyent, perquè la situació ho és, però constructiva, i és evident que aquest és un tema que ha de

merèixer la nostra preocupació. Aleshores, les actuacions per reduir el dèficit han de ser —ho he dit abans— la revisió del sistema de finançament dels serveis sanitaris de la Seguretat Social, perquè ja hem vist que dins del dèficit del 93 representa el 40% o el 45%. A la Comissió Mixta —ho he dit abans— de Valoracions del passat 23 de novembre —és a dir, fa una setmana— ja es va dir que en un termini de quinze dies hi hauria la reunió del grup de treball per estudiar aquest tema i poder saldar el dèficit existent en els serveis sanitaris.

En relació amb la resta del dèficit acumulat, en el 94 es plantegen dues línies d'actuació; en relació amb el dèficit fins al 30 del XII del 93, ampliar la cobertura del dèficit a través d'operacions de tresoreria al límit disposat en la llei —vostè ho ha dit— passa del 7% al 12%, i això —vostè ho ha dit i és cert— demostra la necessitat de tresoreria que comporta aquesta situació; i, addicionalment, es refinancaran a llarg termini una part d'aquestes operacions, amb la consegüent reducció de la despesa per interessos; és a dir, una reestructuració del deute llarg, que nosaltres haurem de fer; és a dir, nosaltres hem de convertir aquest finançament per a crèdits a curt en un finançament a llarg. Vostès saben que el finançament de la Generalitat a llarg ha anat, bàsicament, per la via dels crèdits bancaris, que a partir del moment en què aprovem la consolidació pressupostària i establim una convergència es fa més fàcil per a nosaltres obtenir les autoritzacions d'una manera bastant automàtica pel que és els crèdits en divises i l'emissió de deute.

I, de fet, la part —dins el nostre finançament a llarg— que representa l'emissió de deute i el finançament en divises va augmentant; últimament hi ha hagut aquesta sortida en el mercat francès de 23.000 milions de pessetes en francs francesos, que s'ha cobert en quaranta-vuit hores i del qual estem molt satisfets, i que representa uns tipus d'interès molt més baix. Nosaltres actuarem, per tant, en aquesta línia.

I, després, una altra manera de actuar contra el dèficit és un tema sobre el qual vostè hi insistia, que és l'execució estricta del Pressupost; aquesta és la primera condició, i en aquest cas l'execució estricta del Pressupost del 94, amb l'excepció de les partides ampliables, que això sí que estem a les resultes de com funcioni.

Vostè ha parlat, senyor Martí Carnicer, també, de les despeses corrents. Aquest matí n'hem parlat molt. Jo crec que en despeses corrents nosaltres hem fet un esforç considerable en capítol 1 i capítol 2; evidentment, vostè diu que jo he explicat per què creixia un 5% o més del 5%, i les excepcions en Ensenyament, en Justícia o en Benestar Social, que fan que això creixi més; vostè diu: «S'hauria hagut de compensar» —en tot cas, si aquestes explicacions són reals i certes, i ho són— «per unes baixades més grans en els altres departaments.» Jo crec que l'esforç que han fet els altres departaments i que fan una baixada en capítol 1 i en capítol 2, realment, és l'esforç màxim que podien fer, i li asseguro que aquest esforç s'ha fet amb la màxima intensitat.

Ensenyament, Justícia i Benestar Social creixen molt per sobre, i la resta de departaments i entitats creixen el 0,8, i

per tant, jo crec que aquest és un esforç considerable. I aquest matí els deia, en un pressupost que ha estat d'austeritat com el de l'Administració central, quines són les comparacions dels pressupostos consolidats de la Generalitat i de l'Estat: despeses de personal, a la Generalitat, 4,2; a l'Estat, 4,9; compra de béns corrents i de serveis, a la Generalitat, 8,3; a l'Estat, 8,4. Per tant, si el pressupost de l'Estat tots l'hem presentat i l'hem defensat —i dic «hem» en primera persona del plural— com un pressupost amb un esforç de contenció i si la Generalitat va per sota, senyor Martí Carnicer, reconegui'm que hem fet, segurament, un cert esforç, també.

Suport als ajuntaments: aquest és un dels grans temes i suposo que és el tema principal que fa que vostès avui votaran la seva esmena a la totalitat i, per tant, votaran a favor del retorn dels pressupostos. D'això, en som conscients; és un tema que no deixa de preocupar-nos. De totes maneres, les xifres que vostè ha donat sobre el suport als ajuntaments no són exactament les que jo tinc, perquè amb el pressupost consolidat totes les aportacions que es fan als ajuntaments, segons les xifres del pressupost, creixen, creixen molt poc, creixen un 1,6% en total —si vol, tinc les dades a la seva disposició; les tinc aquí—; és a dir, el total consolidat de les transferències corrents i de capital, les actuacions relatives a les corporacions locals contingudes en el pressupost representen, sumant Governació, Ensenyament, PTO, la resta de departaments i els organismes autònoms, 38.849 milions de pessetes i representen una variació de 612 milions sobre el pressupost del 93 i un increment de l'1,6; però, en fi, reconec que vostè diu que anem lleugerament a la baixa, ens movem en petites diferències.

Ara, nosaltres posem en aquest cas una partida oberta ampliable de 1.000 pessetes per al refinançament dels ajuntaments o per al que surti —o per al que surti d'aquesta reunió tripartida—, i el que representi l'ampliació d'aquesta partida de 1.000 pessetes, com vostè sap, va directament a dèficit, però estem disposats en aquest tema; participarem en aquesta reunió tripartida convocada pel ministre Saavedra, i sabem que les comunitats autònomes haurem d'aportar el que es decideixi en aquesta participació en la solució de les finances dels ajuntaments. I no crec que ens en sortim dient: «Com que l'Estat ens ho ha de donar, nosaltres no ho posem i aquesta partida queda bloquejada.» Sàpiga, senyor Martí Carnicer, que nosaltres posem aquesta partida ampliable sabent que aquí, si realment aquest acord tripartit té uns resultats i hi ha acord entre les tres administracions, això representarà una quantitat que serà la que sigui, però que, en tot cas, augmentarà el dèficit de la Generalitat i que estem disposats a anar en aquesta línia. Això se'ls ha dit, se'ls ha explicat i veurem d'aquesta reunió tripartida què en surt quant al finançament dels ajuntaments, i nosaltres assumirem la nostra part i la nostra responsabilitat.

I, finalment, vostè ha parlat del transport metropolità: he llegit últimament —ho he llegit; no n'estic informat— que hi ha hagut unes converses entre el president de la Generalitat i l'alcalde de Barcelona; aquest és un tema que ens preocupa,

és un tema que és de tots. Nosaltres estem disposats, i ho hem fet, primer..., hem insistit, en les nostres converses amb el Govern, que en el Senat hi puguin haver uns retocs a l'aportació de l'Estat tant als Ferrocarrils de Catalunya com a l'Entitat Metropolitana de Transport, i, després, estem disposats, les tres administracions, a actuar per via de consorci en una línia similar al que passa a Madrid. En aquesta línia estem i esperem que molt aviat aquest tema es pugui desbloquejar.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor conseller. Senyor Martí Carnicer pot fer rèplica.

El Sr. CARNICER: Gràcies, senyor president. Senyor conseller, de la primera part de la seva intervenció, del diagnòstic de la situació actual, de la caracterització de la crisi i tal a mi el que em preocuparia és que es pogués deduir que vostès creuen que estem en un cicle més dels que hem anat vivint fins ara.

La nostra interpretació no és aquesta; no és un cicle més, és un cicle amb condicions i característiques especials. Creure que en algun moment tot podrà tornar a ser com abans, em fa l'efecte que és un mal diagnòstic i em preocuparia que aquest fos el seu diagnòstic. En tot cas, la meua intervenció no anava de si estàvem o no sorpresos que la crisi fos més greu a Catalunya que a la resta de l'Estat; estava simplement evidenciant que és més greu a Catalunya que a la resta de l'Estat i que, per tant, això ha de provocar una diagnosi, un diagnòstic, per tant, correcte en aquest sentit. En funció que fem aquesta apreciació correctament, serem capaços de trobar després les mesures concretes per sortir-ne bé. Si no fem aquesta apreciació correctament, després serà quan tindrem dificultats. Per tant, vagi només la meua apreciació en relació amb les seves paraules del que he dit abans. Li accepto el que ha comentat vostè de la inversió estrangera, jo no he fet aquesta comprovació, només fins al mes de maig, però en qualsevol cas és un fet qualitatiu, que Catalunya del 41% passa a acumular el 23%. Són aquests elements que s'ajunten a la crisi.

Entrant en els temes que, puntualment, vostè ha concretat en el tema del pressupost, jo li he parlat de credibilitat i em sembla que és un tema important; és un tema important que quan una administració fa un pressupost, davant de les altres administracions, davant dels ciutadans, davant de qualsevol altre interlocutor, aquell interlocutor sàpiga que aquell pressupost és un pressupost que té una fiabilitat, que les previsions que hi ha contingudes són previsions que tenen un nivell de correcció; que sempre hi pot haver aquella desviació puntual, aquella desviació, però que mai poden ser de la importància de les desviacions que tenen en aquest moment els pressupostos de la Generalitat. Perquè hi ha coses que vostès saben que ja les tindran, i no parlo ja de sanitat —si vol— o no parlo ja de la despesa de farmàcia, concretament, sinó, per exemple, els interessos que vostè mateix ha comentat que pagaran 7.000 milions de pessetes aquest any; no tenen previst ni una pesseta pagar l'any que ve... Això no s'ho creuen vostès; saben, saben que no serà veritat. I aquesta no és una despesa que vingui relacionada amb les

altres; aquesta és una despesa que vostès saben que la tindran. Són elements que, per millorar la credibilitat del seu pressupost, seria bo que hi fossin.

Tema del dèficit: jo, com a mínim, haig de mostrar la satisfacció que en les xifres ens posem d'acord, són els 360 més 70 que vostè diu que aprecia per a aquest any, per a finals d'aquest any, 430 milions. D'aquests n'hi ha uns que són de Seguretat Social, que tindran segurament en part el seu finançament d'acord amb els mecanismes que hi ha previstos, però als altres hi hem de trobar solució. Finançament a curt és una solució, però relativament dolenta. Estic d'acord amb vostè que cal un refinançament, però solament dels crèdits a llarg, també cal veure com aquest dèficit es refinança i com s'incorpora als pressupostos perquè d'aquesta manera puguem resoldre millor la situació.

Despeses corrents: m'ha fet una comparació, que és certa, que les despeses corrents de la Generalitat estan mig punt, un punt —depèn de quin capítol agafi— per sota de l'increment dels pressupostos de l'Estat. I diu: «nosaltres encara som més coherents perquè encara hem restringit més». Però, és clar, no em fa aquesta comparació al costat de la dels ingressos; els ingressos de la Generalitat, corrents, pugen un 5%; els de l'Estat pugen un 0,3%. És clar, aleshores diu, vostè, quan li convé, per dir-ho així, em diu: «no, és que nosaltres tenim ensenyament, tenim sanitat, que fa que la nostra despesa corrent creixi». Evidentment, però també els ingressos. El balanç de l'increment d'ingressos i l'increment de despeses entre l'Estat i la Generalitat en elements de despesa i d'ingressos corrents vostè sap que en aquest moment la Generalitat és molt menys rigorosa, molt menys austera que el que planteja l'Estat. I la comparació l'ha tret a vostè, jo no l'he volgut treure, més enllà dels ingressos.

Finalment, en el tema d'ajuntaments, que vostè ha tret; deu ser..., que jo he començat, però que vostè m'ha replicat, evidentment. És cert que hi ha aquest lleuger increment de l'1%, si suma els totals; però si d'aquests totals vostè treu alguna despesa, alguna transferència a què estan obligats per alguna normativa, com pugui ser, per exemple, la que fa referència a les escoles que tenen els ajuntaments, que són despeses obligatòries i poden tenir un increment en funció de no se què, i deixa només la despesa voluntària, les transferències voluntàries als ajuntaments, aquestes baixen un 8%, un 8%. No sembla una bona mostra de solidaritat en aquest moment.

Nosaltres, el fet que s'hagi posat l'1%, les 1.000 pessetes en partida oberta per al finançament d'uns punts dels préstecs dels ajuntaments, vull dir, em sembla..., és un avanç —i això no ho vull negar—, és un avanç, però, és clar, a tots plegats ens hauria agradat que el compromís estigués quantificat, a tots plegats ens hauria agradat que s'hagués aclarit quina és la voluntat política, quin és el compromís de la Generalitat; com també ens agradaria que es fes en el transport metropolità, com allò de Madrid, d'acord, cap problema; però concretin, no deixin 1.000 pessetes i ja en parlarem, perquè aleshores a tots plegats ens és més difícil de gestionar, a tots plegats ens és més difícil de tirar endavant. I en el

fons a tots plegats ens costa més creure en aquest pressupost que vostès ens plantegen.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Martí Carnicer. Senyor conseller...

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES: Senyor president, només sobre un punt. El senyor Martí Carnicer, al principi de la seva intervenció, ha dit: «no voldria que el diagnòstic de vostès sobre la crisi econòmica fos un diagnòstic clàssic, de cicle econòmic». A mi em consta, perquè sovint el mirava mentre parlava, que el senyor Martí Carnicer m'ha escoltat, almenys la mirada semblava d'escoltar; a vegades... I, per tant, jo coincideixo amb ell: aquesta és una crisi de canvi —ha dit vostè—, és una crisi estructural, és una crisi que genera molta inquietud a tot Europa; efectivament, hi pot haver l'any 94 un inici de recuperació, però serà un inici de recuperació en tot cas sense generació de llocs de treball —això també s'ha dit. I, després, la producció que es pot fer amb menys gent, la revolució tecnològica de la qual toquem les conseqüències positives i negatives quant a l'ocupació, la competència dels tercers països i del món asiàtic, tot això són coses que aquest matí han sortit.

Fins i tot he citat el debat de política general, la intervenció del president Pujol i la intervenció del cap del seu Grup en el sentit que la indústria havia pogut absorbir els sobrants d'ocupació que hi havia en el món de l'agricultura a principis de segle, i que els sobrants d'ocupació de la indústria potser no seran absorbits ara pels serveis. Tot això, efectivament, és una crisi d'una gran profunditat i una gran part del malestar i de la inquietud i de la incertesa que hi ha a tot Europa va en aquesta línia. Em sembla que en això coincidíem plenament i només volia fer aquest aclariment que em sembla que ja s'ha fet durant el matí, perquè no constés que nosaltres fèiem una interpretació absolutament clàssica d'aquesta crisi.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Torn en contra? (*Pausa.*) Senyor Martí Carnicer...

El Sr. CARNICER: No per a torn en contra.

El Sr. PRESIDENT: No, per a torn en contra, no...

El Sr. CARNICER: Simplement, per acabar amb aquesta reflexió general sobre la crisi. Jo crec que és bo que anem aclarint els termes en què ens anem pronunciant sobre aquest tema, perquè, com deia en la intervenció, en la mesura que tots plegats fem un diagnòstic que sigui coincident, doncs, serà també més senzill trobar el camí per encertar les mesures i trobar també punts de coincidència en les mesures. El que a mi em preocupava i que el senyor conseller, en tot cas, ha desmentit és que es considerés que hi podia haver un component inercial suficientment important que, com altres vegades, ens portés a resoldre la crisi amb l'«anar fent». En aquest cas no serà un problema d'anar fent, sinó que hi ha d'haver comportaments actius, que nosaltres també esperem del Govern de la Generalitat.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Martí Carnicer. Torn en contra: el senyor Escudé té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el mecanisme del debat d'esmenes a la totalitat, el tenim prou entès des de fa molts anys. En primer lloc, un representant del Grup que presenta l'esmena a la totalitat explica els arguments pels quals creu que aquell projecte legislatiu no mereix la confiança global de la cambra i acte seguit un diputat del Grup de la majoria surt també a la tribuna a explicar els arguments pels quals el Grup que dona suport al Govern no comparteix els criteris dels nostres companys de l'oposició i que, per tant, manifesta la seva voluntat, el seu criteri, el del seu Grup, doncs, de no admetre aquesta proposta i, per tant, oposar-se al retorn al Govern del projecte.

Aquest mecanisme ja s'ha complert, perquè, com deuen haver vist vostès, senyores i senyors diputats, un diputat del nostre Grup Parlamentari ha anat sortint, després de totes i cadascuna de les defenses de l'esmena a la totalitat dels respectius grups, a excepció del senyor Reguant —i això no és atribuïble al nostre Grup, sinó al fet que el senyor Reguant ha retirat o ha deixat de defensar la seva esmena de totalitat—, però en tots els altres casos aquest company nostre, el diputat senyor Macià Alavedra, doncs, fil per randa ha anat contestant, ha anat replicant, ha anat matisant, ha anat precisant (*remor de veus*), ha anat contradient quan convenia les manifestacions que havien fet els portaveus dels grups d'oposició.

Ara, com saben vostès, aquest nostre company, a més a més, té una altra responsabilitat, que és la de conseller d'Economia i Finances, membre del Govern (*remor de veus*), i només, només, amb la finalitat que processalment i formalment sigui clar que el nostre Grup ha fet i fa, evidentment, un torn amb tota contundència d'oposició a la retirada del Projecte de Llei, és per això que he sortit a ratificar aquest criteri. Perquè al llarg del debat, que ja fa cinc o sis hores, jo he anat puntejant totes les manifestacions, totes les explicacions que han donat els il·lustres oradors que m'han precedit en l'ús de la paraula i he vist i he constatat —i els nostres companys del Grup Parlamentari també— que l'honorable conseller d'Economia i Finances no ha deixat absolutament res en el tinter; totes i cadascuna de les temàtiques que s'han suscitat s'han explicat, s'han contestat. I, és clar, aleshores —com diu el senyor Curto a bastament—, i aleshores, és clar, des d'estrictament aquesta confirmació formal i tècnica del Grup Parlamentari, l'única cosa que podríem fer és, utilitzant aquestes dues hores que suposo que tenim com a rèplica i torn en contra els grups parlamentaris, és destinar-les a tornar a dir exactament el que ja ha dit el senyor conseller. Perquè, evidentment, suposo que tots coincidiran amb el nostre Grup que la intervenció del nostre company i membre del Govern, senyor Alavedra, ha estat, doncs, totalment contestadora, no diré magistral, com s'ha dit per aquí, perquè ja ho sap que ho és, i no cal dir-ho, però no ho farem per dos motius. El primer motiu perquè, malgrat la lluíssor de la seva intervenció, hem pogut constatar que no ha con-

vençut; o millor dit, millor dit, no diria tant, no diria tant que no ha convençut, sinó que els altres grups han manifestat que no s'havien deixat convèncer per les seves paraules. Per tant, si les encertades paraules del senyor Alavedra en alguna de les seves intervencions ha obtingut la qualificació de «cuento xino», imaginin-se, imaginin-se, senyores i senyors diputats, què es podria dir d'aquest humil diputat si tornés a repetir les mateixes manifestacions.

Per això, doncs, i aquest és el segon motiu de no fer aquesta segona intervenció, és perquè realment, objectivament, seria del gènere illús creure que ara, tornant a explicar el mateix que s'ha explicat, vostès diguessin que sí, que es deixaven..., que comprenien, que els il·luminava la claror de les meves paraules i que, per tant, ara sí que acceptaven i retiraven les seves esmenes a la totalitat.

Per tant, doncs, continuar més seria realment —em sembla que hi convindrem tots— una espècie d'exercici sado-masoquista col·lectiu i, per tant, ho deixarem aquí.

Advertir, òbviament, que el nostre Grup, pel que he manifestat, donarà ple suport a l'oposició a retirar, a tornar al Govern aquest Projecte de llei i que si amb el nostre vot reeixim a aturar aquesta proposta —com esperem fer-ho d'aquí a molt breus instants—, en el debat en comissió examinarem, analitzarem amb l'atenció que mereixen les esmenes, les mil quatre-cents vuit esmenes a l'articulat i a l'estat de despeses i, evidentment, com sempre, nosaltres donarem la nostra opinió, votarem en conseqüència amb això i en el seu dia —que esperem que sigui abans de les festivitats de final d'any— tindrem ocasió de tornar-nos a trobar en aquest hemicle per debatre aquelles esmenes d'articulat i de totalitat de departaments i organismes que vostès creguin que no han quedat resoltes en comissió i aleshores tornarem a insistir en aquest tema.

Res més a afegir. Moltes gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Escudé.

Acabat el debat, se sotmeten a votació conjunta les esmenes a la totalitat.

Les senyores diputades i els senyors diputats que estiguin d'acord amb el retorn al Govern, es poden posar drets.

Els que hi estiguin en contra?

Els que s'abstinguin?

Les esmenes a la totalitat han estat rebutjades per 38 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció.

**Elecció d'una terna de juristes
de reconegut prestigi que correspon
de proposar al Parlament per a proveir
una plaça de magistrat de la Sala
del Civil i del Penal del Tribunal
Superior de Justícia de Catalunya**

Passem al tercer punt de l'ordre del dia, que és l'elecció d'una terna de juristes de reconegut prestigi que correspon de proposar al Parlament per a proveir una plaça de magis-

trat de la Sala del Civil i del Penal del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya.

En compliment de l'article 32.2 de la Ley de demarcación y planta judicial i d'acord amb l'article 143 del Reglament, es passa a l'elecció d'aquesta terna. Abans de la votació, potser seria convenient que una senyora secretària procedís a donar lectura del punt 3 de l'article 330 de la Llei orgànica del poder judicial i de la terna presentada. (*Remor de veus.*) Silenci!

La Sra. SECRETÀRIA PRIMERA: Punt 3 de l'article 330: «En la Sala de lo Civil y Penal de los tribunales superiores de justicia, una de cada tres plazas se cubrirá con un jurista de reconocido prestigio con más de diez años de ejercicio profesional en la comunidad autónoma, nombrados a propuesta del Consejo General del Poder Judicial sobre una terna presentada por la Asamblea Legislativa. Las restantes plazas serán cubiertas por magistrados nombrados a propuesta del Consejo General del Poder Judicial entre los que lleven cinco años en la categoría.»

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. La terna, si us plau, la candidatura.

La Sra. SECRETÀRIA PRIMERA: «Proposta d'una terna de juristes per a proveir una plaça de magistrat en la Sala del Civil i del Penal al Tribunal Superior de Justícia: senyor Antoni Bruguera i Manté; senyor Antoni Castella i Riera; senyor Joan Egea i Fernández.»

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. D'acord amb l'article 81 del Reglament, la votació serà secreta mitjançant paperetes. A cada papereta, s'hi poden escriure com a màxim tres noms. La senyora secretària procedirà a anomenar els diputats per ordre alfabètic.

(*La secretària primera i el secretari tercer criden per ordre alfabètic les diputades i els diputats, els membres del Consell Executiu i els membres de la Mesa perquè dipositin llur papereta a l'urna.*)

El Sr. PRESIDENT: Alguna diputada o algun diputat no ha estat cridat? (*Pausa.*) Doncs procedirem al recompte de vots.

(*Es procedeix a l'escrutini.*)

El Sr. PRESIDENT: El resultat de la votació ha estat el següent: senyor Antoni Bruguera i Manté, 65 vots; senyor Antoni Castella i Riera, 65 vots; senyor Joan Egea i Fernández, 65 vots; en blanc 37 i nuls, 5.

Demano l'assentiment a la cambra per modificar l'ordre del dia en el sentit de passar al dia de demà la Moció que és el punt quart de l'ordre del dia... (*Pausa.*) Doncs queda anul·lada la petició d'assentiment perquè és al punt 7 de l'ordre del dia.

**Moció subsegüent a la interpellació al
Consell Executiu sobre les universitats**

Anem al punt 4, Moció subsegüent a la interpellació sobre les universitats, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya; per presentar-la, té la paraula el diputat senyor Bargalló.

El Sr. BARGALLÓ: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, davant aquesta cambra, ràpidament buidada no de contingut, perquè ja no és que el tingui massa ampli, sinó de diputats, després de la feixuguesa i l'arduïtat del debat pressupostari que ens ha precedit, tinc l'honor de defensar els punts de la Moció subsegüent a la interpellació sobre universitats, que va ser substanciada en el Ple ordinari anterior. De fet, el nostre Grup –jo he tingut l'honor de ser-ne el portaveu– ha presentat en aquest període de sessions que som promptes a cloure dues mocions sobre universitats, en el transcurs de les quals, tant d'una com de l'altra, varem tenir l'oportunitat de debatre, primer amb l'honorable conseller senyor Pujals i en el següent cas amb l'honorable conseller senyor Guitart, sobre aspectes diversos de l'estructuració universitària, però ambdós casos sobre aspectes que tenien a veure amb el model de finançament i el finançament del sistema universitari.

En el cas de la primera moció subsegüent a la primera interpellació vaig tenir també l'honor que aquesta cambra aprovés diversos punts de la Moció, un d'ells referit, precisament, al model de finançament, que em va permetre, en la segona interpellació, donar ja aquell punt per superat, a causa de la seva recent aprovació, i dedicar-me a uns altres aspectes conseqüents del finançament universitari.

D'aquella primera moció, ja en parlarem aquests propers dies, perquè el nostre Grup, amb tota la modèstia que el caracteritza i amb l'ànsia de veure prosperar les seves propostes de cara a la realitat, ha fet una esmena a l'articulat dels pressupostos d'enguany perquè creu que, pel que fa al model de finançament universitari que s'extreu d'aquells pressupostos no s'adequa a aquell punt de la Moció aprovat, però, en tot cas, aquesta serà una discussió que ja farem, que ja farem en el moment de la discussió de l'articulat.

Aquí presentem quatre punts que tots quatre tenen a veure amb el model de finançament universitari, justament no en l'aspecte de la subvenció del Govern de la Generalitat, que és l'aspecte de la Moció primera, sinó en els altres aspectes clau en un model de finançament, que són la participació del sector privat en aquest finançament, la participació de l'alumnat en aquest finançament, el suport a l'alumnat en les seves despeses econòmiques en el camp universitari, i, finalment, un aspecte més concret de procediment de fixació d'aquest model.

En primer lloc, pel que fa a la política de beques, sembla que ja no cal tampoc que m'hi estengui massa; avui mateix l'honorable conseller d'Economia s'hi ha referit, en la resposta a la pronunciació del nostre Grup sobre l'esmena que havíem presentat de retorn dels pressupostos, pel que fa a la insuficiència d'aquesta política de beques i pel que fa, des d'un punt de vista nostre, al repartiment. En tot cas, voldria insistir que al punt de la nostra Moció s'insisteix clarament que aquesta petició, que la gestió de la política de beques es faci a través de la Generalitat, és amb la intenció d'adequar més correctament la seva funció redistributiva. Aquest matí un il·lustre diputat d'un altre grup parlamentari ens deia, amb aquella raó que dóna l'experiència, que el fet que la

Generalitat gestionés la política de beques no portava implícit, d'entrada, que s'apliqués amb uns criteris de major redistribució social, la qual cosa, evidentment –hi insisteixo–, doncs, la seva experiència com a diputat, que és llarga, li portava a dir això; nosaltres no el contradirem, però la política d'Esquerra Republicana sempre és dir: hem de criticar la Generalitat, de fet, ens plau tant criticar el Govern de la Generalitat que el que volem és que tingui el màxim de competències possible per poder criticar-lo també en el màxim possible. El discurs de «no cal que tingui la competència perquè potser no ho faran bé» és un discurs que a nosaltres no ens plau, entre altres múltiples raons perquè aquell suposat dia o aquell segle que el nostre Grup arribi al Govern de la Generalitat el que li agradarà és tenir les competències perquè en aquell moment fer-ho d'una vegada bé.

En segon lloc, demanem la incentivació de la participació del sector privat en aquest finançament universitari públic; ja vam dir en el transcurs de la interpellació com a l'Estat espanyol és on es donen les xifres més baixes d'aquesta participació; això, evidentment, ho ha de fer l'empresa privada, però també, evidentment, si les administracions públiques no incentiven a través de mesures fiscals i d'altre tipus aquesta participació, doncs, poc l'estem ajudant.

En tercer lloc, la nostra Moció planteja el punt que podria anomenar de les taxes. Demanem allò que en bona part ha fet el Ministerio en el territori de la seva competència, i que demanem que es faci aquí ara a través del Comissionat, que és revisar aquelles taxes que han augmentat de manera clara i contundent per damunt dels límits que fixava el Decret 178/1993. Segons el mateix director general d'Universitats, són trenta els estudis universitaris que es pot dir que van ser aplicats per damunt d'aquelles taxes; tampoc és que demanem que es revisin tots, sinó aquells que de manera clara el van superar; que s'augmenti el nombre de terminis del pagament fraccionat opcional, que és també superior en el territori del Ministerio que en el territori del Comissionat, i que es rebaixin els recàrrecs per a segones i successives matrícules, que són també inferiors, aquells recàrrecs, en el territori del Ministerio que en el territori del Comissionat.

Ja vam explicar, a més a més, com s'arriba a casos que per a nosaltres són poc entenedors –que potser no ho vam explicar bé al llarg de la interpellació perquè l'honorable conseller que va respondre va exemplificar que no ho havia entès–, com el cas que un estudi que és compartit per dues universitats, la qual cosa vol dir –i en tot cas ara ho explico– que són els mateixos professors i les mateixes aules on van els alumnes, siguin de la universitat que siguin, que comparteixen estudis, si es matriculen en una és més car que si es matriculen en l'altra. És a dir, per rebre la mateixa classe del mateix professor en la mateixa aula li resulta més car a un alumne que es matricula a l'Autònoma que si es matricula a la Universitat de Barcelona, que són les dues universitats que tenen aquest estudi compartit, i això dèiem que nosaltres no ho enteníem. Se'ns pot respondre que l'autonomia universitària permet que cada universitat ho faci al preu

que vulgui; evidentment, el que passa és que si el Govern permet que unes universitats ofereixin uns estudis comparatius no pot permetre que a un alumne li resulti més car, senzillament per anar a matricular-se a una i no a l'altra –hi insisteixo– quan els professors que té són els mateixos, quan les aules on va són les mateixes i que comparteix cadira del costat amb aquell alumne que ha anat a pagar a una altra universitat i li ha sortit més econòmic. Això no ho entenem i, per molta autonomia universitària que hi hagi, continuem sense entendre-ho, continuem sense entendre-ho.

I, finalment, demanem que no passi mai més allò que ha passat enguany, que és la publicació del Decret de taxes en ple mes d'agost, una època, com vostès saben, de ple de treball i que tot el sistema universitari està a ple rendiment i que els alumnes i les seves organitzacions estudiantils funcionen també a ple rendiment, el període més adequat per publicar aquest tipus de taxes..., cosa que permet que a la llarga hi hagi hagut un caos i que hi ha hagut universitats que han aplicat el Decret incorrectament, com la mateixa universitat, després, ha acceptat, perquè ha aplicat el Decret en la part que fa a nous estudis, estudis que encara no eren renovats. I, per tant, demanem que per a altres anys el procés s'avanci i que es publiqui el Decret de taxes abans de la finalització del curs anterior, la qual cosa permetria que les possibles discrepàncies es resolguessin abans i no tinguéssim un començament de curs com el començament de curs que hem tingut enguany.

Això seria bastant lògic; de fet no ho hauríem de demanar, perquè ja hauria de ser una pràctica administrativa que tot el tema de les taxes d'un curs universitari restés resolt abans de la finalització del curs anterior.

Com que és també un tema –hi insisteixo– de lògica, no el defenso més, espero que tots quatre punts siguin aprovats per aquesta cambra, si és possible per unanimitat o, si no, evidentment, pel fet de ser aprovats per majoria i, evidentment, el nostre Grup restarà absolutament atent a l'explicació i pronunciament de vot dels altres grups parlamentaris que la conformen.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Bargalló. Ha presentat esmenes el Grup Parlamentari de Convergència i Unió; per defensar-les, té la paraula la diputada senyora Carne Vidal.

La Sra. VIDAL: Moltes gràcies, senyor president. Il·lustres senyores i senyors diputats, torno a trobar-me dalt d'aquesta tribuna per posicionar-me en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió respecte als punts de la Moció subsegüent a la interpellació sobre el finançament de les universitats, que de nou ha presentat el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Senyor Bargalló, vostè va explicar molt bé, en substanciar-se la interpellació –i avui ho ha tornat a explicar molt bé–, que fa poc més d'un mes, concretament en el Ple ordinari del dia 6 d'octubre, vàrem aprovar, després de la incorporació de la nostra esmena i pràcticament per unanimitat

–crec que només hi van haver tres abstencions– el punt cinquè de la Moció que el seu Grup va presentar i pel qual s'insta el Govern a intensificar els treballs per establir un nou model de finançament universitari. També vàrem votar –i això és molt important– que el Govern presenti les conclusions d'aquests treballs en aquest Parlament un cop estigui enllestida la proposta.

Posteriorment, en el si de la Comissió de Cultura del dia 11 de novembre, responent a una proposició no de llei del Grup Popular sobre el mateix tema, vaig dir que, si porto bé els comptes, deu ser la cinquena o sisena vegada en poc temps que parlem del tema de finançament de les universitats; aquesta deu ésser, doncs, la setena. També deia que, pel que sembla, tenim tema per estona, i per les iniciatives que s'han presentat encara més.

Jo sé que vostès estan en el seu dret i que aquesta és la seva veritat, però se l'han qüestionat en termes d'utilitat? Aquesta vegada li puc reconèixer que els temes que vostè planteja són importants, però no puc felicitar-lo. Tal com li vaig dir tan bon punt va haver acabat la interpellació –i avui m'ho ha confirmat–, vostè tracta aquest punt amb una certa demagògia i encara que vostè va dir l'altre dia que hi havia manifestacions al carrer, tant quan vostè tenia la intenció de presentar-la per primera vegada com quan vostè la va presentar realment, la meua interpretació –i perdoni'm– és que vostè presenta la interpellació i la subsegüent Moció perquè hi ha estudiants al carrer.

Sobre el tema del finançament, la meua lògica –i perdoni'm– és que ara no tocava. Vostès haurien d'haver esperat que el Govern n'informi. No és això el que vàrem aprovar? Puc entendre el joc polític, però també estic –i crec que hi estic– en el meu dret de dir-li que no m'agrada. Vostè sap que d'arguments sempre se'n troben i que la utilització del llenguatge per persones expertes com vostè és fàcil.

Vostè va citar el president Pujol en parlar de la crisi econòmica, ètica, moral, política. Continuï citant-lo sobre el que diu el president per superar la crisi; jo no li he sentit mai dir que la crisi se superarà amb diners; parla d'un canvi d'època, parla d'una nova manera de fer, ressalta la importància dels valors, de la força que tots tenim dintre, parla també de la tolerància, de la solidaritat. Hem de dialogar, és veritat que hem de dialogar, però no sota pressió, no calen focs d'artifici, podem parlar seriosament quan vostè vulgui. Vostè sap que ho hem intentat, que ho estem intentant, anem-ho fent.

No ens parli de batibull, l'altre dia ens parlava de batibull, de caos, referint-se al Govern. Avui també estava molt disposat a criticar el Govern, demanava reclamar les transferències per poder-lo criticar quan ho faci. No ens parli de caos només referint-se al Govern. Vostè sap que hi ha caos a molts llocs i jo diria que fins i tot a molts partits. (*Remor de veus.*)

En aquest tema dels preus hi ha hagut veus molt qualificades que han dit públicament i clara que la queixa per l'augment de preus no ha sigut més que l'espuma. Hi ha problemes de gestió, hi ha problemes d'atenció als alumnes,

hi ha problemes de perspectives per als estudiants, de mercat laboral, de motivació, d'autonomia de les universitats, de nous plans d'estudis i noves titulacions, s'han canviat pràcticament tots els plans d'estudis i hi ha crisi.

Jo crec que és bo, és bo que els estudiants ho denunciïn; ara bé, alerta, si us plau, amb qui i per què s'hi apunta. No simplifiquem, no fem més preàmbul i centrem-nos en els quatre punts concrets que vostè planteja.

Vostè parla, en el primer punt, de la necessitat de beques per no perdre pel camí les bones intencions de justícia social. Citava una macroenquesta sociològica segons la qual només el 2,9% dels titulats universitaris provenen de famílies de treballadors no qualificats. No sé qui ha fet l'enquesta, no sé quina és la població, ni quina és la mostra, no ens hi posem. Estem absolutament d'acord que la universitat no ha de ser selectiva a nivell econòmic i per això, si ens accepta l'esmena de modificació que nosaltres creiem que no canvia el sentit del seu redactat i especifica clarament que el Govern ha d'intensificar les negociacions per tal d'assolir la transferència dels recursos econòmics prèviament a la gestió, dels recursos econòmics que l'Administració central hauria de destinar als alumnes dels centres de Catalunya, si accepta aquesta esmena l'hi votarem a favor.

Amb la filosofia del segon punt, també hi estem d'acord. Haurà vist també que hi hem presentat una esmena de modificació per especificar que la incentivació de la qual vostès parlen sigui fiscal i per referir-nos al sector productiu en lloc del sector privat en genèric, com parlen vostès. Les matrícules dels estudiants també podrien ésser considerades recursos procedents del sector privat i en aquesta Moció jo crec que queda clar que ni vostès ni nosaltres ens referim als ingressos procedents dels preus de les matrícules que satisfan els alumnes, sinó a les aportacions del sector productiu, concretant en les donacions o bé la prestació de serveis de recerca o de transferència tecnològica.

I hem fet també una modificació que fa referència al que vostès anomenen «nivells mínims del sistema universitari occidental». Creiem que queda una mica ambigu, perquè les realitats són molt diferents, i, en tot cas, l'esmena va en la línia de centrar-ho en la participació del món productiu en els sistemes universitaris europeus, dels estats europeus comunitaris.

El tercer i quart punt, en canvi, els refusarem. El Govern —ho ha dit repetides vegades— no té cap intenció de modificar el Decret 178/93, per coherència. Les universitats han fixat els preus de les seves matrícules d'acord amb aquest Decret i mai per damunt dels preus que s'hi fixen. Per altra banda, el Govern garantirà, amb una convocatòria d'ajuts a l'estudi, l'accés o la permanència a la universitat d'aquells alumnes capacitats que no puguin fer front a les despeses ocasionades pels preus fixats en l'esmentat Decret.

En relació amb el pagament fraccionat i amb els recàrrecs a segones i successives matrícules, així com amb d'altres aspectes que fixa aquest Decret, el Comissionat per a Universitats i Recerca ha sotmès ja a reflexió en el marc de la Comissió de Beques i Preus del Consell Interuniversitari de Catalunya el Decret que sotmetrà al Govern per a la fixa-

ció dels preus per al curs 1994-95, un cop escoltats els agents socials implicats.

El puc informar també que el calendari de consultes i previsions a què fa referència la Moció ja va ser establert en la reunió del passat dia 4 de novembre de la mateixa Comissió, que vostè sap que aplega tots els agents socials implicats i, per tant, afectats en aquest tema. No li detallo el calendari —perquè, en tot cas, el poso a la seva disposició—, però queda clar, em sembla, el nostre posicionament. Si vol, després tornarem a parlar, com varem parlar després, de la diferència de preus que vostè diu de les dues universitats; són preus de títols no reglats i és clar que queda de l'autonomia de les universitats. Vostè ho qüestiona i jo li vaig dir: «si troba la solució, parlem-ne, perquè és molt difícil.» És a dir, són títols de màsters, títols de postgrau que es fan entre universitats i que regulen absolutament les universitats.

Per tant, moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Vidal. Ara poden intervenir els grups que no han esmenat. Pel Grup Popular, té la paraula el senyor Simon Pujol.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Senyor president, senyores i senyors diputats, fa poc varem debatre a la Comissió de Cultura una proposició no de llei que coincidia amb aquesta Moció en la denúncia de la discriminació dels estudiants catalans en relació amb els estudiants de la resta de l'Estat en el règim de prestacions d'ajuts a l'estudi per part del Ministeri d'Educació i Ciència.

Aquella Proposició no de llei —que el proponent de la iniciativa era el nostre Grup—, relativa a la situació dels fills dels pagesos, posava de manifest que l'establiment de condicions patrimonials i salarials familiars per trobar-se dins de la població amb dret subjectiu a demanar beques i ajuts per estudiar no havia tingut en compte les diferències que existien entre els diferents segments de la població activa ni les diferències d'estructura de preus i rendes entre les diferents comunitats autònomes.

El resultat és que el 15% dels estudiants de tot l'Estat que viuen a Catalunya només reben un 10,36% de les beques gestionades pel Ministeri d'Educació i Ciència, quan des d'un punt de vista comparatiu, per exemple, la Comunitat Autònoma de Madrid, amb un 20% d'alumnes, rep un 17% de les beques.

Un podria tenir la impressió que el Ministeri d'Educació i Ciència afavoreix les comunitats que no tenen competència en matèria educativa, com a mínim a la vista de les dades que he esmentat. Entenem que aquesta situació s'ha de corregir i que les propostes formulades al punt 1 de la Moció, amb les oportunes adaptacions, obren el camí per adequar aquests fons estatals a la seva funció redistributiva envers el que havia dit anteriorment, és a dir, la realitat social i la realitat territorial de Catalunya.

Aquestes propostes permetrien una redefinició dels criteris de determinació dels mòduls econòmics pels quals haurien de regir-se quant a la població amb dret a percebre uns determinats ajuts financers per cursar estudis superiors.

Pel que fa al model de finançament de l'ensenyament superior, constatem que es produeix a tot l'Estat una congelació dels recursos destinats a les universitats públiques, la qual cosa ha comportat un evitable desequilibri entre els diferents projectes de modernització de les diferents universitats i les expectatives reals de transferències de capital de les administracions públiques. Sembla obvi que en un context de recessió la resposta a la demanda social d'estudis superiors requereix trobar formes o fórmules de finançament que afectin menys la despesa corrent pública i que estiguin més vinculades a l'estalvi. Entenem, en aquest sentit, que cal introduir mesures d'afavoriment fiscal a l'estalvi de les famílies i les empreses en formació superior, mesures que incentivarien la formació de capital humà, que –no ho oblidem– és un recurs clau per a la modernització de la nostra economia.

La proposta genèrica formulada al punt 2 de la Moció, que exigirà, sens dubte, una correcció posterior fiscal i presupostària, és per al nostre Grup Parlamentari el camí que han de seguir les institucions públiques, i més concretament l'Estat, per tal d'establir un règim fiscal que doni suport a la tasca dels consells socials de les diferents universitats.

Finalment, pel que fa als punts 3 i 4, sobre taxes universitàries, tot i manifestant el nostre vot favorable també, voldríem dir que cal lligar més les taxes amb la capacitat econòmica dels estudiants. El problema no és tant l'augment global de les taxes com el fet que aquest increment recau de forma genèrica sobre tots els estudiants, sense atendre, per tant, les seves circumstàncies si no socials, sí, com a mínim, econòmiques.

També votarem favorablement les esmenes –si són acceptades pel Grup d'Esquerra Republicana– que ha presentat el Grup de la majoria, encara que hem de dir que representen un canvi substancial, atès que la transferència de la gestió, que és el que demana el Grup proponent, queda modificada amb transferència de recursos econòmics, la qual cosa ens sembla també bé.

Quant a la segona esmena presentada, en la qual precisa que la incentivació s'ha d'entendre des del camp de la fiscalitat, també ens sembla una precisió que pot ser acceptada.

En definitiva, les esmenes aquestes, entenem –ja he dit que era d'una manera substancial– que representen més autonomia per al Govern de la Generalitat, i el que és més autonomia per al Govern de la Generalitat ens sembla bé.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pujol. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula el diputat senyor Ignasi Riera.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, a risc de ser renyat novament per la representant de la majoria, jo diré que felicito el Grup proponent d'aquesta esmena per l'oportunitat, i precisament perquè reflecteix el que és en aquests moments un crit al carrer i una inquietud de la majoria de la població universitària; entenc, de tota manera, que de les paraules que ens ha dit..., explicaran un canvi d'actitud dels regidors de Conver-

gència i Unió als ajuntaments on són oposició i no tindran en compte els crits del carrer per fer els seus plantejaments. (*Remor de veus.*)

Bé, votarem a favor dels punts 1, 3 i 4 de la Moció perquè, amb un sentit notable de la contenció i amb dosis plausibles de realisme, el Grup i el diputat que la proposa volen que millori el finançament de les universitats. La Moció, a més, es fa ressò de la problemàtica de les beques universitàries, plantejada sovint en el marc de la Comissió de Cultura –i això se'ns ha dit abans, i és veritat– d'aquest Parlament, però segurament no prou ben resolta o no resolta d'una manera prou clara i sense ambigüitats. En tot cas, fins i tot acceptant la hipòtesi de treball que el Govern ho faci extraordinàriament bé, no ha estat capaç de comunicar aquesta seva perfecció, i no per falta de recursos destinats a publicitat i a propaganda, perquè continua sent un tema de polèmica entre el món universitari.

La funció redistributiva, reequilibradora, tant des d'un punt de vista social com territorial, ha estat una de les reivindicacions permanents de les organitzacions d'estudiants. Podem dir, a més, que el col·lectiu polític Joves amb Iniciativa ha estat especialment belligerant en la defensa d'aquesta qüestió. (*Remor de veus.*)

Pel que fa als punts 3 i 4, la Moció és sensible a les queixes formulades pels universitaris catalans, que s'han mobilitzat no solament per les taxes universitàries, sinó també pels graus de frustració que comporta una política universitària que ha resultat poc generosa i amb escassa perspectiva de futur; una política que dona lloc massa sovint als equívocs i als malentesos que subsisteixen en la gestió de les universitats públiques catalanes.

La nostra idea inicial era d'abstenir-nos en el punt 2, no per un desacord amb el que diu –ja que fa molt de temps que els consells econòmics i socials de les universitats, com per exemple la Politècnica, impulsen els contactes amb el sector privat, sigui a través de programes conjunts, sigui a través de cursos i estudis oferts per les universitats–, sinó precisament pel to massa esquemàtic, massa lacònic de la proposta.

De tota manera, aquí sí que he de dir que l'esmena del Grup de Convergència i Unió precisa una mica el tema i ens diu que, naturalment, l'esmena diu: «El Parlament de Catalunya insta el Govern» –s'entén el Govern de la Generalitat– «a» –i la Moció, que suposo que serà aprovada perquè serà votada pel Grup majoritari–, «a incentivar fiscalment un gradual augment», etcètera. Vol dir, per tant, que el Parlament recomana al Govern de la Generalitat que incentivi fiscalment. Jo no sabia que el Govern de la Generalitat pogués incentivar fiscalment una qüestió tan important com la participació del sector productiu en el finançament universitari. Vol dir això que hi ha hagut una transferència de les decisions fiscals del Govern de l'Estat al Govern de la Generalitat? Seria, en tot cas, la gran notícia d'aquest Ple, i com que de tota manera no voldríem nosaltres votar en contra d'aquesta transferència, si és acceptada aquesta esmena, també votarem a favor d'aquest punt.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. Pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula el diputat senyor Cadevall.

El Sr. CADEVALL: Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, en el primer punt la Moció d'Esquerra Republicana demana la transferència de la gestió de la política de beques. Ens sembla que es pot entendre perfectament la intenció de la proposta, encara que potser no és prou clara, perquè en cert sentit la gestió ja està transferida, i que, per cert, potser en els últims temps ha millorat, però tradicionalment la gestió havia estat potser no prou bona, i, comparat amb altres comunitats autònomes, es tramitaven i cobraven les beques amb més retard. Ens sembla molt més clara la proposta, en aquest sentit, de Convergència i Unió —més ben redactada, diríem—, que demana un sistema de beques propi.

Fins ara, seguint una determinada interpretació de la Constitució, les condicions mínimes per a l'obtenció de beques han estat comunes a tot l'Estat, perquè se sostenia que així la igualtat dels ciutadans davant del dret bàsic a l'educació quedava assegurada. A nosaltres ens sembla bé que es tracti el tema, perquè reconeixem que hi poden existir disfuncions; per exemple, que aquest nivell mínim de rendes fixat per a tot l'Estat pot resultar potser massa baix per a la realitat econòmica de Catalunya, i potser d'altres comunitats autònomes, que, com deia el senyor Simon Pujol, les condicions en el cas de membres de famílies que tenen explotacions familiars agràries poden ser també poc realistes, i per tant ens sembla bé, doncs, que es plantegin aquests temes.

Ara bé, potser també ens sembla que el primer pas seria plantejar aquest tema, i no només en la Comissió de Beques, sinó que potser seria interessant plantejar-ho a la Conferència sectorial de consellers de comunitats autònomes amb competències. No ens consta que s'hagin fet, per Convergència i Unió, fins a aquest moment, aquests passos, i, per tant, per aquest motiu, tot i reconèixer que val la pena, doncs, estudiar i examinar el problema, la nostra posició en aquest primer punt seria d'abstenció.

Sí que, en canvi, puc anunciar que votarem favorablement els altres tres punts. Al segon, quant a incentivar la participació del sector privat en el finançament de les universitats, hi votarem que sí, i amb convicció, no només per un motiu econòmic, perquè pot ajudar al finançament de les universitats, sinó perquè, en el cas que els contactes siguin correctes, d'un nivell adequat, això és un benefici positiu —aquest contacte—, tant per a les empreses com per a la universitat. També, naturalment, hi votarem a favor si s'accepta l'esmena de Convergència, que parla només d'incentius fiscals. És possible que hi pugui haver altres tipus d'incentius, com convenis d'investigació, però no tindríem cap inconvenient també a votar-hi a favor si s'accepta l'esmena.

En el tercer punt estem bastant d'acord —i, per tant, hi votarem que sí, perquè es demana que es corregeixi, si en algun punt no s'ha complert el Decret— a augmentar els

terminis de pagament, reexaminar el tema dels recàrrecs dels repetidors... Jo penso que aquest és un tema on s'ha de distingir clarament dos casos: els que serien repeticions per baix rendiment dels casos en què es comparteix estudi i treball. Voldria fer constar —i sobre això hi ha estudis solvents— que els casos d'estudi i treball no vénen només determinats per una necessitat econòmica, de vegades, de manutenció de l'alumne que no tingui altres recursos, sinó que en alguns terrenys —posem per cas, en ocupacions, en professions que hi ha molt atur, com ara ciències de la informació— la combinació d'estudi i treball s'ha demostrat un sistema d'inserció en el món del treball molt superior al que podríem dir l'excel·lència acadèmica o la qualitat de les qualificacions universitàries. Per tant, aquest ens sembla un tema que val la pena examinar-ho, que ho planteja.

I, finalment, amb el punt quart, també hi estariem d'acord perquè demana que no es repeteixin l'any que ve els errors d'aquest any. I només en voldria citar un: evidentment, era un error començar a cobrar unes taxes incrementades sense que hagués sortit el Decret que autoritzava a cobrar aquestes taxes.

I, ja per acabar, i com que s'ha parlat de felicitacions, jo també voldria entrar en aquest joc de felicitacions i ser tan generós, almenys, com el senyor Ignasi Riera. La senyora Carme Vidal ha dit que no podia felicitar Esquerra Republicana, eh? Jo voldria dir que vull felicitar, en primer lloc, i mirant el resultat de la votació que segurament es donarà, el Grup de la majoria, Convergència i Unió, i, per la part que li toqui —encara que segurament no era la seva intenció—, el Grup d'Esquerra Republicana. Per què? Perquè el resultat de la votació ja es podia veure llegint només la Moció, abans de saber les esmenes de Convergència i Unió i abans que ens expliqués la senyora diputada Carme Vidal quin seria el sentit de votació del Grup de la majoria. Què es podia preveure? En el fons, es podia preveure que, no per la intenció, sinó pel resultat de la votació, el que passarà és que quedarà reforçada l'estratègia del senyor comissionat d'Universitats, que el que ha tractat de fer en aquest temps és desviar l'atenció del tema de les taxes cap al tema de les beques. I amb el resultat de la votació, realment, s'haurà reforçat aquest objectiu, i per tant, per això, cordialment —s'ha de reconèixer l'habilitat—, els felicito.

Bé, jo, de tota manera, diria que, encara que des d'aquest punt de vista poden quedar tranquils..., de dir «no quedem tranquils del tot», perquè estudiem i mirem de millorar tots els temes. No oblidin que el descontent dels estudiants no era només pel motiu de les taxes; en part, el descontent dels estudiants és degut a la massificació que encara subsisteix a les universitats, és degut a la disminució els últims anys, i també el darrer any, del nombre d'alumnes que poden escollir estudis en primera opció, i que, per tant, no ens hauríem de quedar tranquils, perquè els estudiants no tenen la percepció que, malgrat l'increment de les matrícules, el servei universitari hagi millorat.

Gràcies, senyor president; gràcies per l'atenció, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Cadevall. Ara, per pronunciar-se sobre les esmenes presentades, té la paraula el presentant de la Moció, el senyor Bargalló.

El Sr. BARGALLÓ: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, fent-me ressò de la demagògia que tan amablement i discretament –com sempre– m'adjudica la diputada senyora Carme Vidal, i de la contenció que tan intel·ligentment –també com sempre– m'adscriu el diputat senyor Ignasi Riera, i perdut comestic –els ho he de confessar– en aquesta maregassa de felicitacions, algunes de les quals m'esquitxen i l'altra no, els he d'anunciar, d'entrada, que acceptaré les dues esmenes del Grup de Convergència i Unió. (*Remor de veus.*)

En un cas perquè diu, més o menys, el que deia la nostra proposta amb altres paraules, i amb una redacció més llarga –essent com sóc persona del camp literari, tot el que sigui llarguesa de redacció no pot ser mai discutida. I en el segon cas perquè em doldria molt que el Grup d'Iniciativa no votés la proposta, i, tot i que considero –com el senyor Magí Cadevall– que «fiscalment» marca i en canvi hi podria haver altres incentius, tampoc m'havia adonat –el discurs del senyor Riera me n'ha fet adonar– que estem donant un pas endavant cap al final de la màxima sobirania possible; un pas petit, però mai podem dir nosaltres –ni molt menys que nosaltres– que no.

I finalment, parlant de caos –de *khaos* amb k, que sempre és més grec i, per tant, més ordenat–, parlant de caos, a partits i coalicions...

El Sr. PRESIDENT: No es doni per alludit i atengui's a la qüestió.

El Sr. BARGALLÓ: La qüestió és simplement que voldria recordar que la meua experiència en caos de partits és nul·la, perquè, com vostè sabrà perfectament, jo no milito en cap partit polític ni coalició, però en tot cas vull reiterar una vegada més el meu orgull de ser el portaveu en temes d'ensenyament i d'altres del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. (*Remor de veus.*)

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Bargalló.

D'acord amb el posicionament dels diferents portaveus, es faran tres votacions... (*Remor de veus. Pausa.*) Com deia, es faran tres votacions, segons el posicionament que han fet els diferents portaveus. La primera votació serà sobre el primer punt, la segona sobre el segon i després farem una altra votació per al tercer i quart.

Vots a favor del primer?

En contra?

Abstencions?

Aquest primer punt ha quedat aprovat per 77 vots a favor, cap en contra i 17 abstencions.

Segon punt.

Vots a favor?

El segon punt ha quedat aprovat per unanimitat.

A continuació es voten els punts tercer i quart.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquests dos punts han quedat rebutjats per 34 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el traspàs de competències de la Generalitat de Catalunya a les corporacions locals

Passem al cinquè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació sobre el traspàs de competències de la Generalitat a les corporacions locals, presentada pel diputat senyor Antoni Farrés, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya. Té la paraula.

El Sr. FARRÉS: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el Grup d'Iniciativa per Catalunya no creu que la qüestió municipal –per dir-ho d'una manera simplificada– pugui reduir-se, com es feia aquest matí, a dir que possiblement hi hagi algun ajuntament, potser tots, que hagin gastat malament. Nosaltres pensem que els paràmetres són uns altres. Hi ha, per una banda, una obligació o una possibilitat, o un mandat estatutari que parla que correspon a la Generalitat la tutela financera sobre els ens locals, i el que és evident és que la Llei municipal de Catalunya fixa una obligació per part de la Generalitat, del Govern de la Generalitat, de dotar el Fons de cooperació local. I tampoc creiem que es pugui liquidar la qüestió municipal parlant d'un crèdit ampliable a 1.000 pessetes, de resultes del que es pugui negociar en una taula tripartida, sinó que des d'aquest Parlament tenim l'obligació política d'intentar l'exercici de què és el que podem aportar en la reflexió d'aquesta taula tripartida, en la reflexió, també –per què no?–, de les relacions entre l'Administració local i l'Administració autonòmica.

I aquest per mi és el *quid* de la qüestió. I si, a més a més, constatem –com estem constatant al llarg de tot avui– que estem en una situació de crisi i que, per tant, hi ha una obligació per part de les administracions, de totes, d'optimitzar els recursos, que hi ha el principi de subsidiarietat, reconegut d'una manera expressa en la Carta europea d'autonomia local, referendada per l'Estat espanyol sense cap reserva, i que allà es diu d'una manera clara que cal situar les competències en aquell nivell d'administració que sigui més proper al ciutadà i que ens permeti, també, una millor resposta a les necessitats de la ciutadania, nosaltres creiem que és absolutament necessari obrir un procés de reflexió de com tenim situats els nivells competencials en els diferents nivells d'administració que componen l'estructura administrativa al nostre país i, d'una manera molt més específica, aquí a casa nostra, a Catalunya.

Penso que fàcilment podem convenir que en aquests moments no és un moment especial de clarificació; que hi ha una figura –possiblement d'aquí a una estona en parlarem– com són els consells comarcals que ningú sap massa quin és el nivell competencial que els correspon. La llei que els

creava deia que a través de les lleis sectorials es desenvoluparia i es fixaria aquests nivells competencials. Per una altra banda, s'obria unes possibilitats de traspàs de competències a favor dels ajuntaments. Ha passat un temps, s'han produït uns fets —hi insisteixo, no vull insistir en aquest tema ara perquè tindrem ocasió de parlar-ne d'aquí a una estona—, però jo crec que tots plegats som conscients de quina és la situació dels consells comarcals.

Hi ha un gran problema, que són els problemes que suscita el tema de les competències compartides o de les competències concurrents. Jo crec que aquesta és una gran trampa, una gran fallàcia, que davant de problemes importants hem dit que tots els nivells de l'Administració tinguin competències per veure si entre tots podem solucionar-ho, o entre tots ho podem tirar endavant. I què és el que passa? O en alguns casos és l'excusa perquè cap administració s'ho senti com una competència pròpia i realment l'assumeixi, amb tot el que això vol dir, o moltes vegades és el parany que permet, per una banda, a l'Administració de la Generalitat exigir als ajuntaments una prestació o una responsabilitat dinerària, perquè també és competència municipal, i, per una altra banda, tal com ja fa algun temps ens va recordar molt bé i amb molta claredat i amb molta sinceritat —que és d'agrair, perquè ens va ajudar a entendre coses— el conseller Comas, les subvencions, les ajudes, els concerts, els convenis que signa la Generalitat en matèries de competència compartida són per fer la política de la Generalitat.

Per tant, aquí no dubto de la coherència, però el que és evident és que el fet d'introduir tota la qüestió de les competències compartides i de les concurrents amb aquesta visió i amb aquesta filosofia fa que en aquests moments hi hagi un tema realment important.

Quan fa una estona el conseller de la Generalitat honorable Macià Alavedra ens deia, parlant del possible refinançament del deute i parlant d'aquestes famoses —i que més famoses es faran— 1.000 pessetes, deia: «bé, ja mirarem què és el que podem fer», jo tenia la sensació —no sé si ha sigut compartida per altres diputats—, volent dir: «ja veurem si podem fer alguna cosa en aquesta qüestió». Home, jo voldria recordar que, d'acord amb els estudis fets en el seu moment per la Federació de Municipis de Catalunya i no refutats per ningú, és aproximadament un 20% dels pressupostos de les corporacions locals que van destinats a allò que en diem «despesa supletòria». I, per tant, és una aproximació a la quantificació de què costa o quina dimensió econòmica té aquest embolic competencial de què estem parlant.

I, finalment, com parlàvem en el moment de substanciar la interpellació, ja en aquests moments expressada encara —jo diria— a uns nivells oficiosos, en una reunió, en una assemblea de municipis, en unes declaracions a una revista, la del Ministeri, però a pesar de tot en un mitjà de comunicació tot just, una voluntat per part del ministre d'iniciar una reflexió sobre les possibilitats de traspasar competències amb les dotacions pressupostàries corresponents a favor

dels ajuntaments, i el ministre anunciava un possible llistat de competències que podien estar afectades per aquest possible traspàs. Parlava de serveis socials, urbanisme, habitatge, cultura, joventut, dona, tercera edat, defensa dels consumidors, plans integrals de sanejament i educació. I deia: «i tot això en la línia d'anar avançant cap al 25% a favor de les corporacions locals del conjunt dels recursos de l'Estat».

Bé, aquest és el plantejament que tenim; avui mateix, segurament, vaja, segur, els grups parlamentaris hem rebut una comunicació d'un ajuntament, en aquest cas era el de Montcada —i ho dic perquè ens l'han entregat avui mateix—, que també es manifesta unànimement, vull dir, em sembla, en el sentit d'avançar en el 25, 25 i 50; per tant, vol dir que també és una cosa que puntualment els ajuntaments, vull dir, en aquests moments s'estan manifestant i estan prenent posicions de nou..., la necessitat d'avançar en la clarificació aquí, a casa nostra, aquí a Catalunya, de tot el tema competencial, amb l'estudi dels possibles traspàs de recursos econòmics per tal de, per una banda, reforçar el municipalisme; segona, reforçar les hisendes locals; tercera, que no sigui sense contrapartides, sinó que sigui assumint responsabilitats per part dels ajuntaments, amb independència que en alguns aspectes que ara no estem parlant sí que és necessari un major nivell de diners incondicionats, però que en conjunt reforcem aquest esglai de les corporacions locals, que és un esglai també important, també important en el tema que estem parlant aquests dies.

Jo aquí afegiria una altra qüestió, que són les competències que tenen els municipis, delegades per l'Administració central de l'Estat, que, d'acord amb la Llei del 28 de desembre, famosa, de finançament local, es diu que tota transferència o tota delegació de competències feta als municipis per llei necessàriament ha d'anar amb les seves corresponents dotacions econòmiques, cosa que no es produeix en cap cas, *en cap cas* —i cal dir-ho també—, amb l'excepció feta de les obligacions de manteniment i vigilància d'escoles que a través de la legislació sectorial, concretament l'educativa, va fer una espècie de «giravolt de maig» dient: «escoltin, aquell 5% que reben els municipis en funció del nombre d'aules és per compensar aquestes obligacions que ara els posem; en la resta d'obligacions que tenen delegades de l'Estat, no reben ni una compensació».

Per tant, què és el que planteja el Grup d'Iniciativa per Catalunya? Que en un període acotat, ràpid, de tres mesos, pugui fer-se un estudi dels diferents nivells competencials, com estan distribuïts i veure quines possibilitats hi ha de traspàs als ajuntaments, donar veu a les organitzacions municipalistes a través d'un mecanisme que ja existeix, que és la Comissió de Govern Local de Catalunya, i que també pugui ser objecte de debat en aquest Parlament, per tant, que es doni coneixement d'aquesta proposta aquí al Parlament i que, en definitiva, els partits polítics catalans, els partits polítics de Catalunya puguem discutir, reflexionar i fer una proposta, perquè també en aquest marc d'aquestes negociacions de la taula tripartida no solament hi hagi l'opinió del

Govern per molt respectable que sigui, sinó l'opinió del Parlament, perquè entenem que la qüestió municipal forma part de tot l'edifici organitzatiu, administratiu i polític de Catalunya, i, per tant, la necessitat d'anar-hi amb una posició al màxim de consensuada, al màxim de discutida i al màxim d'unitària possible.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Farrés. Hi ha presentada una esmena el Grup Parlamentari de Convergència i Unió; per defensar-la, té la paraula el diputat senyor Sanclimens.

El Sr. SANCLIMENS: Gràcies, senyor president. Si m'ho permet, des de l'escó. Senyores i senyors diputats, he escoltat amb atenció la intervenció de l'il·lustre diputat senyor Farrés, com així vaig escoltar amb atenció la interpellació que en el seu moment va cursar, i amb la seva intervenció, com amb la de l'honorable consellera de Governació, bàsicament hi estem d'acord en línies generals. I, com era de suposar, hi ha hagut una moció després d'una interpellació, i a aquesta Moció sí que nosaltres hi hem presentat una esmena de modificació.

En què consisteix aquesta esmena de modificació? Consisteix bàsicament a suprimir, de la Moció presentada per Iniciativa per Catalunya, les paraules «per tal que siguin traspassades a favor de les corporacions locals juntament amb les corresponents dotacions econòmiques». I per què? Si encarreguem un informe, crec que l'informe ha de ser obert i no l'ha de limitar ni condicionar. I, per tant, entenem que aquesta seria la posició nostra, que sigui un informe obert i sense condicionar.

També en la mateixa esmena proposem que..., el Grup proponent de la Moció assenyala un termini de tres mesos; nosaltres l'ampliem a sis per donar més marge de temps i naturalment un màxim de sis mesos. I, per tant, la nostra proposta de modificació quedaria exactament com: «El Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu a elaborar en el termini de sis mesos un informe sobre l'actual nivell competencial dels ens locals de Catalunya i les possibles actuacions a emprendre. Aquest informe serà tramès al Parlament, previ dictamen de la Comissió de Govern Local de Catalunya.»

Jo espero que aquesta esmena de modificació sigui acceptada pel Grup proponent d'Iniciativa per Catalunya i, en tot cas, si és acceptada, doncs, hi votarem, naturalment, favorablement.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Sanclimens. Poden intervenir els grups que no han presentat esmenes. Pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula el diputat senyor Ros.

El Sr. ROS: Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, el nostre Grup Parlamentari evidentment donarà suport a aquesta Moció presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya a través de l'il·lustre diputat i alcalde de Sabadell, Antoni Farrés, perquè creu que s'ha

de reduir el pes de l'estructura de l'Administració en el conjunt de l'Administració pública del nostre país, de Catalunya. Creiem que s'han d'evitar duplicitats; duplicitats de serveis, la qual cosa ens permetria reduir el cost dels mateixos serveis. Perquè s'ha de produir una reordenació del conjunt de competències per tal d'evitar duplicitats –tal com ha manifestat l'il·lustre diputat senyor Farrés– amb els creuaments de competències constants que tots aquells que estan, estem en el món de l'Administració local ens trobem cada dia; amb la desorientació que hi ha en aquests moments en el tema de les competències. Després de les declaracions del mateix ministre –tal com deia el senyor Farrés– crec que tots aquells que estem en el món municipal, doncs, d'aquelles notícies que moltes vegades t'arriben i, generalment, dintre del món de l'Administració local poques són bones, aquelles van ser d'aquelles que encara, doncs, t'animen una mica.

Creiem que aquest és el moment de donar un pas endavant; siguem pioners dintre de la defensa del món de l'Administració local en reordenar aquestes competències, enfortir l'autonomia municipal i donar més coses als ajuntaments.

Tal com ha manifestat el senyor Farrés, marcant un èmfasi en el tema del finançament, perquè si les competències no van acompanyades de finançament, potser sí que ens les donen, però jo vull recordar ara en aquests moments una qüestió que va succeir no fa molts dies, en l'aprovació dels pressupostos generals de l'Estat, en el Congrés de Diputats. Moltes vegades, en aquesta cambra, en aquest Ple, en comissions, el Grup de la majoria reclama i posa molt d'èmfasi a reclamar –i el nostre suport sempre el tindran– més ajuda financera, més ajuda financera per al Govern de la Generalitat.

Els ajuntaments –els ajuntaments– també formem part d'aquest Govern, del Govern d'aquest país, i he de recordar que fa pocs dies es va presentar una esmena, presentada pel Grup Popular al Congrés de Diputats als pressupostos generals de l'Estat i també en va presentar el Grup d'Izquierda Unida - Iniciativa per Catalunya, en el qual demanàvem, en la partida que anava al Fondo de cooperació local, 700.000 milions de pessetes en comptes dels 540.000 milions de pessetes. Aquests diners, en gran part, molts haurien vingut a Catalunya i haurien vingut als nostres ajuntaments. És una llàstima –ho dic amb tota sinceritat–, crec que és una llàstima que no comptés amb el suport del Grup de Convergència i Unió perquè, evidentment, en no comptar amb el seu suport aquesta esmena va quedar rebutjada.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Ros. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Morera.

El Sr. MORERA: Moltes gràcies, senyor president; des de l'escó mateix. Bé, els ajuntaments, els ens locals de Catalunya tenen, jo diria, dos grans problemes: un és el tema econòmic, que ja se n'ha parlat a bastament aquí, en aquest

Parlament, i probablement se'n tornarà a parlar quan es debatin els pressupostos generals de la Generalitat, i l'altre gran problema, que és el que ens porta avui a collació la Moció presentada pel diputat senyor Farrés, que és el tema competencial. La divisió o la formació de l'Estat de les autonomies va comportar, entre altres coses, que les competències de les distintes administracions territorials tinguessin en comú que eren competències, bàsicament, compartides, a excepció d'algunes de l'Estat, però, bàsicament, les administracions inferiors, l'autonòmica i sobretot la municipal, van veure com les seves competències quedaven reduïdes en molts casos.

La Llei municipal de Catalunya en dos articles, el 63 i el 68, estableix un marc competencial dels ajuntaments que, com he dit i a conseqüència d'aquesta divisió institucional de l'Estat espanyol, el que fa és recordar unes competències però també dir que són competències, en la majoria de casos, compartides.

És amb tot això, i tenint en compte que ja portem molts anys de debat municipalista, no només en aquest Parlament sinó en altres llocs, pel que fa bàsicament a l'obtenció d'un marc competencial raonable a favor dels ajuntaments, que veiem amb molt de grat aquesta Moció presentada pel senyor Farrés, pel diputat senyor Farrés, i avançar, en tot cas, que hi votarem favorablement.

I dir només que de l'esmena presentada pel Grup de Convergència, que evidentment pot reeixir si el ponent l'accepta, només dir que ens hauria agradat que haguessin set capaços des del Grup de la majoria d'acabar de complir, en tot cas, acabar d'estar d'acord amb tota la moció presentada pel senyor Farrés, en què instava que a part de fer l'informe de l'estat actual de competència a favor dels ens locals, també s'hagués apuntat la possibilitat de traspasar competències a favor dels ajuntaments. Això sembla –no «sembla», no; segur– que en l'esmena presentada pel Grup de la majoria no hi és, però, en qualsevol cas, entenem que sí que recull en part les aspiracions del senyor Farrés.

En qualsevol cas –ja ho he dit al principi–, votarem favorablement aquesta Moció presentada pel diputat d'Iniciativa per Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Morera. Pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula el diputat senyor Abelló.

El Sr. ABELLÓ I ALFONSO: Gràcies, senyor president; des de l'escó mateix. En primer lloc, anunciar el nostre vot favorable, evidentment, és un tema reiteratiu. En definitiva del que es tracta és d'obrir una escletxa des d'aquests nostres escons. Des dels diversos indrets discutim sovint els temes d'autonomia financera dels municipis, i aquesta, evidentment, té diversos pilars. Jo no voldria ser reiteratiu ni voldria ser repetitiu, jo crec que les paraules del diputat d'Iniciativa per Catalunya que ho ha presentat han estat profundament correctes en aquest sentit, però el que sí que hem de dir és que un dels pilars més importants per rebre, per tenir aquesta autonomia financera del món municipal català

que reclamem, un és, efectivament, l'anàlisi de les competències.

També haig de dir, certament, que les entitats municipalistes, des del meu coneixement, la tenen molt feta, aquesta anàlisi que aquí es demana en aquesta Moció, per tant, segurament, els tres mesos foren suficients, però també interpreto que l'esmena que presenta el Grup de Convergència i Unió a través de Juli Sanclimens, del diputat Juli Sanclimens..., bé, doncs tant se val tres mesos que sis, l'important és que es faci. Jo penso que aquest és veritablement l'objectiu, i em consta que en aquest sentit, el mateix senyor Sanclimens, segur que ha treballat per obrir aquesta escletxa davant la porta, una mica, que li ha plantejat Iniciativa per Catalunya.

Manifestar obertament que l'escletxa la considerem petita, la considerem veritablement petita perquè limitar el paràgraf que preveia la Moció presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya, bé, és una mica una llàstima, la veritat. El cert és que no es tanquen totes les portes, però es converteix l'escletxa en més petita perquè, bé, ja veurem quines són les possibles actuacions a emprendre –i això no tanca res, certament. Però la veritat és que fóra molt més maco –i això jo crec que tots els que estem en l'àmbit local ho interpretàriem així– de pensar que, efectivament, hi poguéssim haver el traspàs *a posteriori* perquè certament hi han moltes coses que el món local fa i no ho cobra des del món que li compet a la Generalitat, segurament, o en ocasions a l'Estat, i això sempre ho hem posat sobre la taula, això entraria també en aquesta anàlisi, i coses que no fa el món local, però que amb tota seguretat –i pel principi de subsidiarietat que altres persones que han fet ús de la paraula abans que jo han utilitzat, han fet servir o han esmentat– podria fer el món local.

Per tant, certament, la nostra votació serà favorable en ambdós casos, i aconsellar que encara que l'escletxa sigui petita, jo no m'haig de ficar on no em demanen, però aconsellar que Iniciativa i, per tant, que el ponent d'aquesta Moció l'accepti, perquè val la pena tenir-la.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Abelló. Ara, per pronunciar-se sobre la Moció, té la paraula el proponent, senyor Farrés.

El Sr. FARRÉS: Molt breument. Tres o sis mesos, tant és, l'important és que si hi ha d'haver una taula tripartida, poder-ho tenir amb temps, lògicament tres mesos eren orientatius, però, vull dir, no ens emparem en el tema d'allargar un termini perquè del que es tractaria és de tenir una eina comuna per fer possible una aportació de Catalunya o la reflexió de Catalunya en aquesta possible taula tripartida.

Segona qüestió; home, hi ha una diferència substancial entre el que es planteja a través de l'esmena: és eliminar d'una manera clara una afirmació que, efectivament, era molt contundent en el sentit que aquest estudi de competències anava encaminat a aconseguir uns traspassos a favor dels ajuntaments, amb les seves corresponents dotacions econòmiques.

La seva eliminació, què comporta? Comporta el contrari? No, deixa totes les portes obertes. Sent realista i, per tant, sabent a més a més que acceptar o no acceptar una esmena farà possible que aquesta escletxa de què el diputat senyor Abelló estava parlant existeixi o no existeixi, com poden comprendre, després de tantes vegades de predicar –no sé si en el desert, però sí que, evidentment, moltes vegades en va–, és obvi que el Grup d'Iniciativa, per tal de mantenir viva l'esperança, accepta aquesta iniciativa per veure si així el municipalisme encara pot creure que té alguna perspectiva de futur.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Farrés.

Passem a la votació del text de la Moció, amb la incorporació de l'esmena, naturalment.

Vots a favor?

La Moció ha quedat aprovada per unanimitat.

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre la política de formació professional

Passem al sisè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre la política de formació professional, presentada pel diputat senyor Magí Cadevall, del Grup Parlamentari Socialista, que té la paraula per presentar-la.

El Sr. CADEVALL: Sí, gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats...

El Sr. PRESIDENT: Esperí's que hi hagi silenci...

El Sr. CADEVALL: Gràcies, senyor president. Per defensar aquesta Moció sobre formació professional voldria recordar molt breument algun dels punts de la interpeHació. En aquella interpeHació vaig fer constar que hi ha un retard o un dèficit tradicional a Catalunya en termes de formació professional, que no correspon al seu nivell de desenvolupament econòmic; un retard sobretot si es compara amb Europa. I vaig dir que respecte a Espanya estaríem dintre la mitjana, però tampoc en el pla més avançat. La conclusió, una mica, que ens sembla que s'hauria de treure és que s'ha de fer, doncs, un esforç suplementari molt important.

Nosaltres, el nostre Grup, reconeix que hi ha hagut un increment de l'actuació i, per exemple, del nombre d'instituts de formació professional..., que ha crescut el nombre d'alumnes de formació professional, però que potser no s'ha fet aquest esforç especial, aquest esforç supletori que crec que s'hauria de fer perquè, doncs, és cert que ha crescut el nombre d'alumnes, però ha crescut molt més dèbilment la taxa d'escolarització en formació professional i més aviat, en els anys anteriors, el que havia avançat més, augmentat més, era el nombre d'alumnes de batxillerat. També haig de reconèixer que en els últims anys s'ha invertit una mica aquesta tendència.

A part d'aquests aspectes quantitatius, hi havia aspectes qualitatius, per exemple, la manca d'un pla integral i de

coordinació de la formació professional amb la formació ocupacional; que s'havia d'adaptar l'oferta a la demanda i això ara no s'havia de fer ja segurament reformant la formació professional de primer i segon grau, destinada a desaparèixer, sinó sobretot multiplicant els nous mòduls de grau mitjà i superior, que aquí a Catalunya s'anomenaven mòduls 2 i mòduls 3. També vam parlar que calia un seguiment i orientació més intensos de les pràctiques.

En la resposta del conseller jo reconec que hi havia elements positius que val la pena de valorar i tenir en compte, però també em sembla que no hi va haver una resposta adequada a les principals preocupacions que vaig manifestar; en part perquè moltes vegades jo penso que aquí no hi ha un vertader debat parlamentari, sinó que –podríem dir– els consellers llegeixen els termes genèrics d'una interpeHació, vénen amb un discurs prèviament preparat i no contesten a les preocupacions, que em sembla que en el meu cas no eren pas preguntes anecdòtiques detallades sinó que tocaven temes fonamentals dintre la formació professional.

En aquest sentit, doncs, penso que no va respondre a aquestes preocupacions més importants que serien: la coordinació de la formació professional i reglada, la multiplicació –perquè ja sé que se'n fan– de nous mòduls de formació professional i la millora de les pràctiques.

Bé, aquesta és l'anàlisi que jo faig de la situació i de la resposta del senyor conseller. A partir d'aquí jo he fet cinc propostes que penso que són constructives; és a dir, és possible que el Grup de la majoria cregui convenient no votar-les a favor, però en tot cas faig constar que en les propostes que realitzo no hi ha ni un sol element de crítica i que totes són propostes constructives.

La primera és crear el Consell Català de la Formació Professional. Mirin, a part de la importància que en teoria sempre diem de la formació professional, però que no sempre es tradueix a la pràctica, avui dia els recursos són escassos i això tots ho hem de reconèixer. Per tant, aquesta coordinació em sembla absolutament necessària, i no hi pot haver dues xarxes inconnexes. Fins i tot parlant amb membres de la comunitat educativa, alguns suggereixen que de vegades no hi ha ni intercanvi adequat d'informació entre les conselleries d'Ensenyament i Treball, i que gairebé diuen que, tractant-se de consellers de diferents partits dintre de la coalició, pot fer més difícil aquesta connexió. En fi, això són interpretacions que jo no tinc per què subscriure, però sí que en canvi, clarament, hauríem de denunciar quan hi ha casos en què aquesta connexió no es produeix. I per donar només un exemple, doncs, hi ha hagut algun centre de formació professional reglada, que és al mateix temps un centre col·laborador de formació ocupacional, i que els alumnes de formació professional reglada els ha matriculat, els ha inscrit com a alumnes de formació ocupacional, la qual cosa em sembla que desvirtua d'una forma total la formació ocupacional. Per tant, aquesta connexió és absolutament necessària.

Podríem dir, o el senyor conseller va dir: «Bé, ja està en el nostre programa electoral aquest tema del Consell Català

de la Formació Professional.» És cert, però també és cert que nosaltres fa molt temps que hi insistim; en la legislatura passada havíem presentat fins i tot una proposició no de llei sobre el tema; no ens la van votar perquè van dir que ja ho tirarien endavant. I al contrari, si està en el seu programa això seria un motiu –em sembla– per votar a favor, no? Perquè si diuen: «Bé, no votem perquè ja ho farem», podríem recordar promeses electorals que han sortit ja a diversos programes, com ara és, per exemple, la Llei de la funció pública docent.

Bé, passem al segon punt, que seria conseqüència d'aquest: si realment s'establís aquest Consell Català de la Formació Professional, que coordinés d'una banda totes les administracions –també la municipal– i tots els sectors econòmics i socials implicats, es podria fer un instrument de treball que em sembla necessari, que és el Pla de la formació professional per a Catalunya.

En el tercer punt demanem adequar l'oferta a la demanda i demanem que es facin nous mòduls de formació professional. És a dir, això és important per dos aspectes: en primer lloc, perquè els alumnes que actualment cursen la reforma no tenen opcions suficients en la nova formació professional, sobretot si considerem a nivell comarcal. Però a part d'això hem de recordar que aquesta nova formació professional, aquests cursos de grau mig per a tècnic de grau mig i tècnic de grau superior, poden ser útils no només per als alumnes de reforma, sinó que en els de grau mig hi poden entrar amb autorització de la Conselleria d'Ensenyament alumnes que tinguin aprovat ja el segon de batxillerat i, en el cas dels mòduls superiors, persones que tinguin el COU aprovat. Per tant, ens sembla, doncs, que seria molt important perquè això ja començaria a adequar molt més l'oferta de la formació professional a les demandes no només dels alumnes, sinó també de la societat.

Finalment, en el quart punt demanem que augmentin les infraestructures. Aquí, el senyor conseller va dir que aquest tema ja es feia, però nosaltres, a través dels pressupostos, veiem que es fa tot el contrari: l'any 93 va desaparèixer una partida específica per a dotació dels centres de formació professional i aquest any, per a l'any 94 –encara que aquest tema ja sortirà en el debat de pressupostos–, disminueixen en general les inversions. Per tant, em sembla que caldria reforçar aquest tema de la millora de les infraestructures, que no s'ha fet prou, segons es dedueix dels pressupostos passats i futurs.

I el cinquè punt és millorar la promoció, seguiment i control de les pràctiques. És a dir, nosaltres reconeixem que s'han fet molts convenis amb cambres de comerç, amb entitats empresarials, però, malgrat tot, això no és suficient. Segons ens expliquen –i jo no crec que ens enganyin– són molts, però molts els directors de centres i professors de formació professional que diuen que es troben absolutament isolats davant, podríem dir, del món de l'empresa, malgrat aquests convenis, i que la seva tasca de buscar empreses que vulguin alumnes en pràctica és una tasca que l'han de començar pràcticament a partir de zero i que hi falta, segura-

ment, un esglaó intermedi que pogués, una mica, fer que no fos això una labor artesanal, que s'ha de repetir per part de cada escola i per part –podríem dir– de cada curs, sinó que ja hi hagués una facilitat per trobar places.

A part d'això, vaig fer constar que les places que es troben són molt diferents en les diferents àrees; que mentre de vegades –ho vam veure en el Maresme i en sanitat, però potser també en l'Administració pública– és fàcil trobar places, en altres àrees, i més en època de crisi, sembla que hi ha més dificultat en algunes àrees de poder col·locar alumnes en pràctiques. Però a part de fomentar-ho, potser, d'una forma més coordinada, hi ha altres problemes que és el que seria el seguiment i orientació. Jo veig que s'encén el llum groc, no vull allargar-me i només els citaré un exemple. Que hi ha manques de coordinació és evident, i de seguiment. A mi m'han, podríem dir, assegurat, però, persones ben informades, de casos en què, per exemple, un alumne ha fet, ha agafat quatre vegades seguides el conveni de pràctiques. Quin resultat té això? Doncs, almenys té tres resultats: en primer lloc, és una forma de treball encobert en lloc de ser unes pràctiques; segon, que altera les estadístiques –aquest alumne a les estadístiques deu comptar per quatre–, i tercer, que desvirtua, podríem dir, el que haurien de ser les pràctiques.

Per tant, doncs, acabo i diré que en el redactat no hi ha cap element crític, només si he fet aquests observacions és perquè penso que hi ha una situació que entre tots hauríem de millorar. Vostès decidiran el que han de votar: poden dir que ja ho fan o que ja ho faran bé, hi tenen tot el dret, perquè penso que si fan això s'allunyaran de la sensibilitat dels equips directius, dels professors i dels alumnes i les famílies que estan immerses en el món de la formació professional.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Cadevall. No s'han presentat esmenes; per consegüent, passem directament a la intervenció dels grups. Pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula el diputat senyor Simon Pujol.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Senyor president, senyores i senyors diputats, el Grup Parlamentari Popular votarà a favor dels punts 2, 3, 4 i 5 d'aquesta Moció, perquè estem d'acord que s'articulin mesures que adequin la formació dels treballadors a les demandes del mercat laboral.

Per portar a terme l'esmentada adequació és necessari implementar tot un seguit de mesures a les quals el nostre Grup ha donat suport sempre i que en el text de la Moció se centren a elaborar un pla de formació professional, adequació de l'oferta de formació professional a la demanda social i a la millora de la seva infraestructura, així com portar a terme el control de qualitat de les pràctiques de formació ocupacional a les empreses. Una política eficaç de formació professional ocupacional, on es compti amb la participació dels agents econòmics i socials, és un element primordial si volem prioritzar la creació d'ocupació a casa nostra.

Referent al punt 1 de la Moció, hi votarem en contra, perquè, en un moment en què cal potenciar l'economia, el fet d'anar creant organismes nous, el que fem és generar

més burocràcia i, per tant, més despesa que s'ha de subvenir mitjançant el recurs a l'endeutament o el recurs a l'augment dels tributs o a les càrregues impositives. El que ha de fer el Govern de la Generalitat, al nostre entendre, és portar a terme actuacions efectives per tal que la formació professional a casa nostra assoleixi uns nivells de qualitat que permeti la inserció laboral dels aturats. Això és el que pensa el Grup Popular i, tal com he dit, en aquest sentit votarem aquesta Moció.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pujol. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula el senyor Ignasi Riera.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí, gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, Iniciativa per Catalunya votarà a favor dels cinc punts de la Moció. Em penso que la tossuda persistència en aquest tema del senyor Magí Cadevall només és comparable amb allò que diu el poeta de la implacable paciència de l'onada –no?–, perquè ha repetit i reiterat aquest tema i jo l'aplaudeixo per això.

Hi ha un punt que em penso que és important, de tota manera, que aquesta reiteració es faci. Quan jo, fa vint-i-vuit anys, començava a treballar en el món de la formació professional, vam elaborar un document –que he tingut ocasió aquests dies de trobar– on manifestàvem amb una certa ingenuïtat –aleshores, a més, érem joves– que no hi ha res tan canviant com el món de la formació professional. Recordo que en un congrés de celebració gairebé clandestina amb gent que es dedicava a la formació professional de tot l'Estat, el manifest final tenia molt poc de polític i molt de professional. Dèiem: «És tan difícil tractar d'entendre un ensenyament que depèn del mercat del treball, de les noves tecnologies, etcètera, que és molt difícil no treballar en aquest món sense dedicar una part del nostre temps a reflexionar professionalment sobre el que ha de tenir lloc.»

Crec que d'aquí a uns quants dies –i perquè vegin que faig propaganda dels actes oficials– hi haurà una exposició, *Tècnica, cultura i societat*, al Museu Nacional de la Ciència i de la Tècnica de Catalunya el dia 10 d'aquest mes, en el Palau Nacional de Montjuïc, que, pel que sé de la preparació d'aquesta exposició, explicarà bastant aquesta relació permanent entre tècnica, cultura i necessitat de readaptació de tot això.

Les propostes de creació d'un consell català de formació professional o d'un pla de formació professional a Catalunya són iniciatives reiterades que han comptat sempre amb el suport del nostre Grup.

Jo vull insistir, però, en la necessitat que planteja la Moció de vincular interrelacionant-les formació professional reglada i no reglada –ocupacional o no– amb la participació dels municipis i dels agents econòmics i socials. Per què ho dic, això? Perquè cada dia més serà més difícil en un nou marc de relacions laborals distingir entre allò que és acadèmic i no acadèmic en el món de la formació professional. Segurament, ens trobarem que ens hem de reinventar cada dia aquesta formació professional; per tant, la creació

d'aquest Consell, que tingui en compte totes les propostes que hi ha en aquests moments a Catalunya de formació professional, ens anirà a tots molt bé i ens donarà, en tot cas, un mecanisme de decisió ràpida sobre què s'ha de fer.

Voldria només acabar dient que quan es parlava..., aquest matí, el senyor Joan Saura, del nostre Grup, deia que Iniciativa per Catalunya se sentia preocupada davant d'aquests pressupostos perquè no ajudaven a lluitar contra l'atur, en el context de la Unió Europea la formació professional de qualitat es converteix en un element clar de lluita contra l'atur creixent, tant com la previsió de la inversió a llarg termini.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Bargalló.

El Sr. BARGALLÓ: Gràcies, senyor president. De l'escó mateix, per anunciar també el vot favorable a tots cinc punts de la Moció del Grup Socialista per part del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Aquest és també un tema reiterat, és un tema reincident, és un tema que en aquests darrers períodes de sessions n'hem parlat, que sabem que en els propers en tornarem a parlar; és un tema, a més a més, clau en els moments de crisi econòmica, perquè la formació professional és aquella formació educativa que més pot incidir en la reactivació de tota l'estructuració comercial del país perquè, a més a més, en ple procés de reforma educativa –com molt bé assenyala el tercer punt de la Moció– és absolutament necessari que la formació professional s'adeqüi als canvis estructurals econòmics que pateix la societat.

Avui en parlem en aquesta Moció i en parlarem en el debat de pressupostos, perquè ja he tingut l'oportunitat de començar a revisar algunes de les esmenes dels diversos grups de l'oposició i he observat que, justament, l'aspecte de la formació ocupacional, dels nous currículums de la formació professional, de l'adequació a realitats territorials i econòmiques surten allí. Per tant, en tornarem a parlar. Potser seria interessant no haver de tornar a parlar d'alguns punts perquè aprovéssim la Moció; si no l'aprovem, doncs, la reincidència, la reinsistència serà cada vegada molt més forta, perquè, resseguint la metàfora de les ones i del mar, les ones van, les ones vénen, però sempre tornen.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Bargalló. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la diputada senyora Carme Vidal.

La Sra. VIDAL: Molt honorable senyor president, il·lustres senyores i senyors diputats, permetin-me començar el posicionament del Grup Parlamentari que represento respecte a aquesta Moció, subsegüent a la interpellació sobre política de formació professional, agraïnt al senyor Cadevall el to del seu llenguatge parlamentari i també la felicitació anterior.

Tant en substanciar-se la interpellació com avui mateix, vostè ha dit repetides vegades que el seu ànim era constructiu i que reconeixia els esforços que el Govern ha fet en el

tema de formació professional. Quan, immediatament després de la seva Moció sobre política educativa general, en la qual li vaig parlar amb una sentida duresa, vaig venir a parlar amb vostè, vostè em va dir: «tenim idees diferents, però el debat ha sigut interessant», jo li ho vaig agrair, li ho vaig agrair molt. Si les idees són diferents, jo crec que en el debat també hi ha realment l'enriquiment.

Dit això, que jo crec que li devia, deixi'm subratllar algunes afirmacions que ha fet, qüestionar-ne d'altres i posicionar-me sobre els punts d'aquesta Moció.

Coincidim en el «sí» a la importància de la formació professional; sí al trencament de mites que vostè deia l'altre dia, encara que no en el mateix sentit; sí al reconeixement que s'ha fet molta feina en aquest tema; sí al reconeixement que, com vostè deia, els resultats en educació són lents; sí al reconeixement que és més difícil formar adults no formats; sí al reconeixement que cal una actuació decidida per tirar endavant, i sí, també, al reconeixement que les estadístiques que dona Ensenyament arriben amb retard, amb massa retard.

No coincidim, en canvi, en la interpretació que vostè fa de les estadístiques i que jo diria que és l'argument..., avui no l'ha utilitzat tant, però sí que l'altre dia el va utilitzar, pràcticament, com l'argument de més pes que vostè dia, per dir que la formació professional a Catalunya, durant el temps que hi ha hagut el Govern de Convergència i Unió, ha davallat o ha estat poc considerada. M'explicaré. Vostè va mostrar unes gràfiques –i jo crec que n'hi havia unes que havia fet vostè mateix i algunes altres, doncs, que no recordo la cita en aquest moment– en les quals es veia que el batxillerat havia tingut una pujada important i que la formació professional havia anat davallant fins que als darrers anys hi havia hagut una inflexió molt important i que realment demostrava la recuperació de la formació professional. Jo crec que en aquest cas les estadístiques són importants però que pràcticament es podria dir que hi sobren; l'explicació és molt més senzilla, i intentaré fer-me entendre.

Amb l'antiga ordenació del sistema educatiu, que, com vostès saben, prové de la Llei general d'educació, és a dir, la que és vigent fins ara, teníem que quan s'acabava l'escolaritat obligatòria –encara ara ens està passant– els alumnes tenen dues possibilitats: els que aconsegueixen assolir els nivells que demana l'ensenyament general bàsic obtenen el graduat escolar i els que no aconsegueixen aconseguir aquests nivells aconsegueixen el certificat d'escolaritat. És a dir, teníem dos tipus d'alumnes, els de graduat i els de certificat, i realment la societat se'n va fer molt, de ressò, d'això: els graduats eren els que obtenien bones notes i els certificats els que no aconseguien obtenir aquests mínims. Per tant, aquesta doble titulació permetia a uns tirar endavant cap al batxillerat, amb el graduat s'anava al batxillerat i amb el certificat no s'hi anava. Havíem convertit la formació professional en la parenta pobre de l'ensenyament; va néixer, la formació professional, amb aquest ressò, és a dir, amb aquest problema social: no era considerada, perquè realment hi anaven els alumnes que, entre cometes, el sistema educatiu considerava com a «dolents».

Per això jo, quan vostè parlava de les estadístiques i feia la seva intèrpretació, jo la feia completament diferent; per mi, durant el temps que passava això, el fet que tants alumnes hagin anat tan massivament al batxillerat significa clarament que un alt percentatge d'alumnes de Catalunya obtenen el graduat escolar. La inflexió dels darrers anys en benefici de la formació professional, malgrat el handicap que ja he explicat i que aquesta ha patit, evidencia clarament els esforços que el Govern, i jo diria que tots els professionals, i vull afegir-hi, si volen, els polítics, en aquest camp estan fent per dignificar-la. Darrerament hi ha molts alumnes que obtenen el graduat escolar que van a fer formació professional, i jo crec que això és bo per al país i per a tothom.

Explicat això, li de dir que tampoc coincidim en el sentit de la Moció. Reconeixent la importància de tot el que els diferents grups han dit i també la importància dels diferents punts que s'han presentat, he de dir que no els podrem votar; no els votarem perquè vostè ha parlat del programa electoral, però, revisant la sessió informativa que el conseller a la Comissió de Cultura va fer, i fins i tot la resposta que li va donar a la interpellació, ens ha semblat clar el posicionament; ens ha semblat que pràcticament ha posat uns punts que el conseller li va explicar que ja es feien, i els ha posat sobre el paper.

De fet, els cinc punts que vostè ha especificat avui en la seva Moció es podrien resumir en dos: el primer seria Consell Català de Formació Professional i el segon, Pla de formació professional de Catalunya, que, entre moltes altres actuacions, planifiqui els punts 3, 4 i 5 que vostè planteja en la seva Moció. En aquests moments ja es disposa d'un primer esborrany del projecte de consell, que està essent considerat en el si d'una comissió mixta integrada per representants del Departament de Treball i d'Ensenyament. Es preveu que aquest Consell estigui format per representants de tots els departaments de la Generalitat de Catalunya, dels municipis, de les organitzacions sindicals i patronals, dels centres docents i de les associacions empresarials més significatives, entre d'altres.

Quant al Pla de la formació professional, cal dir que actualment la Comissió de Coordinació l'està redactant; l'adequació de l'oferta a la demanda social hi és prevista. El Mapa escolar ha estat sotmès a consulta dels consells comarcals i de les organitzacions patronals i sindicals, i s'obrirà un període per tal que s'hi puguin fer alegacions que es considerin oportunes respecte al seu contingut.

A més, properament es publicarà una resolució que regularà el procediment d'autorització dels centres docents aliens al Departament d'Ensenyament que desitgin aplicar els nous currículums experimentals. El Departament té previst publicar un 50%, aproximadament, dels currículums dels cicles formatius i començar a implantar-los al curs 95-96. Paral·lelament, es confeccionarà la resta de títols, que podrien ser implantats durant el curs 96-97, un any abans que el calendari previst per al grau mitjà.

Properament, també, serà publicada una ordre per la qual es regularà la realització de formació pràctica convertida en

centres de treball dels alumnes que cursen ensenyaments no universitaris, posteriors a l'etapa obligatòria, i programes formatius autoritzats pel Departament d'Ensenyament.

Podria allargar-me indefinidament explicant-los més qüestions o més detalls d'aquest Decret –actuacions, filosofia, criteris, objectius, previsió de convenis...–, però em sembla que no cal; els cansaria amb dades i repetiria la informació que va donar el conseller, que ha posat a la seva disposició i que, per altra banda, si creu que li puc ampliar en alguna qüestió, no dubti que ho faré.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Vidal.

Passem seguidament a la votació.

Senyores diputades i senyors diputats que estiguin... Perdó, farem dues votacions, perquè el Grup Popular ha dema-

nat votació separada. Farem un vot, serà el primer punt, i després, la resta.

Votem el primer punt.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

Aquest primer punt ha quedat rebutjat per 25 vots a favor, 63 en contra i cap abstenció.

Es voten els quatre punts restants.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquests punts han quedat rebutjats per 28 vots a favor, 57 en contra i cap abstenció.

Fins demà a les deu del matí, se suspèn la sessió.

(Són tres quarts de vuit del vespre i deu minuts.)

SUBSCRIPCIÓ

CONDICIONS

La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.

La tramesa regular dels exemplars de subscripció (impresos o en microfitxa) començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.

El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Butlletí, però sense dret als exemplars no rebuts.

L'Administració de les publicacions oficials del Parlament pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció. Els preus de subscripció vigents consten al peu d'impremta de cada número de les publicacions oficials.

El pagament es pot fer:

- Per gir postal.
- Per transferència bancària, a nom del Parlament de Catalunya, al compte corrent número 2500019405 de la Caixa d'Estalvis i Pensions de Barcelona, agència 3018, del Pla de Palau núm. 2, 08003 Barcelona.
- Per xec registrat.
- En metàl·lic a la Caixa del Parlament.

BUTLLETA

Nom NIF

carrer núm.

telèfon població codi postal

desitja subscriure's al ☐ BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA ☐ ☐

☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA ☐ ☐

☐ BUTLLETÍ OFICIAL i al DIARI DE SESSIONS (subscripció conjunta) ☐ ☐

d'acord amb les condicions establertes i els preus vigents,

a partir del dia de de fins al dia 31 de desembre de 19....

Amb aquesta finalitat, i amb data de de envia

per núm. la quantitat de pessetes

(gir / xec al portador)

..... de de 19....

Signatura

BUTLLETÍ OFICIAL
i
DIARI DE SESSIONS
DEL PARLAMENT
DE CATALUNYA

Palau del Parlament
Parc de la Ciutadella
08003 Barcelona

Edició, impressió i subscripcions: Servei de Publicacions del Parlament de Catalunya,
Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona. Telèfon 221 20 00.
Subscripció anual (edició impresa o edició en microfitxa): 6.000 pessetes.
Subscripció anual conjunta amb el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya* (edició impresa o edició en microfitxa): 13.000 pessetes.
Número solt (edició impresa o edició en microfitxa): 120 pessetes (Preus amb IVA inclòs).

